

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ΟΝ}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 14-(683)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΕΡΩΣ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

—“Όσο κι' αν λυπόμαστε, αγαπητή μου φίλη, είπε ο κ. ντέ Πρεσού στην κ. ντέ Μεσάργκ, δεν μπορούμε να μετασβάλουμε τὰ πράγματα. 'Η έγγυνή σας δήλωσε κατηγορηματικά ότι δεν θέλει νά γίνη γυναίκα του έγγονού μου κι' ο έγγονός μου πάλι είπε όρθά κοφτά ότι δεν έννοεί με κανένα τρόπο νά παντρευτή την έγγυνή σας... Συμφωνούν, καθώς βλέπετε, τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε, είνε κρίμα πού ματαιώνεται ο γάμος αυτός, γιατί μου φαίνεται πως θ' αποτελούσαν τὸ πιά... ταιριασμένο ανδρόγυνο τού κόσμου.

—Μην παίρνετε τὰ πράγματα στ' άστεία, αγαπητή μου φίλε... Έμένα με θλίβει πολύ, γιατί άνειροπολούσα πριν από χρόνια τὸ γάμο αυτό...

—Μά κ' ή δική μου απογοήτευσις, ξανάπε ο κ. ντέ Πρεσού, είνε ίση με τή δική σας... Δεν ξέρω καμμιά άλλη νέα πιὸ τέλεια καὶ πιὸ άξια γιά τόν έγγονό μου από τή Σουλθία σας... Καὶ άπορώ, μά τήν άλήθεια, πώς αυτός ο άνόητος νέος δεν πέφτει ζετρελλαμένος από έρωτα μπρός στά πόδια της.

—Κί' εγώ, άπάντησε ή κ. ντέ Μεσάργκ, έκτιμῶ παραπολύ τὸ νεαρό μαρκήσιο τόν έγγονό σας. Είνε ευφυέστατος, χαριτωμένος, μεγαλόψυχος. 'Η Σουλθία μου θά έπρεπε νά τού προσφέρει με τόν μεγαλύτερο ένθουσιασμό τήν καρδιά της.

—Εγώ, αν ήμουν είκοσι χρόνια, θά έρωτεύόμουν τρελλά τή Σουλθία... Είνε γοητευτική... Σας μοιάζει...

—Κί' εγώ θά έρωτεύόμουν τόν μαρκήσιο, αν ήμουν είκοσι χρονών... Με κάνει νά συλλογίζωμαι τήν έποχή πού σας γνώρισε...

Οί δυὸ ήλικιωμένοι φίλοι άναστέναξαν.

Είχαν άλλοτε, πριν από πολλά χρόνια, αγαπηθῇ με πάθος. Άλλά ή μοίρα δεν θέλησε νά ένωθούν κι' ο χρόνος είχε μεταβάλει τόν έρωτά τους σέ μιὰ τρυφερή φιλία. Έτσι, άφού δεν παντρεύτηκαν αυτοί, είχαν κάνει τὸ σχέδιο νά παντρεύουν τὰ έγγόνια τους, μά εκείνοι άρνούντουσαν τώρα νά συμμορφωθούν με τὰ σχέδιά τους.

—Μου φαίνεται πως φερθήκατε άσυλλόγιστα, είπε ή κ. ντέ Μεσάργκ, κυττάζοντας με ύφος άνειροπόλο τή φωτιά. Τούς άφήσαμε εύθυσ έξ άρχής νά καταλάβουν ότι τούς προωρίζαμε τόν ένα γιά τόν άλλο... Οί σημερινοί νέοι θέλουν νά κατακτούν μόνοι τους τήν εύτυχία τους κι' όχι νά τήν βρίσκουν έτοιμη από πριν... “Αν είμαστε έχθροί, αν είχαμε όρκιστή ότι δεν θά επιτρέπαμε ποτέ αυτό τὸ γάμο... αν σας μιούσα καὶ με μιούσατε...” Ω! τότε χωρίς άλλο τὰ έγγόνια μας θά ήσαν τρελλά έρωτευμένα καὶ θά προσπαθούσαν με κάθε τρόπο νά υπερνικήσουν τὰ έμπόδια.

—Τί πρέπει νά γίνη τότε; Νά μεταμφιέσω τούς άθρόπους μου σέ κακοποιούς καὶ νά τούς βάλω νά έπιτεθούν στό δρόμο έναντίον τού άμαξιού σας; Νά βάλω φωτιά στόν πύργο σας; Νά φαντασθῶ ότι είστε άσχημη, άνόητη, άνυπόφορη;

—Μάλιστα, φίλε μου, άπάντησε ή κ. ντέ Μεσάργκ, πρέπει νά μισήσουμε ο ένας τόν άλλο...

—Τί είπατε, αγαπητή μου φίλη; Έκανε κατάπληκτος ο κ. ντέ Πρεσού.

—Είπα πως πρέπει νά μισήσουμε ο ένας τόν άλλο... Πρέπει νά γεμίσουμε έμπόδια τόν εύκολο δρόμο τής εύτυχίας πού δεν θέλουν ν' ακολουθήσουν τὰ παιδιά μας... Έλάτε, καθήστε πιὸ κοντά καὶ άς δοῦμε με ποιόν τρόπο μπορεί νά πετύχη τὸ παιχίδι μας.

Οί δυὸ ήλικιωμένοι φίλοι κουβέντισαν επί άρκετὴ ώρα μπρός στό άναμμένο τζάκι. Ο κ. ντέ Πρεσού άνατηδούσε κάθε τόσο

άπό τήν πολυθρόνα, άγανακτισμένος με τή σκέψη ότι έπρεπε νά δείξη μίσος πρὸς τή φίλη του.

—Δεν μπορώ, αγαπητή μου! Έλεγε μ' άπελπισία. Μου ζητάτε πολλά... Τούλάχιστον αν μπορούσαμε νά βλέπω-μαστε μυστικά... Πώς είνε δυνατόν νά κάνω ένα μήνα χωρίς νά σας μιλήσω... Θέλετε λοιπόν νά πεθάνω;

Ωστόσο, στό τέλος άναγκάστηκε νά συμμορφωθῇ με τή γνώμη της κ. ντέ Μεσάργκ. Καὶ όταν έφυγε από τὸ μέγαρο της καὶ ξαναγύρισε στό δικό του, ήταν τόσο δύσθυμος, τόσο δυσαρεστημένος, ώστε δεν χρειάστηκε καθόλου νά πάρη τὸ μανιασμένο ύφος πού τού είχε συστήσει ή φίλη του.

Όταν τόν είδε σ' αυτή τήν κατάσταση, τόσο άλλαγμένον, ο έγγονός του ο μαρκήσιος ντέ Τρέθ τὰ έχασε.

—Τί έχετε, παππού, τόν ρώτησε άνήσυχος. Φανόσατε έκνευρισμένος.

—Ναί, παιδί μου, είμαι θυμωμένος, καταγανακτισμένος! άπάντησε ο μαρκήσιος ντέ Πρεσού. Ποτέ μου δεν φανταζόμουν δυνατό αυτό τὸ πράγμα.

—Μά τί συμβαίνει λοιπόν;

—Συμβαίνει ότι ή κ. ντέ Μεσάργκ, αν καὶ ήξερε πόσο ένδιαφερόμουν ν' αγοράσω τόν παλιό μύλο τού Σαιν-Λωράν, με πρόλαβε καὶ τόν άγόρασε εκείνη. Μάλιστα! 'Η κ. ντέ Μεσάργκ πού είνε σαράντα χρόνια φίλη μου, τὸ έκανε αυτό!

—Μά έπιθυμούσατε λοιπόν τόσο πολύ ν' αγοράσετε τόν παλιό αυτό μύλο; ρώτησε ξαφνιασμένος ο μαρκήσιος ντέ Τρέθ.

—Ναί, ή κ. ντέ Μεσάργκ ήξερε ότι ήθελα νά τόν αγοράσω καὶ τόν άγόρασε εκείνη, χωρίς νά με ρωτήση... Πρόκειται περί πραγματικής προδοσίας. Άπορώ πώς δεν άγανακτείς κι' έσύ...

—Μά, παππού...

—Τί τὰ θέλεις, παιδί μου, τώρα βλέπω πως ή μοίρα στάθηκε πιὸ φρόνιμη από μας πού έμπούρισε νά πραγματοποιηθῇ ο γάμος σου με τήν έγγυνή της κ. ντέ Μεσάργκ... Γιατί τώρα καὶ ο γάμος αυτός θά ήταν άδύνατος. Δεν θά είδινά ποτέ τή συγκοπή μου... Έξ άλλου, βλέπω τώρα πολλά πράγματα σ' αυτή τή νέα πού δεν τὰ έβλεπα άλλοτε... Τὰ γκρίνια της μάτια έχουν καί πού δεν μου άρέσει...

—Τὰ γκρίνια της μάτια!... Μά είνε γαλάζια, παππού, καὶ ραϊά γαλάζια. Δεν άγαπῶ τή δεσποινίδα ντέ Μεσάργκ, αλλά άγαπῶ τήν άλήθεια καὶ είμαι άναγκασμένος νά ήμολογήσω ότι έχει μάτια υπέροχα.

—Θά σε παρακαλέσω, νέο μου, νά πάψεις νά βρίσκης τόσο υπέροχα τὰ μάτια αυτής της νέας όσον καί πο θά έχω άφορμές δυσαρρετικίας κατά της γιαιγιάς της! είπε ο κ. ντέ Πρεσού.

Καὶ βγήκε έξω χτυπώντας δυνατά τήν πόρτα καὶ φωνάζοντας:

—Στὸ διάβολο αυτή ή παληόγρη!...

—Ω παιδί μου! Έλεγε τήν ίδια ώρα ή κ. ντέ Μεσάργκ στην έγγυνή της Σουλθία, πού μπορούσα ποτέ μου νά φαντασθῶ ότι θά τελείωνε έτσι μιὰ τόσο παλιά φίλια... Φατιάσου! Ο κ. ντέ Μεσάργκ είχε τήν άξίωσι νά μην' αγοράσω τὸ μύλο τού Σαιν-Λωράν, χωρίς νά τόν ρωτήσω... Τί τὰ θέλεις; Αυτός ο άνθρωπος έχει έναν άνυπόφορο δεσποτισμό... Τόσο τὸ καλύτερο πού μάλλωσα μαζί του... Καὶ σέ συγγαίρω πού δεν θέλησες νά παντρευτῇς τόν έγγονό του... Έξ άλλου, ο γάμος αυτός δεν θά μπορούσε νά πραγματοποιηθῇ τώρα... Είμαι βέβαιη ότι δεν θά εύτυχούσες καθόλου μ' αυτό τόν νέο... Έχει μάτια τυράννου σάν τόν παππού του...

—Τί λέτε, γιαιγιά... Δεν άγαπῶ βέβαια τόν μαρκήσιο ντέ Τρέθ, αλλά μου άρέσει ή άλήθεια. Βρίσκω λοιπόν ότι τὰ μάτια του είνε γλυκύτατα...

— Είπε πολύ δυσάρεστο τὸ ὅτι διάλεξες γιὰ ν' ἀνακαλύψης τὰ χαρίσματα αὐτοῦ τοῦ νέου, τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἔχω τόσες ἀφορμὲς δυσαρρεσκείας κατὰ τοῦ παπποῦ του! Ἀπάντησε ἡ κ. ντέ Μεσάρκ με θυμὸ.

Ἡ Σουλβία δὲν ἀπάντησε. Σκέφτηκε ὅμως ὅτι ἦταν κρίμα ποὺ δὲν ἀγαποῦσε τὸν μαρκήσιο ντέ Τρέβ καὶ ὅτι δὲν τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτός. Ἄν ἀγαπιόντουσαν θὰ ἔδειχναν στοὺς γκρινιάρηδες αὐτοὺς γέρους ὅτι εἶχαν δικαίωμα νὰ διαθέτουν τὴν καρδιά τους ὅπως τοὺς ἄρεσε, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἀντιρρήσεις τους.

Ἡ νέα, ταραγμένη μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, κατέθεκε κάτω στὸ πάγκο τοῦ πύργου γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ συνέλθῃ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι στὴν ἴδια κατάστασι βρισκόταν κι' ὁ μαρκήσιος ντέ Τρέβ, γιατί μόλις ἡ Σουλβία ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τῆς δεινδροστοχίας, στὸ μέρος ὅπου ἄρχιζε τὸ πάγκο τοῦ πύργου τοῦ κ. ντέ Πρεσὺ, τὸν εἶδε ξαφνικά μπροστά της.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος, μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

— ὦ δεσποινίς! Δυὸ ὄρες τώρα τριγυρίζω ἐδῶ με τὴν ἐλπίδα νὰ σὰς συναντήσω. Θὰ τὸ μάθαινε βέβαια ὅτι ἡ γιὰ κι' αὐτὸς ὁ παππὸς μου μάλλωσαν... Εἶπε τόσο θλιβερό αὐτό!... Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνώσουμε τὶς προσπάθειές μας γιὰ νὰ τοὺς συμφιλιώσουμε.

— Εἶμαι πρόθυμη νὰ σὰς βοηθῶ, κύριε, ἀπάντησε ἡ Σουλβία. Μὲ ποιὸν τρόπο ὅμως θὰ τὸ κατορθώσουμε αὐτό;

— Δὲν ξέρω. Ἄς φροντίσουμε νὰ βροῦμε μαζί αὐτὸν τὸν τροπὸν. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ βλέπωμετε ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ συχνά ἐδῶ γιὰ ν' ἀνακοινώσουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κάθε σχετικὴ σκέψι μας...

Ἔτσι συμφώνησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ βλέπωνται συχνά. Καὶ βλέπόντουσαν πράγματι...

Πόσες ὁμως προφυλάξεις λάβαιναν γιὰ νὰ μὴν τοὺς διηκανεῖς!

Συναντιόντουσαν λοιπὸν κάθε μέρα κ' ἦσαν κ' οἱ δυὸ ἀκριβῆς στὰ ραντεβού τους. Μολονότι ὅμως μιλοῦσαν κάθε φορά ἀπὸ μιὰ δολόκληρη ὥρα γιὰ τὸν περίφημο μύλο, δὲν εὑρίσκαν ἀκόμα τρόπο νὰ συμφιλιώσουν τὰ πράγματα.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κ. ντέ Τρέβ βεβαιωνόταν ὁλοένα καὶ πιὸ

πολύ ὅτι ἡ Σουλβία εἶχε τὰ ὠραιότερα μάτια τοῦ κόσμου, κ' ἡ Σουλβία βεβαιωνόταν ὅτι τὰ μάτια τοῦ κ. ντέ Τρέβ ἦσαν γλυκύτατα...

— Ἄν δεσποινίς θὰ μπορούσατε νὰ ξεφύγετε καμμιά μέρα ἀπ' τὴ γιὰ σας γιὰ περισσότερη ὥρα, εἶπε κάποιον πρωὶ ὁ μαρκήσιος, θὰ πηγαίναμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε αὐτὸν τὸ μύλο ποὺ δημιούργησε ἀπὸ τὴν αὐτὴ τὴν ἱστορία!

Κι' ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου, θὰ σκεφθοῦμε καλύτερα γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ρώτησα κι' ἔμαθα ὅτι μπορεῖ νὰ πάη κανεὶς στὸ μύλο μὲ βάρκα.

— Ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ, κύριε! ἀπάντησε ἡ Σουλβία. Ἡ ἰδέα σας εἶνε λαμπρά... Ἄς πᾶμε τώρα ἀμέσως.

Σὲ λίγο οἱ δυὸ νέοι πηδούσαν σὲ μιὰ βάρκα ποὺ ἦταν δεμένη πιὸ πέρα στὴν δχθ.

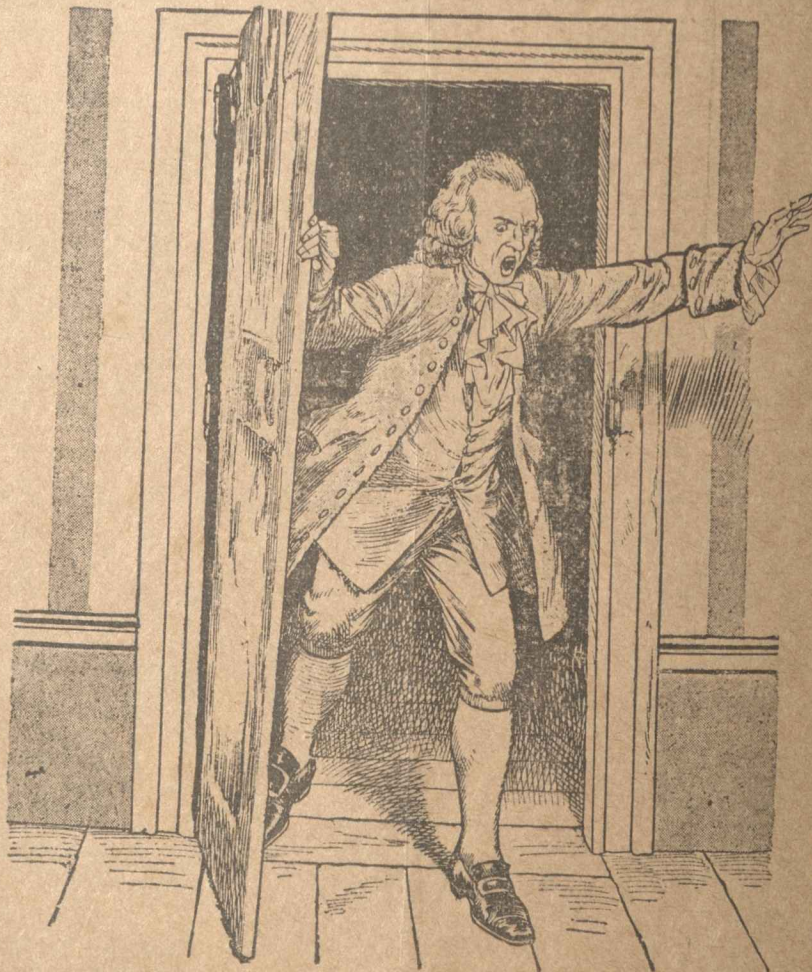
Τὸ ποταμάκι ποὺ κυλοῦσε κάτω ἀπ' τὸν πρῶτον ὅλο τοῦ φυλλωμάτων, ἦταν τὸ πιὸ ὡμορφο τοῦ κόσμου.

Ὁ ἥλιος, περνώντας μέσ' ἀπὸ τὰ κλαδιά, χαίδευε καὶ χρύσωνε τὰ μαλλιά τῆς Σουλβίας.

Ὁ μαρκήσιος μεθοῦσε ἀπὸ τὴ γαλήνη, ἀπὸ τὴ μοναξιά κι' ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ πλάσμα ποὺ εἶχε πλάι του...

— Στὸ διάβολο αὐτὴ ἡ παληόγρηκα!

— ΜΑΡΙ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πρὶν ἀρχίσετε νὰ φορτῆτε τὰ καινούργια σας παπούτσια, τὰν εἶνε χρωματιστά, βερνικώστε τα. Γιατὶ ἂν τὰ ἀφήσετε ὁ βερνικώτας καὶ βραχύν θὰ μείνουν κηλίδες ἢ ὅποιες δὲν θὰ ἐξαλειφθοῦν ποτέ.

Ἄν σὰς τελειώσῃ τὸ βερνίκι τῶν παπουτσιῶν καὶ δὲν ἔχετε νὰ τὰ βερνικώσετε, μπορεῖτε νὰ τὰ ἀντιπληρώσετε με τὸν ζωμὸ τοῦ λεμονιοῦ. Λιγες σταγόνες εἴτε σὲ μαῦρο, εἴτε σὲ χρωματιστὸ παπούτσι καὶ ἕνα γρήγορο βουρτσάρισμα τὰ κάνετε νὰ γυαλοκοποῦν.

Ὅταν κοπῆτε σοθὰρὰ μὲ μαχαίρι, σκεπάστε τὴν πληγὴ ἀμέσως μὲ ἀλεύρι τοῦ ρυζιοῦ, ἀλλὰ πολὺ φιλὰ τριμμένο, οὐ πούδρα. Ἐχει ἀποδειχθῇ τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ σταματᾷ τὸ αἷμα καὶ στὰ σοθάρωτερα κοψίματα. Ἄν δὲν ἔχετε πρόχειρο ἀλεύρι τοῦ ρυζιοῦ, μεταχειρισθῆτε ἀλεύρι κοινὸ.

Πρὶν νὰ στρώσετε τὰ ταπέτα σας, σκεπάστε διη τὴν ἐκπαι τοῦ δωματίου μὲ διπλὲς καὶ τριπλὲς ἐφημερίδες. Ὅχι μόνο ἀποφεύγετε τὸ σκόρο, ἀλλὰ καὶ ὅταν περπατᾷτε ἐπάνω ἐν νομίζετε ὅτι περπατᾷτε ἐπάνω σὲ παχὺ βελουδένιο ταπέτο. Ἐκτὸς τούτου, τὰ ταπέτα διατηροῦνται περισσότερον καιρὸ.

Ἄν συνετεία κρουολογίματος ἢ ἄλλης αἰτίας βραχνάσετε, γιὰ νὰ καθάρσῃ ἡ φωνὴ σας χτυπήστε ὀρθοὶ αὐτὸν με ζωμον ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ μὲ ἀνάλογη ζάχαρι γιὰ νὰ γίνῃ τὸ μῖγμα γλυκὸ. Λαμβάνετε ἀπ' αὐτὸ ἕνα κουτάλι τῆς σούπας ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ, ὡς πού νὰ σὰς περάσῃ τὸ βραχνίσμα.

Κι' ἔξαφνα κατάλαβαν κ' οἱ δυὸ ὅτι, μὲ τὸ νᾶνουνται τὸν καιρὸ τὴν εὐτυχία ποὺ τοὺς προσέφερε ἡ ζωὴ, ἦσαν τὰ τρελλοὶ ἀπὸ τοὺς γέρους προγόνους των, ποὺ μάλλωσαν γιὰ τὸ τίποτε...

Σὲ μιὰ στιγμὴ κατῆλθον μετὰ στὰ μάτια...

Ὁ μαρκήσιος εἶπε μὲ μιὰς κατάκλημας... Ἡ Σουλβία κατακόκκινη.

— Θέλαμε, Σουλβία, νὰ βροῦμε μαζί ἕναν τρόπο γιὰ νὰ συμφιλιώσουμε τοὺς δυὸ μαλλωμένους γέρους, εἶπε ὁ μαρκήσιος. Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι τὰ βρήκαμε; Τώρα; Νὰ, ἔπαμε νὰ γονατίσουμε μπροστά τους πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ τοὺς ἱκετεύσουμε νὰ ἔχουν νὰ τοὺς καυώδες παρὰ γιὰ νὰ μᾶς ἐνώσουν καὶ νὰ μᾶς κάνουν εὐτυχισμένους.

Ἔτσι ἔκαναν πρῶτον τὸ νέος καὶ ἡ νέα...

Δυσκολεύτηκαν διὰ τὴν ἀπίστευτα ν' ἀποσπαστοῦν τὴν συγκάταθει τὸν δυὸ γέρον.

— Θέλετε νὰ σὰς πᾶ κατὶ ἀγαπητὴ μου φίλη, ἔλεγε τὸ ἴδιο βράδυ ὁ μαρκήσιος ὁ κ. ντέ Πρεσὺ στὸν κ. ντέ Μεσάρκ.

— Ναι, φίλε μου... Προσέξτε ὅμως. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Ἀκούστε: σὰς ἀποποῦσα ἄλλοτε... Ὁ θεὸς ἔχει πόσο... Ἐ λοιπὸν, τώρα θὰ σὰς θανατώσω γιὰ τὸ πνεῦμα σας περὶ ὁποῖο ἀπ' ὅσο σὰς ἀφ' ὅπου σὰς γιὰ τὴν ὡμορφιά σας.

— Ναι, φίλε μου... Προσέξτε ὅμως. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Ἀκούστε: σὰς ἀποποῦσα ἄλλοτε... Ὁ θεὸς ἔχει πόσο... Ἐ λοιπὸν, τώρα θὰ σὰς θανατώσω γιὰ τὸ πνεῦμα σας περὶ ὁποῖο ἀπ' ὅσο σὰς ἀφ' ὅπου σὰς γιὰ τὴν ὡμορφιά σας.

— Ναι, φίλε μου... Προσέξτε ὅμως. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Ἀκούστε: σὰς ἀποποῦσα ἄλλοτε... Ὁ θεὸς ἔχει πόσο... Ἐ λοιπὸν, τώρα θὰ σὰς θανατώσω γιὰ τὸ πνεῦμα σας περὶ ὁποῖο ἀπ' ὅσο σὰς ἀφ' ὅπου σὰς γιὰ τὴν ὡμορφιά σας.

— Ναι, φίλε μου... Προσέξτε ὅμως. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Ἀκούστε: σὰς ἀποποῦσα ἄλλοτε... Ὁ θεὸς ἔχει πόσο... Ἐ λοιπὸν, τώρα θὰ σὰς θανατώσω γιὰ τὸ πνεῦμα σας περὶ ὁποῖο ἀπ' ὅσο σὰς ἀφ' ὅπου σὰς γιὰ τὴν ὡμορφιά σας.

— Ναι, φίλε μου... Προσέξτε ὅμως. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Ἀκούστε: σὰς ἀποποῦσα ἄλλοτε... Ὁ θεὸς ἔχει πόσο... Ἐ λοιπὸν, τώρα θὰ σὰς θανατώσω γιὰ τὸ πνεῦμα σας περὶ ὁποῖο ἀπ' ὅσο σὰς ἀφ' ὅπου σὰς γιὰ τὴν ὡμορφιά σας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΝΤΥΜΕΝΗ στὰ βελούδα καὶ στὶς δαντέλλες, ἡ Μαρία Στουάρτ, ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας, κύτταζε μὲ ἀηδία τὸ σύζυγό της Ἰντάρνλεϋ σωριασμένο στὸ τραπέζι, στὴν αἴθουσα τῶν συμποσίων τοῦ πύργου τοῦ Χόλλυρουντ, στὸ Ἐδιμβούργο τῆς Σκωτίας. Κοιμόταν, μ' ἕνα κύπελλο ἀναποδόγουριμένο, ἀνάμεσα στὰ μακριὰ του χέρια, τὰ φορτωμένα δαχτυλίδια.

Τὰ σάλια του κυλοῦσαν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ τοῦ στόμα. Ἡ Μαρία εἶχε γίνῃ βασίλισσα τῆς Σκωτίας σὲ ἡλικία ὀχτὼ ἡμερῶν καὶ βασίλισσα τῆς Γαλλίας σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ γάμο της με τὸ Φραγκίσκο II. Ὅταν χίρηνε ἀπ' τὸν τελευταῖο ξαναγύρισε στὴ Σκωτία ποὺ τὴν εἶχαν διαιρέσει οἱ φιλοδοξοὶ λόρδοι τῆς.

Θέωρσε λοιπὸν τότε ἀναγκαστὴ γιὰ τὴν εἰρήνην τῆς χώρας τῆς νὰ ξαναπαντρευθῇ καὶ οἰάλεξε γιὰ σύζυγό της τὸν ἐξαδελφὸ της Ἰντάρνλεϋ, ἕνα νεαρὸ λόρδο, 23 χρόνων, ἑαυθὸ, λεπτὸ, ὄνειροπόλο, ποὺ τῆς θυμίζει τὸ Φραγκίσκο II καὶ τὶς εὐτυχισμένες μέρες τῆς γλυκεῖας Γαλλίας, ποὺ τόσο τὴν νοσταλγοῦσε.

Μὰ ἀπογοητεύθηκε πολὺ γρήγορα. Ἐπει' ἀπὸ ἕνα χρόνον συζυγικῆς ζωῆς, ὁ Ἰντάρνλεϋ παρουσιάστηκε εἰς ο-πας ἦταν στὴν πραγματικότητα: ματαιόδοξος, φιλόδοξος καὶ δειλός. Ἐπὶ πλέον συνωμοτοῦσε ἐναντίον της γιὰ νὰ τῆς ἀπαγάγῃ τὸ παιδί τους, ποὺ μόλις εἶχε γεννηθῇ καὶ νὰ τὸ στέψῃ βασιλεῖα, γιὰ νὰ βασιλεύσῃ ἐν ὀνόματι του.

Μονάχη, ἀδύνατη, περιστοιχισμένη ἀπὸ μισητὰ καὶ φιλοδοξίους, ἡ Μαρία εἶχε προσκαλέσει νὰ τὴ βοηθήσῃ τὸν γενναῖο, τὸν ἀτρόμητο, τὸν τίμιον φίλον της Μπόθουελ. Μαζὶ κ' οἱ δυὸ, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, εἶχαν ζήσει τὴν σκληρὴν ζωὴ τοῦ στρατοπέδου. Τώρα, ἰσχυρὴ στὸ βασιλεῖό της, σθεαστὴ στοὺς ἐχθρούς της, ἡ βασίλισσα περιμενε τὸ γενναῖο φίλον της.

Ἐξαφνα, πρόσχαροι ἦχοι γκάϊ δας ἀντήχησαν μέσα στὸ καταγνιασμένο βράδυ. Μιὰ φωνὴ πρόσχαρη ἀντήχησε κάτω ἀπ' τοὺς θόλους τοῦ πύργου καὶ ὁ Τζέιμς Μπόθουελ παρουσιάστηκε.

Τριάντα χρόνων, ἀσχημος μᾶλλον, μετὰ πού ἔλαμπαν, στεκόταν ὁρθὸς μπρὸς στὴν ὠραία βασίλισσα, χωρὶς νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ προσφέρῃ ἕνα κομπλιμέντο. Δὲν ἦταν αὐλοκόλαξ, μὰ στρατιώτης.

Κυτάρχησαν σιωπηλοί.

— Βασίλισσα, εἶπε ὁ Μπόθουελ, εἰρήνην ἐπικρατεῖ στὸ βασιλεῖό σας. Ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἀποστρατεία μου.

— ὦ! εἶπε ἡ Μαρία. Ὑπάρχουν τόσα μισητὰ καὶ τόσες φιλοδοξίες γύρω μου, ὥστε...

— Φοβάστε; ρώτησε ὁ Μπόθουελ χαμογελώντας.

— Ναι, φοβάμαι πολὺ, μολόρδε... Πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ προστατεύσετε.

— Πολὺ καλά. Ὑπακούω στὴ μεγαλειότητά σας...

Χαμηλώσαν κ' οἱ δυὸ τὰ μάτια τους. Ἦξεραν ὅτι ἀγαπιόντουσαν, μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸ ὁμολογήσουν.

Τὸ βράδυ τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1566, ἐνῶ ἡ βασίλισσα ἐτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῇ στὰ διαμερίσματά της, ἕνας ἀγγελάφος τῆς μετέφερε τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ Μπόθουελ εἶχε τραυματισθῇ σοθάρῳ καὶ ὅτι εἶχε μεταφερθῇ στὸν πύργον τοῦ Ἐρμιταγ.

Ἡ Μαρία πῆδησε στὸ ἀλόγο τῆς καὶ πηδώντας δάση, κάμπος καὶ βάλτους ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, ὁμολογώντας του εἶτι τὴν ἀγάπη της.

Τότε ὁ Μπόθουελ ἀποφάσισε νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ μπροστά σὲ κανένα ἐμπόδιο γιὰ νὰ τὴν κἀν δική του...

Ἡ Μαρία Στουάρτ

Ἔτσι, τὴ νύχτα τῆς 10 Φεβρουαρίου 1567, ἐνῶ ἡ Μαρία χόρευε σὲ μιὰ ἐσπερίδα, ποὺ ἔδινε στὸ Χόλλυρουντ, ὁ Μπόθουελ τινάξε στὸν αέρα μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες τὸ ἰδιαιτέρου ἀνάκτορο, ὅπου ἔμενε ὁ σύζυγός της Ἰντάρνλεϋ, ὁ ὁποῖος θάφτηκε κάτω ἀπ' τὰ εἰλεπιά του.

Μὲ μιὰ φωνὴ τότε, ὁ λαὸς κ' οἱ λόρδοι κατηγορήσαν τὸν Μπόθουελ ὡς βασιλοκτόνο.

Μὰ ἡ βασίλισσα δὲν λογάριζε τίποτε μπρὸς στὸν ἔρωτά της. Κ' ἐνῶ ἡ ἐθιμοτυπία ἀπαιτοῦσε νὰ μείνῃ σαρὰντα μέρες κλεισμένη στὴ κάμαρά της, ἐκεῖνη δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐπιθυμία της νὰ ξαναῖδῃ τὸ Μπόθουελ. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο τρελλὰ, ὥστε ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ βδομάδες ἔφυγε μαζί του σὲ μὲ ἐξοχικὴ ἔπαυσι.

Ἦταν τόσο ἀσυλλόγιστη ἡ πράξις της αὐτῇ, ὥστε ὅλη ἡ Σκωτία σηκώθηκε στὸ πόδι. Τοῦ κακοῦ μερικοὶ πιστοὶ τῆς φίλοι τῆς ἔλεγαν πὼς ἦταν χαμένη καὶ πὼς θὰ ἔχανε συγχρόνως καὶ τὸ βασιλεῖό της ἂν δὲν ἐγκατέλειπε τὸ Μπόθουελ. Ἐκεῖνη σήκωσε τοὺς ὤμους της, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα.

— Θὰ προτιμοῦσα ἀδίσταχτα, ἔλεγε, νὰ τὰ θυσιάσω ὅλα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῶ στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου φορῶντας κουρέλια παρὰ νὰ τὸν ἀρνηθῶ.

Ἐπειδὴ ἡ Σκωτία ποτέ δὲν θὰ ἐνέκρινε τὸ γάμο της κι' ἐπειδὴ οἱ δυὸ ἀγαπημένοι δὲν μπορούσαν νὰ ζήσουν πειὰ χωριστά, ἀποφασίσαν ν' ἀπαγάγῃ ὁ Μπόθουελ τὴ Μαρία γιὰ νὰ σώσουν τὰ προσχήματα.

Μιὰ ὠραία λοιπὸν ἡμέρα τοῦ Ἀπριλίου, ἡ Μαρία, συνοδευμένη ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀκολουθία, πῆγε νὰ δῇ τὸ παιδί της, ποὺ τὸ φύλαγαν στὸν πύργον τοῦ Στίρλιγκ.

Ὁ διοικητὴς τοῦ πύργου ὅμως, ἐπειδὴ φοβόταν μήπως ἤθελε ν' ἀπαγάγῃ τὸ μικρὸ διάδοχο, μόλις εἶν ὤφθησε νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ τῆς τὸν ξαναπῆρε.

Ὀλιμένη ἡ Μαρία ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Ἐδιμβούργου.

Καθὼς ὄρμαε ἡ μικρὴ ἀκολουθία τῆς ἔμπαινε ἕνα δάσος, ἕνας διειλὸς ἀπὸ χιλίους καθολάρηδες παρουσιάστηκε κι' ὁ Μπόθουελ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τους, ἀρπάζοντας ἀπὸ τὸ χεῖράρι τὸ ἐλῶγο τῆς βασιλίσσης, τῆς φώναξε:

— Μεγαλειότητά, εἰσθε αἰχμὰ λωτός μου. Παραδοθήτε...

Ἡ βασιλικὴ ἀκολουθία ὤρμησε ἐναντίον τῶν ἀπαγωγέων.

Μὰ ἡ Μαρία συγκράτησε τὴν ὀρμὴν των, λέγοντας:

— Ἡσυχία. Δὲν θέλω νὰ κυθῇ αἷμα...

Ἔτσι ὁ Μπόθουελ ἄρπαξε τὴν ἀγαπημένην του βασίλισσα καὶ κἀλάστηκε στὸ παρὰθαλάσσιο φρούριό του τοῦ Ντοργύμπαρ.

Ἐκεῖ παντρεύτηκαν καὶ γνώρισαν ὄρε θεϊκῆς εὐτυχίας, ποὺ τὰ λίκνιζε ὁ φλοῖσθος.

Ἀπὸ τῆς 24 Ἀπριλίου ὡς τῆς 3 Μαΐου, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐδόσαν σ' ἕνα παράδεισο ἔρωτος.

Γύρω τους ὅμως ἡ Σκωτία μούγκριζε. Οἱ λόρδοι ἀκόνιζαν τὰ ἐκδικητὰ σπαθιά τους.

Ἡ Μαρία κι' ὁ Μπόθουελ, ὁ ἕνας μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, ἔχοντο τὸ μῖσος ποὺ τοὺς περιστοιχίζε καὶ δὲν ἀνησυχούσαν γιὰ τὸ θάνατο.

— Ἐγώ μιν οὐκ ἐπὶ ζωῇ καὶ στὸ θάνατο! ἔλεγαν.

Ἐπὶ βδομάδες ὁλόκληρες ἀντιστάθηκαν στὸ λαὸ, στοὺς εὐγενεῖς, στὸν στρατό.

Νικημένοι τέλος ἀναγκάστηκαν νὰ χωριστοῦν. Ὁ Μπόθουελ πῆρε μὲς στὰ γέρα χέρια του τὸ κεφαλάκι τῆς ἀγαπημένης του καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ μοῦ εἶσαι πιστὴ ὅπως μοῦ ὑποσχέθηκες;

(Συνεχέται στὴ σελίδα 53)

καρδιά της κόρης σας;

— Θα ξαναγυρίσουν άμέσως στο Παρίσι ή θα μένουν εδώ; ρώτησε η κρεολή.

Φεύγουν, μου φαίνεται, απόψε... "Ισως ή δεσποινίς Φράγκα νάρθη να σας επισκεφθή μόνη της πρό της αναχωρήσεώς της.

— "Α! αυτό θα ήταν μεγάλη εύτυχία για μένα! ψιθύρισε υποκριτικά ή Ζουανέτα, κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στο μαντήλι της. Δεν τὸ ἐλπίζω όμως... Για να κατορθωθῇ αὐτὸ θὰ χρειαστῇ καιρὸς... πρέπει νὰ περάσῃ ή τωρινή ἔξαψις...

— "Ω! ναι, ἀλλὰ ή δεσποινίς Φράγκα ξαναγύρισε πρό ὀλίγου ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο, ὅπου ή θέα τῶν τάφων προκαλεῖ πολλές ἀγαθές σκέψεις.

Η Ζουανέτα δὲν ἀποκρίθηκε...

Ἔιχε ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνη καὶ ή μοναχή, ή ὁποία τὸ κατάλαβε αὐτὸ, ἀποσύρθηκε.

Η Ζουανέτα, καὶ θέλοντας νὰ δείξῃ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στο Παρίσι γιὰ νὰ μάθῃ τί γινόταν ἐκεῖ, ἀνῆγγειλε σὲ ὅλους ὅτι θὰ ἔμενε ἐπὶ δεκαπέντε μέρες τοῦλάχιστον σὲ ἀπόλυτη μοναξιά, χωρὶς νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο εἶχε ξενυχτίσει ὁ σύζυγός της.

Η ἀλήθεια ὅμως ἦταν ὅτι σκόπευε νὰ φύγῃ τὸ ἴδιο ἔκκεινο το βράδυ μετὴν ἀμαξοστοιχία πού θὰ ἔφευγε ὑστερ' ἀπ' αὐτὴν μετὴν ὁποία ἀναχωροῦσαν ή βαρὼν Γιάκομπ-σεν κ' ή Φράγκα.

Ἀλλὰ πρὶν φύγῃ, θὰ φρόντιζε γιὰ μερικά πράγματα. Ἐπρεπε νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἔγγραφα της, τὰ κομήματα της, τὰ χρεώγραφα της...

Καταγινώτταν ἀκόμα μετὴν ἐργασία αὐτῇ, ὅταν ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ Ροσθὲλ μῆκε ἔξαφνα στὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο βρισκόταν.

Ὁ κρότος τῆς πόρτας, πού ἀνοίγε, ἔκανε τὴ Ζουανέτα νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της ἑξαγριωμένη...

Ποιὸς αὐθάδης τολμοῦσε νὰ τὴν ταραξῇ τόσο ἀπροσδόκητα.

Ἀλλὰ, ὅταν εἶδε ἔξαφνα τὸν εἰρηνοδίκη κ. Γκασσιέ, ἔγινε χλωμή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία κόμησσα, εἶπε ἐκεῖνος ὑποκλινόμενος ἐλαφρά. Ὁ γραμματεὺς μου κ' ἐγὼ τελειώσαμε τὸ ἔργο μας σὲ ὅλα τ' ἄλλα διαμερίσματα τοῦ πύργου καὶ δὲν μὰς μένει παρὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ σαλὸν καὶ τὸ δωμάτιό σας...

— Γιὰ ποιὸ ἔργο σας μιλάτε ;... Δὲν καταλαβαίνω...

— Μὲ κάλεσαν γιὰ νὰ βάλω παντοῦ σφραγίδες. Σφράγισα κιόλα τὰ ἄλλα τὰ δωμάτια.

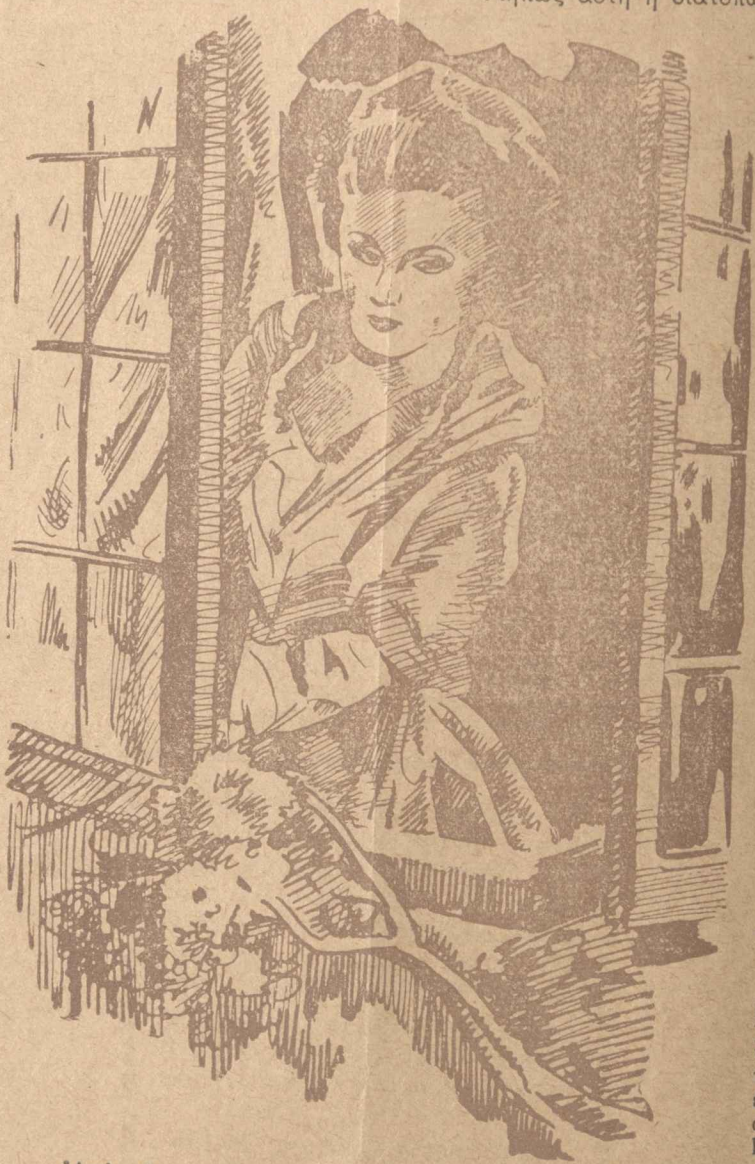
Η Ζουανέτα φρικίασε ἀπὸ ὄργη ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ἀλλὰ συγκρατήθηκε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν τὴ συνέφερε μετὰ κανένα τρόπο νὰ μάθῃ κανεὶς ποιά ἐντύπωση τῆς εἶχε κάνει ή ἀπροσδόκητη ἐκείνη εἰδησις.

— Τὸ μέτρο αὐτὸ, κύριε εἰρηνοδίκη, ἦταν ἐντελὼς περιττό. Τὸ Ροσθὲλ ἦταν ἰδιοκτησία τοῦ συζύγου μου, ὁ ὁποῖος ξέροντας τὴν ἀκατονόμαστη διαγωγή τῶν θυγατέρων μου πρὸς ἐμένα, μετὰ ἔφησε ἐδῶ μόνη καὶ ἀπόλυτη κυρία...

— Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὸ κάνῃ αὐτό.

— Τὸ ἔκανε ὅμως, ἀπο-

Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου, ή Ζουανέτα...

κρίθηκε ή Ζουανέτα, καὶ νὰ ή διαθήκη του συνταγμένη σύμφωνα μετὰ ὅλους τοὺς νόμιμους τύπους. Ἐνα ἀντίγραφο τῆς ἔχει κατατεθῇ, καλὰ σφραγισμένο, στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ Ροσθὲλ κ' ἐν ἄλλο στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ συζύγου μου. Η διαθήκη αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη παρὰ ἀπόλυτο κύρος.

Ὁ εἰρηνοδίκης κ. Γκασσιέ ἔριξε μιὰ ματιά στὸ ἔγγραφο, πού τοῦ εἶχε δώσει ή Ζουανέτα.

— Μάλιστα, κυρία κόμησσα, εἶπε, ή διαθήκη αὐτὴ ἔχει βέβαια κύρος, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀφορᾷ ὅτι ὁ κόμης εἶχε δικαίωμα νὰ σὰς ἀφήσῃ, ἕνα μέρος τῆς περιουσίας του δηλαδή.

— Ὡστε δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἀφήσῃ ὅλη τὴν περιουσία;

— Ὁχι, γιατί ἔχει δύο κόρες, πού ἔχουν δικαίωμα σ' ἕνα ὀρισμένο μερίδιο τῆς κληρονομίας καὶ ἀπὸ τὰ δικαιώματα αὐτὰ καμμιά διαθήκη δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ἀποστερήσῃ...

— "Α! πάντως εἶμαι κυρία ὅσων μοῦ κληροδοτοῦνται ἑνὸς μέρους δηλαδή τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς, ἀν δὲ ὁλόκληρης, κ' ἔχω ἀπόλυτο δικαίωμα, ὑποθέτω, νὰ μοῦ μείνῃ στὸ μέρος αὐτὸ πού μοῦ ἀνήκει.

— Ἀργότερα, ναι, βέβαια... Σήμερα ὅμως ὄχι...

— Γιατί ὄχι σήμερα...

— Γιατί ή δεσποινίς Φράγκα, ὡς κορίτσι τοῦ κόμης ντὲ Ροσθὲλ, ἔχει δικαίωμα νὰ διατάξῃ νὰ μπουὶ παντοῦ σφραγίδες, ὥστε, ἀν τυχὸν βρισκεται σὲ κανένα ἔπιπλο καὶ δευτέρη διαθήκη, πού ἀκυρῶναι τὴν πρώτη, νὰ εἶναι δυνατόν νὰ βρεθῇ.

Η Ζουανέτα εἶδε ὅτι νικήθηκε.

— Μήπως αὐτὴ ή διατύπωση θὰ ἐπεκταθῇ καὶ στὰ ἀ-

τικείμενα τῆς ἀτομικῆς μου χρήσεως; ρώτησε.

— Ὁχι, κυρία κόμησσα. Μπορεῖτε νὰ κρατήσετε ὅτι ἀνήκει σὲ σὰς. Θὰ ἔχετε ὅμως πρῶτα τὴν κλωσὴν νὰ μοῦ δείξετε ποιά εἶναι τὰ δωμάτια καὶ τὰ ἐπιπλα πού ἐπιθυμεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε καὶ, ἀφοῦ τὰ ἐπισκεφθῶ, θὰ μείνουν στὴν ἀπόλυτη διαθέσιν σας...

Η Ζουανέτα, ή ὁποία στεκόταν ὄρθια, φάνηκε σὰν νὰ κλονίζεται ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς ὀδύνης ἀντίρρησης τῶν δυνάμεών της.

— Ὡ Θεέ μου! ψιθύρισε. Εἶναι πολὺ σκληρὸ νὰ μεταχειρίζεται ἔτσι μιὰ κόρη τὴ μητέρα της.

Τόσο πονεμένος ἦταν ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, τόσο εὐγενική ή στάσις της καὶ τόσο ἀφθονα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της, ὥστε ὁ εἰρηνοδίκης ἀπλὸς ἄνθρωπος, σκεδὸν ἀγρότης, πού τὰ εἶχε κάλλας χαμένα, γιατί βρισκόταν μπρὸς σὲ μιὰ τόσο μεγάλη κυρία, θλέποντας τὴν τὴ θλίψι της, τὰ ἔχασε ἐντελῶς.

— Ὡ κυρία κόμησσα... κυρία κόμησσα... τραυλίσσε καταταραγμένος. Μὴν παίρνετε ἔτσι τὰ πράγματα... Κάνετε κακὸ στὸν ἑαυτὸ σας χωρὶς λόγο...

— Ἀλλοίμονο!... ὅσο εἶμαι δυστυχισμένη! εἶπε ή Ζουανέτα κλαίγοντας ἀκόμα πὺ δὲ νανά, γιατί ἔβλεπε πῶς ἐντύπωση προκαλοῦσαν τὰ ὠραία της δάκρυα στὸν κ. Γκασσιέ.

— Ἐ λοιπόν! εἶπε ἀποφασιστικά ἐκεῖνος. Ἄν θέ-

λετε, θάναλάθω ἐγὼ τὴν εὐθύνη νὰ μὴν ἀγγίξω τίποτε σ' αὐτὰ τὰ δωμάτια. Ἐγὼ μόνον τὴν ἀξίωσι νὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι δὲν βρίσκεται ἐδῶ κανένα σπουδαῖο ἔγγραφο, οὔτε τίτλος χρηματικός.

Τὰ μάτια τῆς Ναδίνας ἔλαμψαν μιὰ στιγμή ἀπὸ χαρὰ, πού δὲν ἔμπορε νὰ τὴν κρύψῃ. Κατάλαβε ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης δὲν σκόπευε νὰ ἐρευνήσῃ τοὺς δυὸ σάκκους πού εἶχε ἐκείνη τὴ στιγμή μπροστὰ της καὶ πού ἦταν γεμάτοι κοσμήματα.

— Βεβαίωτατα, κύριε, ἀπάντησε, σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου. Ἐξ ἄλλου ὅλα τὰ ἔγγραφα, πού ἀφοροῦν τὴν περιουσία, εἶναι στὸ ὄνομα τῆς Τερέζας, τῆς μεγάλης κόρης μου, γιατί, ὅπως θὰ ξέρετε, ὁ κόμης εἶχε μόνον τὴν ἐπικαρπία τῆς περιουσίας αὐτῆς. Ἐπειτα ἀν ὁ κόμης ἔκανε δευτέρη διαθήκη, πού ἀκυρῶναι τὴν πρώτη, δὲν μπορεῖ νὰ τὴ φύλαξῃ ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ δωμάτια, ὅπου μένω ἀποκλειστικῶς ἐδῶ.

— Αὐτὸ εἶναι σωστὸ, εἶπε ὁ εἰρηνοδίκης κάνοντας μιὰ βαθεῖα ὑπόκλισι. Ἐχετε δίκιο. Η βαρὼν Γιάκομπσεν κ' ή δεσποινίς Φράγκα ντὲ Ροσθὲλ ἔφυγαν πρό ὀλίγου γιὰ τὸ Παρίσι. Πρὶν φύγουν, τοὺς ὑποσχέθηκαν ὅτι δὲν θ' ἀφήσουν τίποτε ἐδῶ μέσα πού νὰ μὴν τὸ σφραγίσω. Ἀλλὰ ή ὑπόσχεσί μου αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀφορᾷ καὶ τὰ δυὸ δωμάτια σας... Αὐτὸ εἶναι φανερό...

— Ὡστε μὴν ἀνησυχεῖτε... Δὲν θὰ συμπεριλάβῶ στὴ σφράγισι αὐτὰ τὰ δυὸ δωμάτια... Ἄν ή κυρίες βρισκόντουσαν ἀκόμη ἐδῶ, εἶμαι θέναιος ὅτι θὰ μ' ἐπεδοκίμαζαν.

Η κόμησσα, παρ' ὅλη τὴ θλίψι, στὴν ὁποία φαινόταν βυθισμένη, τὸν εὐχαρίστησε μετὰ τόση χάρι, ὥστε ὁ ἀφελὴς ἐκεῖνος δικαστικὸς ἔφυγε κατενθουσιασμένος μετὰ ὅ,τι εἶχε κάνει.

— Εἶχα σκοπὸ νὰ μείνω δέκα μέρες σὲ πλήρη ἀπομόνωση, εἶπε ή Ζουανέτα στίς καλόγριες, ἀφοῦ τοὺς διηγήθηκε τί εἶχε συμβῇ, ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μεταβάλλει τὴν ἀπόφασί μου. Τὸ καθήκον μου εἶναι τώρα νὰ πάω κ' ἐγὼ στὸ Παρίσι καὶ νὰ ζητήσω τὴν ἀποσφράγισι τῆς διαθήκης τοῦ συζύγου μου καὶ δώσω ἔτσι τὸ ταχύτερο ἕνα τέρμα, εἴτε μετὰ διανομή, εἴτε μετὰ συνεννόησι, σὲ μιὰ κατάστασι πραγμάτων πολὺ σκληρῇ, γιατί αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἀντέχω πεῖα...

Η μοναχὸς ἐπεδοκίμασαν τὴν ἀπόφασί της καὶ τῆς ὑποσχέθηκαν νὰ προσευχηθοῦν στὸ Θεὸ γιὰ νὰ τῆς χάρισῃ ἐπὶ τέλους μιὰ ζωὴ γαλήνια.

Η Ζουανέτα, πηγαίνοντας στὸ Γαρίσι, εἶχε ἀποφασίσει, στὴν ἀρχή, νὰ μὴν ἐγκατασταθῇ στὸ μέγαρο ντὲ Ροσθὲλ γιατί φοβόταν μήπως ή βαρὼν Γιάκομπσεν εἶχε λάθει μέτρα γιὰ νὰ τῆς ἀπαγορευθῇ ή εἰσοδος.

Ἀλλὰ, ἀφοῦ σκέφθηκε περισσότερο, συλλογίστηκε ὅτι ἐφ' ὅσον ἔλειπε ή Τερέζα, κανένας δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ ἐπ' ὀνοματί της, κανένας ἄλλος ἀπὸ τὴν ὑποτιθέμενη μητέρα της, δηλαδή αὐτὴν, ή ὁποία, τώρα πού πέθανε ὁ πατέρας της, γινόταν ὁ νόμιμος κηδεμὼν της.

— Ἐμπρός! εἶπε μέσα της, κουνώντας περήφανα τὸ κεφάλι της. Τὸ θάρρος μου καὶ ή ἐνεργητικότης μου εἶναι πάντα ἀκμαία!...

Ἐμπρός! Πάντα ἔμπρός! Καὶ ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνε!...

Ἀς φύγω γιὰ τὸ Παρίσι!

γαινε νὰ ἐγκατασταθῇ κ' ή ἴδια.

Θ'

Η ΗΜΕΡΑ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ...

Μόλις ξαναγύρισε στὸ μέγαρό της ἀπὸ τὴ Νορμανδία, μετὰ τὴ Φράγκα καὶ τὴ Σιμπιλ, ή βαρὼν Γιάκομπσεν κατάλαβε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἑκφρασί τοῦ προσώπου τῆς Μαρίας, τῆς πιστῆς της καμαριέρας, ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας της, εἶχε συμβῇ κάποιο σοδαρὸ γεγονός.

— Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε ἀμέσως.

— Τὸ ἴδιο τὸ βράδυ πού ἔφυγε ή κυρία βαρὼν, ἀπάντησε ή Μαρία, ἔφησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Μόνος ;

— Ὁχι... μαζί με μιὰ μαύρη.

— "Α!... Καὶ σοῦ εἶπε τὸν ὄνομα της ;

— Ὁ κ. Ζερβαί ὄχι. Μοῦ τὸ εἶπε ὅμως ή ἴδια κυτόπιν.

Ἵδιαμαίεται Ἀθηνᾶ Κασσάρα.

— Καὶ τί ἀπέγινε ή γυναίκα αὐτῇ;

— Ὁ κ. Ζερβᾶ με βεβαίωσε ὅτι ἂν εἴσατε στίς ἐδῶ,

θὰ τὴ φιλοξενούσατε κ' ὅτι θὰ θυμώνατε ἐξαιρετικὰ ἐν ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα πῆγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ ἄλλου.

— Αὐτὸ εἰν ἀλήθεια, εἶπε ή βαρὼν Γιάκομπσεν. Καὶ τί ἔκανες ἐσύ;

— Ἐγκατέστησα τὴ μαύρη αὐτὴ σ' ἕνα δωμάτιο πλάι στὸ δικό μου, τὴν περιποιήθηκα καὶ συγχρόνως ἐφρόντισα νὰ μὴν ἐπικοινωνήσῃ μετὰ κανένα.

— Μπράβο! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα. Καὶ τί κάνει τώρα ή μαύρη αὐτῇ;

— Γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι καλύτερα. Ἦταν ὅμως ἀξιολύπητη ὅταν ἔφτασε ἐδῶ. Φαίνεται ὅτι ὑπόφερε πολὺ ἀπ' τὴ θάλασσα στὸ ταξίδι καὶ εἶναι θαύμα πὼς ἀνθεξε ὡς τὸ τέλος...

— Καλὰ... Θὰ πάω νὰ τὴ δῶ σὲ λίγο. Ὁ κ. Ζερβαί ξαναῆρθε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφερε ἐδῶ τὴ μαύρη;

— Μάλιστα. Ἐρχεται κάθε μέρα, καὶ τὸ πρῶτ καὶ τὸ βράδυ. Εἶμαι μάλιστα βέβαιη ὅτι θὰ ξαναῆρθε κ' ἀπόψε γιὰ νὰ μάθῃ ἂν ή κυρία βαρὼν ξαναγύρισε, γιατί λέει ὅτι θέλει νὰ σὰς δῇ μόλις φτάσετε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ κ. Κλαύδιος Ντεσάν, ὁ γηραιὸς φίλος καὶ διευθυντῆς τοῦ Οἴκου τῆς Παυλίνας, ἔστειλε καὶ ρώτησε ἂν ή βαρὼν μποροῦσε νὰ τὸν δεχθῇ.

— Ἀς ἔλθῃ! ἀπάντησε ἀμέσως ή Παυλίνα.

Ὁ κ. Ντεσάν ὑπῆκε σὲ λίγο μέσα ἐξαιρετικὰ ταραγμένος.

— Ὡ κυρία, κυρία βαρὼν! εἶπε. Ἐπιτέλους!

Μόλις ἀντελήφθη τὴν ταραχὴν τοῦ ή Παυλίνας ταραχτικὴ κ' ἔκλειψεν ὅσα κ' αὐτός.

— Τί ἔχετε; τὸν ρώτησε. Πέσατε μου ἀμέσως τί τρέχει, γιατί ή φυσιογνωμία σας φαίνεται τόσο ταραγμένη, ὥστε μετὰ κανεὶ νὰησυχῶ κ' ἐγὼ πολὺ.

Ἐλαδὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Γκαρβάλ, ἀπάντησε ὁ κ. Ντεσάν.

— "Α! καὶ τί σας γράφει;

Ὁ κ. Ντεσάν ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα στὴ βαρὼν.

Ἐκείνη τὸ ἐξεδίπλωσε ἀμέσως καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

Φτάσαμε αὐτὴ τὴ στιγμή στὴ Μασσαλία. Ὁ ἐπιστάτης μου σὺνεται ἀμέσως γιὰ τὴν Ἐλβετία, ὅπου ἔχουν ἀναλῶναι πείσφαισι.

ΓΚΑΡΒΑΛ

Ἡ Παυλίνα γονάτισε καὶ ψιθύρισε ὁψώνοντα σὲ τὰ χέρια της πρὸς τὸν αἶσαν.

— Ὡ Θεέ μου! καὶ τὸ θαύμα σου! Εὐδὸκησε ὅπως ή παρουσία τοῦ Ἀνδρέα ξαναδῶ σὲ τὸ λογικὸ

Ὁ κόμης ντὲ Ροσθὲλ ἀναπαύσταν πειὰ κοντὰ στοὺς προγόνους του.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ Ι. ΠΟΛΕΜΗ

παρηγορήση με την στοργή και την αγάπη της. Ποτέ δεν του παραπονεθήκε επειδή την πήρε από το σπίτι του πατέρα της, όπου είχε όλες τις ανέσεις της, για να την ρίξει στη δυστυχία. Μήπως δεν τον ακολουθούσε μόνη της, αποφασισμένη να υποφέρει τα πάντα κοντά του;

Έφτασε, όμως, μία μέρα που ο Κάρολος κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε πια ν' αντέξει περισσότερο στο μαρτύριο αυτό. Συγχρόνως, είχε νοσταλγίσει την πατρίδα του. Έπεισε, λοιπόν, την 'Αρμάνδη να επιστρέψουν μαζί στην Γαλλία, όπου θα εύρισκε ευκολότερα δουλειά ή παλιούς φίλους πρόθυμους να τον βοηθήσουν.

Μά στη Γαλλία η επανάσταση εξαίμετο. Μόλις οι δυο σύζυγοι αποβιβάστηκαν στην Λυών, το φθινόπωρο του 1792, έμαθαν ότι ο κ. ντε Τρουμπουά, ο οποίος είχε πληροφορηθεί άγνωστο πώς την επιστροφή τους, έφυγε από το Τουρίνο κ' έρχοτανε στην Γαλλία για να τους συναντήσει και να πάρη πίσω την κόρη του, — αν και διέτρεχε τον κίνδυνο να συλληφθή και να καρατομηθί!... Μά ο παλαιός στρατιωτικός διψούσε εκδίκηση!

Ο Κάρολος και η 'Αρμάνδη αναγκάστηκαν τότε να φύγουν απ' την Λυών, όπου ήταν πιά ασφαλείς, και να πάνε στο Παρίσι. Απέφυγαν, έννοείται, να δηλώσουν την πραγματική των ταυτότητα. Στο Παρίσι έδωσαν ψεύτικα ονόματα, για να μη προκαλέσουν τις ύπονοιες των σπιτιών του Φουκιέ Τενθίλ, κ' έγκατεστάθηκαν σε μία φτωχική σοφίτα. Είχαν φτάσει σε τέτοια οικονομική εξασθίωση, ώστε ήταν τώρα αναγκασμένοι να εργάζονται και οι δύο για να τα βγάλουν πέρα. Ο Κάρολος έκανε τόν κτίστη και η 'Αρμάνδη την ράφτρα. Μά οι καιροί ήταν δύσκολοι. Συχνά, πολύ συχνά για την ακρίβεια, οι δυο σύζυγοι κοιμώντουσαν νηστικοί. Χόρταιναν, όμως, φιλιά...

Η έρωτική αυτή ευτυχία δεν θάσταζε πολύ. Ο Τρουμπουά, ο οποίος είχε πάει και αυτός στο Παρίσι, εξετίθετο τόσο ζητώντας δεξιά και αριστερά πληροφορίες για τους δυο έρωτευμένους, ώστε προκάλεσε την προσοχή των επαναστατών. Μία μέρα, τόν συνέλαβαν. 'Αλλ' εν τω μεταξύ κατώρθωσε ν' ανακαλύψη τόν καταφύγιο των δραπέτων. Και ο ανάλητος πατέρας δεν δίστασε ν' αποκαλύψη ενώπιον του επαναστατικού δικαστηρίου στο όποιο παρέπεμψε — και τόν όποιο τόν κατεδίκασε, φυσικά, σε θάνατο, — την διεύθυνση του σπιτιού της 'Αρμάνδης!

Ήξερε, βέβαια, ότι η κόρη του και ο γαμπρός του θα έκαρτομοούντο και αυτόι... Τού ήταν, όμως, αδιάφορο! Και ανέθηκε στην λαιμητόμο ευχαριστημένος επειδή εξεδίκη την απειθαρχή 'Αρμάνδη και τόν άρπαγα Κάρολο!

Μά ο Κάρολος κατώρθωσε να ξεφύγη την τελευταία στιγμή ως έκ θαύματος από την καταδίωξη. Οι επαναστάται όστόσο τόν κυνήγησαν αλύπητα και, ύστερ' από λίγες μέρες, τόν έπιασαν σ' ένα αχυρώνα. Η 'Αρμάνδη άγνοούσε την σύλληψη του συζύγου της γιατί ο Κάρολος φρόντισε εν τω μεταξύ να την μεταφέρει σε ασφαλές μέρος.

Ο κόμης ντε Μπελοζ καταδικάστηκε, όπως ήταν επόμενο, σε θάνατο. Και τότε μία υπέροχη έμπνευση πέρασε από τόν νού του. Κατά την διάρκεια της τελευταίας νύχτας του, έγραψε σαράντα περίπου γράμματα στη γυναίκα του, τόν καθένα με διαφορετική ήμερομηνία. Στο καθένα από τα γράμματα αυτά της υπέβαλε με τρόπο την ιδέα ότι ίσως να τόν έχανε... Κατ' αυτόν τόν τρόπο ήθελε να την προετοιμάση για να πληροφορηθή την τρομερή είδηση τού θανάτου του. Στην τελευταία έπιστολή, έβαλε και μία μπουκλα από τα μαλλιά του...

Τις έπιστολές αυτές ανέλαβε να στέλνη στην 'Αρμάνδη κάποιος καλόψυχος άστος.

... Η θανατική έκτέλεση τού Καρόλου είχε γίνει πριν από ένα μήνα και η 'Αρμάνδη εξακολουθούσε να παίρνη κάθε πρωί και από ένα γράμμα τού συζύγου της...

Ένα απόγευμα, έντελως ξαφνικά, μία τρομερή ύπνονια πέρασε απ' τόν νού της 'Αρμάνδης. Γιατί ο Κάρολος δεν φαινότανε τόνσον καιρό; Γιατί ανέφερε σ' όλα τα γράμματα την φριχτή λέξη «λαιμητόμος»; Και από πού έστειλε τις έπιστολές αυτές;...

Και η 'Αρμάνδη, χωρίς να συλλογισθή ότι εξετίθετο σε σοβαρό κίνδυνο, έτρεξε άμέσως στα γραφεία τού επαναστατικού Δικαστηρίου και ζήτησε πληροφορίες για τόν κόμη ντε Μπελοζ. Ένας αβράκωτος ξεφύλλισε ένα κατάντιχο και είπε απαθέςατα:

— Μή φοβάσαι, μικρούλα μου, για τόν κόμη σου... Βρίσκειται σε σίγουρο μέρος... κάτω από την γή, με τόν κεφάλι του ανάμεσα στα σκέλη του!...

Ένας κόκκινος κόμπλος άπλώθηκε τότε μπρός στα μάτια της 'Αρμάνδης. Ο Κάρολος, ο άντρας της, ο άγαπημένος της, δεν ζούσε πια!... Γιατί, λοιπόν, να ζή αυτή;

«Άκουσε τ' απόκοσμο, τόν παλμό θιολί μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά τού 'Απρίλη στο παλμό κουφάρι του μία ψυχή λαλεί με τ' άχνά κι' απάρθενά της αγάπης χείλη. Και τ' αηδόνι τ' άγρυπνο και τόν ηλευτό ζήλεψε κ' εσώπασε κ' έσκυψε κ' έστάθη για να δη περήφανο τί πουλί είν' αυτό που τά λείει γλυκύτερα της καρδιάς τά πάθη 'Ως κι' ο γκιώνης τ' άχαρο, τόν δειλό πουλί με λαχτάρ' απόκρυψε τά φτερά τινάζει και σωπαινεί ακούοντας τόν παλμό θιολί για να μάθη ο δύστυχος πώς ν' αναστενάζη. Τί κι' αν τρώη τόν ξύλο του τόν σαράκι, τί κι' αν περνούν άγύριστοι χρόνοι κι' άλλοι χρόνοι. Πιά γλυκειά και πιά ώμορφη και πιά δυνατή ή φωνή του γίνεται, όσο αυτό παλμώνει — Είμ' εγώ τ' απόκοσμο, τόν παλμό θιολί μέσα στην νυχτερινή σιγαλιά τού 'Απρίλη στο παλμό κουφάρι μου μία ψυχή λαλεί με της πρώτης νεότητος μου τά υρόσθα χείλη. Τί κι' αν τρώη τά σπλάχνα μου τόν σαράκι, τί κι' αν θαδίζω άγύριστα χρόνο με τόν χρόνο; Μήπως είχε κάνει κίολας την εκλογή της; Η άνηψία της όμως άπόφευγε να της δώση μία σαφή άπάντησι και προσπαθούσε να την καθουσύχαση, λέγοντάς της μ' ένα πικρό χαμόγελο στά χείλη ότι δεν είχε συναντήσει ακόμα τόν άνδρα τών δνείρων της.

(Από τόν «Παλμό Βιολί»)

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Πανάθεμά σε, συννεφιά, που κρυβεις τόν πουλί μου! Τί μ' όφελεί αν με στερής κ' ύστερα κλαίς μαζί μου; Λυτήσου με και άφησε τόν ήλιο να φωτίση, Για νάδωγ κ' ή αγάπη μου ματιές να μού χαρίση. Μ' αν ίσως μ' έλσημόνησε κ' αγάπη πεία δεν έχει. Είν' ή θροχή παρηγορία κ' αϊώνια άς θρέξη.

(Από τά «Ποιήματα»)

ΑΧΩΡΙΣΤΕΣ

Η καλωσύνη κ' ή ώμορφιά κόρες κ' ή δυο τού Παραδείσου, άχώριστ' είνε συντροφιά στην υπαρέξί σου.

Κ' εταίριασαν τόσο πολύ που ο κόσμος λείει όταν σ' θλέπη; — Σε μία ψυχή τόσο καλή τέτοια ώμορφιά μονάχα ρέπει.

Κ' εγώ σε στίχους τινευτούς σουστήσα ζηλέμένο θρόνο. και σε θωρό μεσα σ' αυτούς και καμαρώνω.

Γι' αυτό κρυφά τόνσον καιρό που στο πλευρό σου άνυθαρρύνω, την ώμορφιά σου λαχταρώ την καλωσύνη σου λατρεύω

(Από τά «Κειμήλια»)

Και ή κόμησα άρπιαξε τόν αβράκωτο απ τούς όμοις και ούρλιασε:

— Είμαι ή γυναίκα του!... Είμαι ή κόμησα ντε Μπελοζ!... Σκοτώστε με και μένα, άφού μού πήρατε τόν άνδρα του!...

... Τήν επομένη τόν πρωί ή τραγική σύζυγος κατεδικάσθη σε θάνατο. Και τόν απόγευμα της ίδιας ήμέρας, ή κόμη κόμησα σφράγιζε με τόν αίμα της τόν όρκο που έδωσε στον Κάρολο ντε Μπελοζ να τόν άγαπήσει παντοίως και να μνή τόν εγκαταλείψη ποτέ... Πήγαινε τώρα να ναντήση τόν άγαπημένο της στον άλλο κόσμο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΛ

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΟΙ οι γνωστοί της τήν έλεγαν «ή Δεσποινίς 12ος χορός» γιατί στίς κοσμικές συγκεντρώσεις που πήγαινε, άφηνε πάντα στο καρνέ της λευκό τόν χώρο όπου έπρεπε να σημειώση τόν όνομα τού χορευτού της για τόν δωδέκατο χορό. Ναι, όταν ή Γενεθιέθ έφτανε στον ένδέκατο χορό, σταματούσε και καμμία δύναμις στον κόσμο δεν μπορούσε να τήν κάνει να ξαναρχίση. Νόμιζε κανείς πως ένοιωθε έναν προληπτικό φόβο για τόν δωδέκατο χορό.

Η Γενεθιέθ ντε λά Μαροσαί ήταν όρφανή κι' από τόν καιρό που τέλειωσε τις σπουδές της σε κάποιο άριστοκρατικό μοναστήρι, έμενε μαζί με τη θεία της σ' έν' από τά πολυτέλεστερα μέγαλα τού Παρισιού.

Η τεραστία περιουσία της κ' ή υπέροχη ώμορφιά της συγκέντρωναν γύρω της πλήθος θαυμαστών. Μά ή Γενεθιέθ τούς κρατούσε δλους σ' απόσταση με την άξιοπερησσία της και με τόν περήφανο κ' έλαφρά ειρωνικό χαμόγελο της.

Η θεία της που άνησυχούσε μήπως ή Γενεθιέθ μείνη γεροντοκόρη, τη ρωτούσε συχνά γιατί άπομάκρυνε έτσι από κοντά της τούς άνδρες. Μήπως είχε καμμία μυστική αγάπη; Μήπως είχε κάνει κίολας την εκλογή της; Η άνηψία της όμως άπόφευγε να της δώση μία σαφή άπάντησι και προσπαθούσε να την καθουσύχαση, λέγοντάς της μ' ένα πικρό χαμόγελο στά χείλη ότι δεν είχε συναντήσει ακόμα τόν άνδρα τών δνείρων της.

Κάποιο θράδυ, σ' ένα μεγάλο χορό που έδινε ή θεία της, ή Γενεθιέθ σημείωσε στο καρνέ της, σύμφωνα με τη συνήθεια της, έντεκα μόνο χορευτάς αδιαφορώντας για τις θερμές παρακλήσεις τών άργοπορημένων, που δεν ήξεραν τί λόγια να της πούν για να τήν κάνουν να παραχωρήση και σ' αυτούς ένα χορό.

Σε κάποια στιγμή ή Γενεθιέθ, ζαλισμένη λίγο από την κίνησι, άποσύρθηκε σ' ένα σαλονάκι και εξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα για να ξεκουραστή λίγο... Τόν θράδι εκείνο ήταν πιά μελαγχολική από κάθε άλλη φορά κι' ένα μυστηριώδες προσάθημα τήν κρατούσε σε άγωνία σαν να έπρόκειτο να της συμβή κάτι έντελως ξεχωριστό.

Έξαφνα τρεις νέοι πλησίασαν στην πόρτα τού σαλονιού. Δέν είδαν ή Γενεθιέθ και νομίζοντας πως είνε μόνον έξακολούθησαν χαμηλόφωνα τή συζήτησή τους.

— Ώστε ο Μπλεόν είνε χαμένος; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

— Ναι, αυτή τη φορά δέν τού μένει καμμία έλπίδα σωτηρίας, άπάντησε ο δεύτερος.

— Εγώ τόν έλεγα πάντα πως τόν παιγνίδι θά τόν καταστρέψη! παρατήρησε ο τρίτος. Τί κρίμα! Κ' είνε τόσο λαίμαρος νέος, κατά τά άλλα.

— Άσυλλόγιστος όμως... Μέσα σε λίγα χρόνια κατασπατάλησε όλη την περιουσία του. Χθές, έπαιξε πάλι κι' έχασε τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα. Υπέγραψε γραμμάτια τμηής κι' άπόψε στίς δώδεκα ακριβώς — δηλαδή μετά δύο ώρες πρέπει να ξοφλήση τόν χρέος του... Κι' επειδή δέν θά μπόρεση να θρή αυτό τόν ποσόν, σίγουρα θά...

Κάποιος πλησίασε εκείνη τη στιγμή τούς τρεις νέους κι' αυτοί διέκωψαν άπότομα τή συνομιλία τους και ξαναγύρισαν στο σαλόνι τού χορού.

Η καρδιά της Γενεθιέθς χτυπούσε δυνατά και τ' αυτιά της έβούιζαν. Νόμιζε πως θά της έρχοταν λιποθυμία... Τά λόγια που άκουσε τήν είχαν άναστατώσει...

Ώστε ο μαρκήσιος Γκαστόν ντε Μπλεόν είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο ξεπεσμού; Κ' ίσως ν' αυτοκτονούσε έπειτα από δύο ώρες επειδή δέν θά είχε να ξοφλήση ένα χρέος τμηής;

Η Γενεθιέθ πετάχτηκε άπάνω, ένω τά μάγουλά της κοκκίνιζαν από ντροπή... Όχι... Όχι... δέν έπρεπε να γίνη αυτό.

Ο μαρκήσιος ντε Μπλεόν ήταν έξαδελ-

φός της κι' ο άτιμωτικός του θάνατος θά κληδώνε όλόκληρη την οίκογένειά τους... Η περηφάνεια της νέας άγανακτούσε με την σκέψη αυτή... Όχι! Ο Μπλεόν έπρεπε να σωθί με κάθε τρόπο, όχι μόνο για να μνή ντροπισατή όλόκληρη ή οίκογένεια με τόν θάνατό του, μά και γιατί ή Γενεθιέθ τόν... άγαπούσε. Ναι, άγαπούσε τόν ώραίο και κομψό αυτό έξάδελφό της, ο όποιος ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός της. Τόν είχε άγαπήσει ξαφνικά ένα θράδι, όταν ήταν ακόμα μαθήτρια στο μοναστήρι. Έκείνο τόν θράδι ή καλόγρις έδιναν μία φιλανθρωπική έορτή και ο Γκαστόν είχε πάει ως κηδεμών της έξαδελφής του. Η Γενεθιέθ ήταν τότε μικρή και φαινόταν ακόμα πιά μικρή μέσα στην άκομμη στολή της. Έτσι ο Γκαστόν δέν τήν πρόσεξε σχεδόν καθόλου. Της χάιδεψε μόνο τόν μάγουλο κι' έπειτα έπαψε να ένδιαφέρεται γι' αυτή. Ήταν φανερό πως έπληττε εκεί μέσα κι' ότι είχε πάει για να μη δυσανεστήση τη θεία της Γενεθιέθς.

Άλλά ή Γενεθιέθ δέν είχε ξεχάσει τόν ώραίο έξάδελφό της. Τόν μυαλό και ή καρδιά της δουλεύαν μέσα στη σιωπή της σχολής. Κι' όταν μπόρεσε να καταλάβη γιατί ένοιωθε άνεξηγητή ταραχή με την άνάμνησί του, άποφάσισε να γνωρίσθ καλύτερα με τόν έξάδελφό της, όταν θά έβγαине από τόν μοναστήρι, να τόν κάνει να τήν άγαπήση κι' αυτός και να παντρευτούν.

Τά όνειρά της όμως δέν πραγματοποιήθηκαν. Γιατί ο Γκαστόν, άπασχολημένος με τά γλέτια του, πολύ σπάνια πήγαινε και έβλεπε την έξαδελφή του... Μά ή Γενεθιέθ δέν είχε πάψει να τόν άγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δέν της έκαναν έντόπωσι οι άλλοι άντρες.

Και τώρα που μάθαινε ότι ο Γκαστόν κινδύνευε, μία σκέψις μόνο τήν άπασχολούσε: να τόν σώση... Άνέθηκε στήν καμαρά της, ξεχνώντας ότι θά τί ζητούσαν σε λίγο οι καθ'αλλείρω της για να χορέψουν, πήρε τά κοσμήματά της, τά έρριξε στην τσάντα της, φόρεσε τόν επανωφόρι της, έβγαλε απ' τόν μέγαρο χωρίς να τήν άντιληφθούν κι' έτρεξε κατ' ευθείαν στο σπίτι τού Γκαστόν.

Τόν θρήκε να κάθεται μπρός στο γραφείο του, και να σφίγγη τόν κεφάλι του με τά χέρια του. Ένα περίστροφο ήταν πιά τού. Όταν είδε ή Γενεθιέθ, δέν μπόρεσε να κρύψη την έκπληξή του.

Τότε εκεί, μη δίνοντάς του τόν καιρό να ρωτήσει για τόν λόγο της άπροσδόκητης αυτής έπισκεψιάς της, τού είπε ότι τά ήξερε όλα, και τόν παρακάλεσε να δέχθι τά κοσμήματά της για να ξοφλήση μ' αυτά τά χρέη του.

— Πρόκειται για τήν τιμή της οίκογενείας μας, Γκαστόν! τού είπε χαμογελώντας θλιβερά.

Ο μαρκήσιος κοκκίνισε και χαμήλωσε τόν κεφάλι του, σαν να τόν είχαν μπασίσει. Η Γενεθιέθ τόν πλησίασε και τού χάιδεψε τά μαλλιά. Τά μάτια τού δυστυχισμένου πλημμύρισαν από δάκρυα.

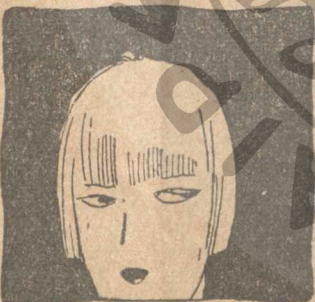
— Συγγνώμη! Συγγνώμη! ψιθύρισε. Δεν ήξερα τί έκανα... Άπαιξε μόνο κατάλαβα τόν ξεπεσμό μου... και μετανοήσα για τήν περασμένη μου ζωή... Τι καλή που είσαι, Γενεθιέθ... Μά δέν μπορώ να δέχθω τόν δώρο σου. Πρέπει να τιμωρηθώ...

— Όχι, Γκαστόν. Άρκετή τιμωρία για σένα είνε τόν ότι υπέφερες άπόψε τόσο...

Τά θερμά λόγια της Γενεθιέθς έκαναν στο Γκαστόν μεγαλύτερο καλό κι' από τόν δώρο της.

Είσαι σωστός άγγελος! της είπε χαμογελώντας μέσ' απ' τά δάκρυά του. Δεν σε είχα προσέξει ποτέ ως τώρα. Άλήθεια, θυμάσαι τότε που είχα έρθει στην έορτή που έδινε τόν μοναστήρι όπου σπουδάζεις;... Θυμάμαι ότι μού είχες παραχωρήσει ένα χορό που δέν τόν χορέψαμε όμως, γιατί εγώ τόν ξεχάσα κι' έφυγα.

— Ναι, ήταν ο δωδέκατος χορός μου εκείνης της θραδιάς... είπε ή Γενεθιέθ με (Συνέχεια στή σελίδα 54)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΤΙΜΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Τό αίμα του θά πιώ! Θά τόν σκοτώσω!

Έφώναξε κατακόκκινος από θυμό ο Γιουδά—Μωυσής ο Χαχαμίκος, Έβραϊός γυρολόγος, όταν ξύπνησε ένα πρωί κι έμαθε πως η γυναίκα του, η όμορφη Ρουμπία, τόν αφήκε να κοιμάται γλυκά στο κρεβάτι του κι έφυγε για την 'Αθήνα μ' έναν έμπορο περαστικό.

Νά την σκοτώσω!

Αλλά με τί να την σκοτώσω;

Μέ τόν πήχυ, πού πουλούσε τά πανιά τά δίμιτα και τούς χασέδες;

Όλο τó σπíti πού καθόταν ο Γιουδάς σηκώθηκε στο πόδι.

— Βρέ τη Ρουμπία! Πώς τó έκανε αυτό; Αύτη φαινότανε πολύ καλή γυναίκα.

— Από τó ήσυχο ποτάμι να σέ φυλάη ο Θεός!

Τέλος πάντων, άπάνω στη φασαρία, να κι' ο Παναγής ο Τσεμεντές, από τη Μηχαλιώνα, πρόσφυγας φτωχός, τσαγκάλης έκει στη γωνιά και συγκατοικός στο ίδιο σπίτι πού μένανε οικογένειες πολλές, πού έμενε κι' ο Χαχαμίκος.

— Βρέ, πώς τόπαθες αυτό, Γιουδά;

— Θά την σκοτώσω! Τό αίμα της θά πιώ!

— Καλά λέει ο άνθρωπος! Δίκιο έχει.

— Φεύγω για την 'Αθήνα. Ξέρω τού έμπορου τη διεύθυνσι. Έγώ τόν πήγα έδω στη Σαλονίκη, σέ κάτι έμπορικά. Πιστόλι μοναχά δέν έχω.

Τότε ο Παναγής αναθυμήθηκε πως είχε λάφυρο από τόν πόλεμο ένα πιστόλι Τούρκου αξιωματικού, πού σκούργιαζε χρόνια τώρα άρκετά, μέσα σ' ένα μπαούλο.

— Δέν τó πουλάω; σκέφθηκε. Έτσι κι' έγώ θά μπαλωθώ λίγα λεπτά και τó μπαούλο μου θ' αδειάση.

»Έχω ένα πιστόλι να σου δώσω, άν τó θες, είπε στόν Έβραίο.

— Πύσο;

— Πέντε κατοστάρικα.

— Άκριβό πολύ. Τό δίνεις ένα κατοστάρικο;

Τέλος, έπειτα από παζάρια, πού θάσταξαν ένα τέταρτο, τ' αγόρασε ο Έβραϊός τó πιστόλι διακόσια πενήντα φράγκα, κι' έφυγε για την 'Αθήνα από τη Θεσσαλονίκη με την τοπική άμαξοστοιχία.

— Θά τούς σκοτώσω, σκέφτοταν σ' όλο τó ταξίδι, και τούς δυό! Και να με παρακαλάη αύτη, πίσω δέν θά την πάρω. Θά τούς πνίξω μέσα στο αίμα τους!...

Στην 'Αθήνα ο Γιουδάς έμεινε σ' ένα ξενοδοχείο, εκεί κάτω στην όδο 'Αθηνάς, σ' ένα έλεεινό δωμάτιο, μαζί μ' έναν άλλον πελάτη.

Τό πρωί πού σηκώθηκε, πήρε τó πιστόλι και τó καθάριζε.

Ο σύνοικος τού 'Αδραάμ, θλέποντας τó πιστόλι, ένα πιστόλι πρώτης τάξεως, τού άρεσε και τούπε:

— Πατριώτη, μού τó πουλάς αύτόντο τó πιστόλι;

— Έ, κουζούμ! Καταλαβαίνεις; Δέν τó πουλάω γιατί μού χρειάζεται για να σκοτώσω τη Ρουμπία και τó φίλο της.

— Βρέ άφησε τώρα τά αίματα, τού είπ' εκείνος, και δέν μού φαίνεσαι έδω από κείνους πού σκοτώνουνε. Θέλεις πέντε έκατοστάρικα να μού τó πουλήσης;

— Άφησε να σκοτώσω πρώτα τη Ρουμπία κι' έπειτα σου τó πουλώ!

— Τό μυαλό σου και μιά λίρα!

Όλη την ημέρα ο Χαχαμίκος ο Γιουδάς έγύριζε στην 'Αθήνα για νάβρη την Ρουμπία του και τó φίλο της.

Αλλά σκεπτόμενος δέν τούς συνάντησε.

— Θά μού τó πουλήσης; τού είπε τó άλλο τó πρωί ο σύνοικός του. Σου δίνω έξακόσια φράγκα. Άντε και μ' ήσασμεράς έδω και σου φάνε τά έξοδα της 'Αθήνας τó πιστόλι...

— Έξακόσια; σκέφθηκε ο Γιουδάς. Τριακόσιες πενήντα κέρδος! Δέν ήταν άσχημη δουλειά.

— Για στάσου, είπε, και θά δούμε!

Και βγήκε πάλι έξω κι' έγύριζε να συναντήσει τη Ρουμπία.

— Βρέ χαχάμη, τού είπε τó άλλο τó πρωί ο σύνοικός του κουνώντας με λαχτάρα τó πιστόλι — πιστόλι πρώτης τάξεως — με τί θά τούς σκοτώσης; Αυτό δέν έχει σφαίρες.

— Θέλει και σφαίρες;

— Βέβαια! Πώς θά σκοτώσης χωρίς σφαίρες;...

Και τόν συμβούλεψε πού πρέπει να πάη για ν' αγοράση σφαίρες.

Αλλά σάν άκουσε ο Χαχαμίκος την τιμή που είχανε ή σφαίρες, παρ' όλγιο τó πιστόλι να τού φύγη απ' τά χέρια του.

— Έλα πάρε, τού είπε τó άλλο τó πρωί ο σύνοικός του, πάρε εφτάμισι έ κατοστάρικα και φέρε τó πιστόλι.

— Στάσου λιγάκι, τζάνουμ!

— Άντε, άντε και μ' ήσασμε την εύκαιρία άδικο.

Και πάλι πήρε ο Γιουδάς τών 'Αθηνών τούς δρόμους και πάλι χάζεσε έδω κι' εκεί. Και πάλι έβλεπε πράγματα πολλά, παράξενα κι' άραιά, μά τη Ρουμπία δέν την είδε πούθενά.

— Έ, πατριώτη, τί θά γίνη με τó πιστόλι; τού είπε τó άλλο τó πρωί ο σύνοικός του. Τό θράδυ φεύγω με τó άμαξί για τó Γύθειο. Θά τó δώσης ή δέν θά τó δώσης; Άντε, σου δίνω ένηντά έκατοστάρικα...

— Μά δέν εσκότωσα, γιαθρούμ, άκόμα τη Ρουμπία!

— Πού να περιμένω για να... σκοτώσης τη Ρουμπία... Έγώ φεύγω τó θράδυ, τó μεσημέρι κατεβαίνω στόν Πειραιά. Έλα πάρε χίλια φράγκα κι' άντε στο καλό. Έτσι γλυτώνεις από την άμαρτία!...

— Μά...

— Μά και ξεμά δέν έχει! Νά τó χιλιάτικο, κολληστέ το καινούργιο! Μ' άρσει και τó αγοράζω. Έσένα δέν σου κάνει... Έγώ είμαι, για τά όπλα, μερακλής γι' αύτό τó αγοράζω! Ένα μεράκι είνε, σάν τη γυναίκα, και τó όπλο!... Άντε, φέρτο και άμε στο καλό!

— Μεράκι! σκέφθηκε ο Γιουδάς. Καλή δουλειά είνε τούτη. Οι μερακλήδες πάντοτε πληρώνουνε!

Κι' έπειτα, γυρίζοντας πρós τόν σύνοικό του, τού είπε:

— Μά τόχω πάρε δυό χιλιάδες!

— Έλα, άστα αύτά!...

— Μά τόν Θεό! μά τόν... Χριστό! τó έχω πάρε δυό χιλιάδες. Χωρίς να θάλω και τίς έξη σφαίρες πού αγόρασα.

Παζάρια άπάνω στα παζάρια, τó πούλησε τέλος χίλιες τετρακόσιες είκοσι και χωριστά τίς έξη σφαίρες.

Τό άλλο τó πρωί, ο Γιουδάς γύρισε στη Θεσσαλονίκη εύτυχής, αφήσας τη Ρουμπία και τόν έμπορο να ζήσουν, έκανοποιημένος γιατί κέρδισε κάπου χίλιες έκατόν έβδομήντα δραχμές...

Έτσι άν δέν έξεδίκηθη ή οικογενειακή τιμή, ίκανοποιήθηκε όμως ή... τιμή τού έμπορου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Πέντε κατοστάρικα, τού είπε ο Τσεμεντές.

Άντε, τού έπε, και φεύγω για τó Γύθειο.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τού MICHEL MORPHY, τού συγγραφέας της «MINION»

(Συνέχεια από τó προηγούμενο).

Ήταν άλήθεια!... Μονάχα ο Τζόε απ' όλο τó πλήρωμα με την ήράκλεια δύναμή του και με την τόλη του, θά μπορούσε να κάνει ένα τέτοιο κατορθώμα.

Είχε βουτήξει στο κύτος τó πλημμυρισμένο από νερά και είχε άρσει να εργάζεται, ανεβαίνοντας κάθε τόσο στην έπιφάνεια για ν' αναπνέυση, ξαναβουτώντας, καρφώνοντας ξύλινες τραβέρσες στο άνοιγμα, φράζοντας τίς χαραμίδες με στόκο...

Και, όταν τελείωσε, ξαναέβηκε στο κατάστρωμα.

Τό μόνο πού έμενε τώρα ήταν να πισσώσουν την προχειρή εκείνη επιδιόρθωση πού ο Τζόε είχε κάνει με κίνδυνο της ζωής του.

— Έσύ, λοιπόν, έφραξες τó άνοιγμα; τόν ρώτησε ο Χάρρυς.

— Ναί, άφέντη, έγώ.

Ο κουράρος έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα γύρω του. Ή σκηνή πού είχε διαδραματιστή πριν από μισή ώρα τόν έκανε να βράξη από θυμό. Μέσ' στο μυαλό του είχε καταδικάσει κιόλας τόν Τζόε... Θά τού πλήρωνε με τη ζωή του την άνατοσία του...

Μά είδε τούς άλλους ναύτες συγκεντρωμένους γύρω απ' τόν Τζόε, να τού σφίγγουν τά χέρια, να τόν συγχαίρουν, να τόν αποκαλούν σωτήρα τους. Και κατάλαβε ότι άν τόν θανάτωνε άμέσως, θά προκαλούσε επανάσταση στο π' ήρωμα.

Καλά! μούγ'ιρισε από μέσα του. Θά κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας άργότερα...

Ο Τζόε δέν τόν άφηγε από τά μάτια του. Καταλάθινε τί γινόταν μέσα στο μυαλό εκείνου πού επί τóσον καιρό τόν θεωρούσε ως άπόλυτο κύριο του. Και αποφάσισε να πουλήση άκριβά τη ζωή του!

Μά ο Χάρρυς, προσπαθώντας να κρύψη τó μίσος του, προχώρησε πρós τó ναύτη.

— Τζόε, τού είπε, έσωσες τó καράβι!... Μας έσωσες όλους μας!... Γι' αύτό αξίζεις μιάν άνταμοιδή!... Και θά την έχης!... Σου χαρίζω τη ζωή!...

— Ζήτω τού καπετάνιου! Ζήτω τού Τζόε! φώναξε τó πλήρωμα.

Ο Τζόε δέν κουνήθηκε. Ήξερε ότι ο Χάρρυς δέν ήταν από τούς ανθρώπους πού συγχωρούν εύκολα...

Και περίμενε τη συνέχεια...

— Δέν είχε άδικο, γιατί ο κουράρος, άφού έμεινε μιά στιγμή σιωπηλός, έξακολούθησε:

— Μά επαναστάτησες, Τζόε!... Τόλμησες να σηκώσης χέρι επάνω μου! Αξίζεις να θανατωθής!... Καταδίκασα κι' έξετέλεσα με τó ίδιο μου τó χέρι άλλους για πράγματα πού άσχημαν!... Αξίζει λοιπόν να τιμωρηθής άν και σου χαρίζω τη ζωή!... Δέν είνε δίκαιο αυτό;

Και καθώς ένα μουρμούρισμα άκούστηκε από τó πλήρωμα, ο Χάρρυς βιάστηκε να προσθέσει:

— Θέλω να μιλήσης ο Τζόε ο ίδιος!... Ο Τζόε ξέρε τούς νόμους μας... Ο Τζόε ξέρε πού τιμωρήθηκε έπιβάλλουμε όλοι στόν έαυτό μας... Θά μπορούσα να τόν κρεμάσω από τó μεγάλο κατάρτι ως άντάρτη, σέ ώρα τρικυμίας, σέ ώρα κινδύνου... Μά είμαι δίκαιος... Και χάρισα τη ζωή στόν Τζόε πού έκανε μιά τόσο λαμπρή πράξη!... Μά τόν ρωτάω τόν ίδιο: Δέν είνε δίκαιο να τιμωρηθής;

Ο Τζόε κυττάζοντας στα μάτια τόν καπετάνιο, άπάντησε με φωνή γαλήνια, άνάμεσα στην πένθιμη σιωπή πού έπικρατούσε τώρα στο κατάστρωμα:

— Ναί, καπετάνιο, είνε δίκαιο!... Έγινα άντάρτης... Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

Μέσ' στο μυαλό του τού ληστού, θεωρούσε τόν καπετάνιο...

νιο του κάτι σαν λόρδο αρχιδουκάτη της 'Αγγλίας.

LI

Ο ΓΖΟΕ

Όλη ή νοοτροπία τού Γζόε ύπήρχε μέσα στην άπάντησή του. Τά δυνατά αίσθήματα πού τόν έσπρωξαν να πρωστατεύση τó μικρό πλάσμα τού όποιου δέν ήξερε καν ούτε τόνονα, δέν τόν έκαναν να λημονήση, έστω και για μιά στιγμή, τó ένστικτο της πειθαρχίας.

Γι' αύτό ήταν άποφασισμένος να ύποταχθής στην τιμωρία πού θά τού επέβαλλε τώρα ο Χάρρυς, έχοντας την βεβαιότητα ότι θά τόν φυλάκιζε σιδεροδέσμιο... Δέν φοβόταν καθόλου αύτή την τιμωρία... Τό μόνο πού τόν ένοιαιζε ήταν πως όσο θά βρισκόταν στη φυλακή, δέν θά μπορούσε να ύπερασπίση τó «μικρό».

— Έί φώναξε ο Χάρρυς. Φέρτε τó γάτο με τίς έννησ ούρές!

Οι ναύτες έκαναν μιά κίνηση διαμαρτυρίας κι' ο Γζόε άναπήδησε...

— Άκούστε, σείς οι άλλοι! Ξαναφώναξε ο κουράρος. Άν δέν καθήσετε ήσυχα, θά τόν σκοτώσω σαν σκύλο!...

Έμπρός! Δέστε τον!...

Οι περισσότεροι ναύτες, δαμασμένοι, χαμήλωσαν τó κεφάλι τους.

Συγχρόνως, όχτώ εύρωστοι άντρες, οι πού άφωσιώμενοι στο Χάρρυς, ώρμησαν έναντίον τού Γζόε, τού έβγαλαν τη ναυτική του μπλούζα και, μέσα σέ μιά στιγμή, ο γίγας βρέθηκε με τά χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη.

Ένας από τούς ναύτες, πού ήθελε να κερδίση την εύνοια τού αρχιπαιρατού, άρπαξε τó όργανο τού μαρτυρίου.

— Πόσα χτυπήματα; ρώτησε.

— Χτύπα! τού άπάντησε ο Χάρρυς. Όταν θάρρη ή ώρα, θά σου πω να σταθής!...

Και ή μαστιγώσις άρχισε, άγρια, φριχτή, άδυσώπητη...

Η λουρίδες τού φοριχτού μαστιγίου σφύριζαν και διπλώνονταν στο όλογυμνο κορμί τού Γζόε... Η πολυθενής μικρές σφαίρες στις όποιες κατέληγαν, χανόντουσαν βάθρα μέσα στις σάρκες τού δυστυχισμένου...

Τό αίμα άναπηδούσε σέ κάθε χτύπημα.

Ο Γζόε δέν έβγαλε ούτε ένα στεναγμό... Τά δόντια του χανόντουσαν μέσα στα χείλη του για να μ' ήσάνε, ως ότου έλασε τίς αίσθήσεις του.

Φτάνει! είπε τότε ο κουράρος. Πάρτε τον από δω...

Και με φωνή σιγανή, ρώτησε τούς άφωσιώμενους του ναύτες:

— Πού είνε ο μούτσος μου;

— Μέσα στην καμπίνα τού Γάλλου, τού άπάντησαν.

Ο κουράρος κατούφιασε... Μά, χωρίς να χάνη στιγμή, διεύθυνθηκε πρós την καμπίνα τού Γάλλου, τόν όποιο άποκαλούσε πομπωδώς σπολεμικόν του αϊχμαλώτη.

Έν τώ μεταξύ, ο Γάλλος εύπατρίδης είχε κατωρθώσει να συνεφέρη τόν μικρό 'Ιουλιανό ντ' Άθενέλ, ο όποιος άνοίξε τά μάτια του την ώρα άκριβώς πού ή τρικυμία να λήγανε.

Ο Γάλλος τού είπε τότε λόγια πού μπορούσαν να τόν καθησυχάσουν και τόν βεβαίωσε ότι θά τόν γλύτωνε από τά χέρια τού δημίου του.

Ξαπλωμένος στην κουκέτα τού αϊχμαλώτη, ο 'Ιουλιανός δέν είχε καν τη δύναμη να μιλήση.

Ξαφνικά όμως έκανε μιά κίνηση τρόμου!

Ο Χάρρυς είχε παρουσιάσει μπροστά στην πόρτα της καμπίνας!...

Ο Γάλλος γύρισε τότε πρós τόν κουράρο και τόν κύταξε μέσα στα μάτια. Συγχρόνως τó χέρι του έσφιξε νευ-

Ένα πρωί ξεπρότισε...

ρικά τὸ κοντάκι ἑνὸς πιστολίου. Καὶ εἶπε:

— Ἡρῆσθε νὰ πάρετε τὸ θῦμα σας... δὲν εἶν' ἔτσι;...

— Δὲν... καταλαβαίνω, ἔκανε ὑποκριτικά ὁ Χάρρυσ.

— Ἔστω! Μὴν καταλαβαίνετε... Μὰ ἀκοῦστε με!... Σὰς παρακαλῶ νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ... ν' ἀφήσετε αὐτὸ τὸ παιδί ἥσυχο... Ἀργότερα, θὰ κουβεντιάσουμε γι' αὐτό... Γιὰ τὴν ὥρα, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι πρέπει νὰ σκοτώσετε πρῶτα ἐμένα γιὰ νὰ τὸ πάρετε... Πηγαίνετε!..

Ὁ Χάρρυσ, βλέποντας τὸ ἀποφασιστικὸ καὶ τολμηρὸ ὄψος τοῦ Γάλλου, ὑποχώρησε, δαμασμένος κι' αὐτὸς μετὰ τὴ σειρά του.

— Ἀργότερα! μουρμούρισε ἀνεβαίνοντας πάλι στὴ γέφυρα. Θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη ἀργότερα... Πάντως, ὁ μικρὸς δὲν θὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ νύχια μου...

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ναῦτες εἶχαν μεταφέρει τὸν Τζόε στὴν αἰώρα του, ὅπου τοῦ περιποιόντουσαν τὶς πληγές του, γιατί ὅλη ἡ πλάτη του ἦταν μιά πληγή... Ἐπὶ δυὸ μέρες, δυνατὸς πυρετὸς βασάνιζε τὸν δυστυχισμένο...

Μὰ ὁ σιδερένιος ὀργανισμὸς του θριάμβευσε... καὶ τέσσερες μέρες μετὰ τὴ μαστιγιά του μπόρεσε νὰ σηκωθῇ...

Ὁ Τζόε εἶχε κάνει τώρα μέσα του ἑνὸς ὄγκου τρομερό... Καὶ περίμενε τὴν ὥρα, παραμόνευε τὴν εὐκαιρία... Ἡ ἐκδίκησὶς του θὰ ἦταν τρομερή.

Ὅταν μπόρεσε τέλος νὰ ξαναπαρουσιαστῇ στὸ κατὰστρωμα, ὁ Χάρρυσ τὸν κύτταξε μετὰ τὰ μάτια γεμάτα μοχθηρία καὶ χαμογέλασε περιφρονητικά.

Ὁ Τζόε ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του... Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μαντέψῃ τὴ σκέψι του... τὸ σχέδιό του. Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιά φωνὴ ἀκούστηκε ψηλά ἀπὸ τὸ μεγάλο κατάρτι,

— Γῆ! φώναξε ὁ σκοπιωρὸς.

Ναί! Πραγματικὰ εἶχε φωνὴ στερεὰ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Τζόε ἀνασκήρτησε. Τὸ βλέμμα του ἔλαμψε...

Ἦ σιγὴ εἶχε φτάσει γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν τρομερὴν τοῦ ἀπόφασι!

Ὁ Χάρρυσ ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπασχολημένος καὶ κύτταξε τὴν ξηρὰ πρὸς τὴν ὁποία πλησίαζε τὸ βρικό.

Ὁ Τζόε τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀδυσώπητου μίσους...

Ἔπειτα, μετὰ ὄψος ἀδιάφορο, μετὰ τὰ χέρια στὶς τσέπες, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πρύμνη τοῦ «Φόρφαϊντ»... πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ πυριτιδαποθήκη...

— Οἱ δυὸ μας τώρα, Χάρρυσ! μουρμούρισε.

LII

Η ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἐνα ἀπροσδόκητο ἐπεισόδιο λίγο ἔλειψε νὰ βοηθήσῃ τὸν Τζόε στὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων του... Ἐνα ἀπὸ τὰ χίλια ἐπεισόδια τῆς θαλασσοῦνης ζωῆς, στὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ διαρκὴ πάλιν μετὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως...

Οἱ ναῦτες, κατὰ διαταγὴν τοῦ καπετάνιου, εἶχαν μαζεψεῖ τὰ μεγάλα πανιά τοῦ «Φόρφαϊντ».

Αὐτὴ ἡ μανούβρα, ποὺ τὴν ἔκανε ἀναγκαῖα τὸ ζῶγυμα τῆς στερεῆς, φαινόταν ἐπίσης ἐπιβεβλημένη κι' ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνεμος, σιγά-σιγά, εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾷ πάλιν σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξεσπάσῃ καινούργια τρικυμία.

Ὁρθιος στὴ γέφυρά του μ' ἕνα τηλεσκόπιο στὸ χέρι. Ὁ Χάρρυσ ἐξέταζε προσεχτικὰ τὴν ἀκτὴ...

Τὸ βρικό εἶχε παραπλεύσει ἕνα βραχίονες ἀκρωτήρια, δταν ἔξαφνα μιά σειρά σκοπέλων παρουσιάστηκε σὲ μερὶ κῶν ὀργυῶν ἀπόστασι.

Μὲ μιά ματιά, ὁ κουρσάρος ἀναμέτρησε τὸν κίνδυνον... — Δεξιὰ! οὐρλιάξε μετὰ φωνὴν τρομερὴ. Δεξιὰ!

Πραγματικὰ, τὸ καράβι μετὰ τὴν κεκμημένην του ταχύτητα ἔπρεπε νὰ πέσῃ κατ' εὐθείαν ἀπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς βράχους, οἱ ὅποιοι δὲν φαινότουσαν, μὰ τῶν ὁποίων τὴν παρουσία κάτω ἀπ' τὸ νερὸ ἐπρόδιδε ὁ χαρακτηριστικὸς ἁλὸς τῶν κυμάτων.

Ἐκεῖ λοιπὸν θὰ τελείωνε ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ κουρσάρου ποὺ τόσοις κινδύνους εἶχε ἀψηφῆσαι... Μιά τρομακτικὴ βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καπετάνιου... Παρ' ὅλη τὴν φρονιμάδα, θὰ συντριβόταν ἀπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς βράχους σὰν πρωτόπειρος.

— Χίλιοι διαβόλοι! μούγκρισε.

Καὶ ὀρμώντας πρὸς τὸν τιμονιέρη, τὸν παραμέρισε ἀπὸ τὸ τιμόνι καὶ τὸ ἔστρωσε μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν.

Τὸ πλοῖο ἔγειρε στὴ πλευρὰ καὶ, ἀνάλωτο, «χαριτωμένο» σὰν γυνίκα, ὅπως λένε τόσο ἐνφραστικὰ οἱ θαλασσοῦνοι, πέρασε πλάι ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον σημεῖο!

— Τηνὰ τὴ γλυττώσα! εἶπε τότε ὁ Χάρρυσ ἀνασείνοντας δυνατὰ καὶ σκουπίζοντας τὸν ἰδρῶτα ποὺ πλημμύριζε τὸ μέτωπό του.

Κι' ἀμέσως κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Πιὸ ἀνοιχτά, τιμονιέρη! Πιὸ ἀνοιχτά!

Ὁ Τζόε, κατὰ τὴν διαρκεία αὐτῆς τῆς σκηνῆς, ἔχε πλησιάσει μιά ἀπὸ τὰς βάρκες ἀποφασισμένος νὰ κἀνὴν τὰ πάντα, γιὰ νὰ σῶσῃ τὸν μικρὸ Ἰουλιανὸν, τὸ καράβι συντριβὸν στυγερὸς βράχους.

Μαζὺ μετὰ τὸν Γάλλο εὐπατρίδη, ποὺ ἦταν γενναῖος κι' ἀποφασισμένος αὐτὸν, θὰ πηδούσαν στὴ βάρκα παίρνοντας μαζί τους τὸν Ἰουλιανὸν, θὰ ἐκοῦσαν τὰ σχοινιά καὶ θὰ πομακρονόντουσαν, τραβώντας γερὸ κοῦπ'ι. Θὰ ἐφταναν ἔτσι στὴ στερεὰ ἐνῶ τὸ καταραμένο καράβι καὶ ὅσοι ἐπέβαιναν σ' αὐτό, θὰ πήγαιναν νὰ ἐγκληματοῦν γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους στὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία πολὺ σπάνια

ξαναδίνει ὅ,τι καταβροχθίζει.

— Κρίμα! ψιθύρισε ὁ Τζόε, δταν εἶδε πὼς εἶχαν ξεφυγεῖ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ὑπομονή!...

Καὶ ἄγρια, ἀποφασιστικὰ, ἐπρόσθεσε:

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ δώσω τὸ θάνατόν μου σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο καράβι.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν ὑποψιαστῇ κανεὶς, πῆγε κι' ἀνεκατέστηκε μαζὺ μετὰ τοὺς ἄλλους ναῦτες.

Ἀκτὲς πιὸ ὁμαλές εἶχαν διαδεχθῇ τώρα ἐκείνη στὴν ὁποία λίγο ἔλειψε νὰ συντριβῇ...

Μακρυὰ, ἕνας χλοερὸς κόλπος φαινόταν.

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης εἶχε βγάλεϊ τὸν μικρὸν Ἰουλιανὸν κατὰστρωμα. Τὸν ὑποστήριξε γιὰ τὴν περπατοῦσα μετὰ τὸν κατὰστρωμα.

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης εἶχε βγάλεϊ τὸν μικρὸν Ἰουλιανὸν κατὰστρωμα. Τὸν ὑποστήριξε γιὰ τὴν περπατοῦσα μετὰ τὸν κατὰστρωμα. Τὸν ὑποστήριξε γιὰ τὴν περπατοῦσα μετὰ τὸν κατὰστρωμα.

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης εἶχε βγάλεϊ τὸν μικρὸν Ἰουλιανὸν κατὰστρωμα. Τὸν ὑποστήριξε γιὰ τὴν περπατοῦσα μετὰ τὸν κατὰστρωμα.

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης εἶχε βγάλεϊ τὸν μικρὸν Ἰουλιανὸν κατὰστρωμα. Τὸν ὑποστήριξε γιὰ τὴν περπατοῦσα μετὰ τὸν κατὰστρωμα.

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης εἶχε βγάλεϊ τὸν μικρὸν Ἰουλιανὸν κατὰστρωμα. Τὸν ὑποστήριξε γιὰ τὴν περπατοῦσα μετὰ τὸν κατὰστρωμα.

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης εἶχε βγάλεϊ τὸν μικρὸν Ἰουλιανὸν κατὰστρωμα. Τὸν ὑποστήριξε γιὰ τὴν περπατοῦσα μετὰ τὸν κατὰστρωμα.

ρανό, φαινόταν νὰ ζητᾷ ἀπ' αὐτὸν παρηγοριὰ ἢ ἐλπίδα, δταν ἔξαφνα ἀνασκήρτησε...

Καὶ τὸ βλέμμα του προσηλώθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου καταρτίου.

— Ὡ! ψιθύρισε. Τί εἶν' αὐτό;

Καὶ, μηχανικά, σηκώθηκε, μετὰ τὰ μάτια του διεσταλμένα ἀπὸ ἐκπληξιν.

Ἡ κινήσεις του αὐτὲς τράβηξαν τὴν προσοχὴ τοῦ Γάλλου εὐπατρίδου.

— Τί ἔχεις, Ἰουλιανέ; τὸν ρώτησε.

— Νὰ, ἐκεῖ... τραυλίσαι ὁ μικρὸς. Ψηλὰ στὸ κατάρτι... Δὲν βλέπετε μιά λάμψιν;... Ὡ! πόσο εἶνε λευκὴ!... Πὼς με θαμπώνει καὶ πὼς με γοητεύει συγχρόνως!... Καὶ, μέσα στὴ λάμψιν, αὐτὴ ἡ μορφή... αὐτὴ ἡ γυναίκα... ἡ Παρθέναν, ποὺ λένε στὴν πατρίδα μου αὐτὰ παιδιὰ νὰ τὴ λατρεύουν...

Ναί, ἡ Παρθέναν... Καὶ μετὰ πνιγμένη κραυγὴ ποὺ φαινόταν σὰν νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σκοτεινιασμένης μνήμης του, φώναξε:

— Ὡ! βλέπω τὴ Λευκὴ Κυρία!...

Τὸ δυστυχισμένο παιδί!... Ἡ παραισθησίς του ἦταν τόσο δυνατὴ, ὥστε νόμιζε πὼς πραγματικὰ ἔβλεπε κείνον ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μιά ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ πέπλος τῆς λήθης εἶχε ἀπλωθῇ ἔπειτα ἀπὸ τὰς συμφορές.

Δὲν τὴν βλέπετε; ἐξακολούθησε μετὰ φωνὴν πιὸ γλυκειά, πὸ σιγανή. Μὰς κυττάζει... Τὸ πρόσωπό της εἶνε στοργικὸ καὶ γλυκὸ σὰν πρόσωπο μητέρας...

Σάπασε λίγο καὶ μετὰ μιά ἔκστασι ἀπλωμένη στὰ βασανισμένα του χαρακτηριστικά, ἐπρόσθεσε:

— Μοῦ χαμογελάει!... Μοῦ χαμογελάει μετὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελό της ποὺ εἶνε ὁμοῖο μετὰ τῆς μητέρας μου... Τῆς μητέρας μου!... Ὡ! θεέ μου!... Εἶχα ποτὲ μητέρα!...

Καὶ μετὰ φωνὴν ποὺ μόλις ἀκούγονταν, ξαναεἶπε:

— Ναί, εἶνε ἡ Λευκὴ Κυρία! Ἡ Λευκὴ Κυρία!...

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης δὲν καταλάβαινε τίποτε...

Καὶ κύτταξε τὸν μικρὸν τοῦ φίλου, ἐνῶ συγχρόνως ἀναρωτιόταν μ' ἀγωνία μήπως τὸ δυστυχισμένο παιδί εἶχε τρελλαθῇ ἐντελῶς.

Τέλος ὁ Ἰουλιανὸς ἔκανε μιά κίνησιν ἀπογοητεύσεως καὶ θλίψεως, ψιθυρίζοντας:

— Χαίρε!... Φεύγει... ἐξαφανίζεται!...

Ὅπως πάντα!... Ὡ! χαίρε καλὴ Λευκὴ Κυρία!... Χαίρε!...

Ἐνοῶσε τότε ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾷ στὸν ὄμο του.

— Ἰουλιανέ, φίλε μου... παιδί μου, τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ὁ εὐγενὴς αἰχμάλωτος τῶν πειρατῶν.

Ὁ γιὸς τοῦ Βάλτερ καὶ τῆς Μαρίας τὸν κύτταξε κατὰπληκτος καὶ ψιθύρισε:

— Μὰ δὲν εἶδατε καὶ σεις;

Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του, ἐπρόσθεσε:

— Ὡ! δὲν εἶμαι τρελλός! Ἐγὼ τὸ λογικὸν μου... Δὲν εἶδατε καὶ σεις γιὰ τὸν θρόνον, σύμφωνα μετὰ τὸν ὁποῖο ἕνα φάντασμα, μιά γυναίκα ντυμένη στὰ ὀλόλευκα, συμπονετικὴ καὶ καλὴ, παρουσιάζεται ποὺ καὶ ποῦ...

Φάνηκε σὰν νὰ κατέβαλλε μιά τεραστία προσπάθεια γιὰ νὰ θυμηθῇ κι' ἐξακολούθησε:

— Αὐτὸν τὸν θρόνον μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀκουσα νὰ τὸν δηγοῦνται ἄλλοτε... Ναί, ἄλλοτε... σ' ἕναν καιρὸ μακρινόν...

Ὁ Γάλλος αἰχμάλωτος ἔρριξε στὸ νεαρό του σύντροφο ἕνα βλέμμα γεμάτο στοργικὴ συμπόνοια καὶ βαθειὰ συμπάθεια, καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Αὐτὸ ποὺ εἶδες, φίλε μου, εἶνε ἡ ἐλπίδα, ἡ ἁγία ἐλπίδα ποὺ δὲν σ' ἔγκαταλείπει ποτέ...

— Ἰσως! ψιθύρισε ὁ Ἰουλιανὸς μετὰ ὄψος δνειροπόλου.

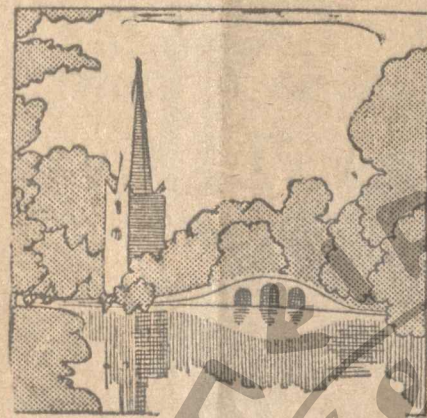
Καὶ, γέροντας πάλιν τὸ κεφάλι του πάνω ἀπ' τὸ στήθος του, βυθίστηκε σὲ βαθεῖς στοχασμούς. Μὰ τὰ χεῖλιά του, κάθε τόσο, σάλευαν λίγο. Καὶ ψιθύριζε πολὺ σιγὰ:

— Καὶ ὅμως ἦταν ἡ Λευκὴ Κυρία!...

LIII

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΖΟΕ

τὸ «Φόρφαϊντ» ἐξακολουθοῦσε νὰ παραπλῆ τις ἀκτὲς,

τὶς ὁποῖες ὁ κουρσάρος εἶχε ἀναγνωρίσει. Ἀνῆκαν σ' ἕνα ἀπόμειρο κι' ἔρημο νησί... τὸ Νησί τοῦ Κορακίου.

— Τὸ Νησί τοῦ Κορακίου! ψιθύρισε ὁ Τζόε μέσα ἀπ' τὰ δόντια του, ποὺ τὸ εἶχε ἀναγνωρίσει κι' αὐτός. Εἶνε κακὸ σημεῖο γιὰ σένα, δέμη!

Βράδυαζε πειά...

Μὰ ὁ Τζόε περίμενε μ' ἀνυπομονήσιν νὰ νυχτώσῃ ἐντελῶς... Εἶχε βρῇ τὸν τρόπο νὰ κατέβῃ, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ κανεὶς, στὸ πεινὸ κύτος, ὅπου βρισκόταν ἡ μπαρούτι καὶ τὰ πυρομαχικά. Εἶχε λογαριάσει τὸν ἀριθμὸ τῶν βαρελιῶν ποὺ περιεῖαν ἐκρηκτικὰ ὕλη.

— Τριανταεπέννα βαρέλια! ἔλεγε. Ὀτάνει μιά σπῖθα γιὰ νὰ τιναχτοῦν ὅλα στὸν ἀέρα καὶ νὰ ξεκοιλιαστῇ τὸ καράβι σὰν γινώμενο φρούτο... Ἔτσι θὰ ἐκδικηθῶ! Τόσο ὁ κουρσάρος, ὅσο κι' οἱ δαίμονες ποὺ με περιστοιχίζουν — οἱ σύντροφοί μου! — θὰ τιμωρηθοῦν ἐπιτέλους γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους...

Εἶχε φροντίσει νὰ ἐφοδιαστῇ μ' ἕνα μακρὸν φυτῆλι ἀπ' αὐτὸ ποὺ χρησίμευε γιὰ νὰ βάσουν φωτιά στὰ κανόνια.

Ὅταν λοιπὸν νύχτωσε ἐντελῶς, κατέβηκε χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς μέσα στὴν μπαρουτοθήκη καὶ, μέσ' στὴ σκοτάδι, μετὰ τὴν αἰχμὴ τοῦ μαχαίριό του, ἀρχισε ν' ἀνοίγῃ μιά τρύπα στὸ ἔξω ἐνὸς βαρελίου.

Ἐξαφνα, ἕνα βῆμα βαρὺ ἀκούστηκε πάνω ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα. Καὶ συγχρόνως μιά φωνὴ στριγγὴ ἀντήχησε:

— Ποῖος διάβολος ἄφησε τὴ μπαρουτοθήκη τοῦ πεινίου! ἀμπαιροῦ ἀνοιχτή; Φτάνει νάρθη ἕνα κύμα γιὰ νὰ μου σκέψῃ ὅλη τὴν μπαρούτη!

Ὁ Τζόε ἀναγνώρισε τὴ φωνὴν τοῦ Χάρρους.

Ἄν ἐρχόταν ἡ ἰδέα στὸν κουρσάρο νὰ κατέβῃ κάτω στὸ κύτος, ἦταν χαμένος.

— Θὰ με κρεμάσῃ στὸ κατάρτι! σκέφτηκε μετὰ ἀγωνία. Γιὰ μένα, ποὺ εἶμαι ἕνα παληοτόμαρο, αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Μὰ ὁ φτωχὸς μικρούλης τί θὰ γίνη;... Ποῖος θὰ τὸν ὑπερασπίσῃ ἂν θὰ πεθάνω ἐγώ;

Πραγματικὰ, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ διακατολογήσῃ στὸν πλοίαρχο τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνάμεσα στὰ βαρέλια τῆς μπαρούτης;... Καὶ τὸ φυτῆλι μετὰ τὸ ὁποῖο ἦταν ἐφοδιασμένος;... Καὶ τὴν τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξει στὸ βαρέλι;...

Μετὰ τὶς σκέψεις αὐτὰς, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ ἔσφιξε νευρικὰ στὸ χέρι του.

— Ὁ ἀντισταθὸς δεξιοῦ νὰ με σκοτώσῃ! μουρμούρισε. Ἔτσι ὁ Χάρρυσ δὲν θὰ με δῇ κρεμασμένον!...

Καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν σκάλα τοῦ κύτους, στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνία, κρατώντας ἀνοιχτὸν τὸ μαχαίρι του κι' ἔτοιμος νὰ χτυπήσῃ...

Μιά σκιά φάνηκε νὰ σκύβῃ ἀπὸ πάνω. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Χάρρους ἐνακούστηκε:

— Εἶνε κανεὶς κάτω;

Ὁ Τζόε κράτησε κι' αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἀκόμα...

— Εὐὸ, Πάτρικ, ξαναρώτησε ὁ καπετάνιος, κατέβηκε στὴν μπαρουτοθήκη;... Ἀπάντησε, Πάτρικ, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σε κάνω νὰ γνωρίσῃς τὸ γάτο μετὰ τῆς ἐννιά ὀράς.

— Μὰ ὁ Πάτρικ, καπετάνιο, κοιμάται ἐκεῖ σ' αὐτὰ τὰ σκοινιά, ἀκούστηκε τότε μιά ἄλλη φωνή.

— Ἀ! καταλαβαίνω! ἔκανε ὁ Χάρρυσ. Ἀφοῦ μέθωσεν σὰν γουρουνί, ὅπως πάντα, ἄφησε τὴν μπαρουτοθήκη τῆς μπαρουτοποθήκης ἀνοιχτή!... Ἐννοια σου, Πάτρικ, καὶ θὰ λογαριαστοῦμε ἄρριο!

Καὶ μετὰ μιά κλωταῖα, ὁ κουρσάρος ἔκλεισε τὴν μπαρουτοθήκη.

Ὁ Τζόε ἀνάπνευσε...

Μὰ ἕνας ἄλλος θόρυβος ποὺ ἀκούστηκε ἀμέσως κατόπιν ἀπὸ πάνω, ἔκανε τὰ μάτια του νὰ διασταλοῦν μετὰ ἐκφρασίαν ἀγωνίας.

Εἶχε ἀκούσει νὰ στριφογυρίζουν ἡ βίδες τῆς μπαρουτοποθήκης ποὺ κάποιος πειρατὴς, κατὰ διαταγὴν τοῦ καπετάνιου, τὶς περνοῦσε...

Ἦταν φυλακισμένος! Βρισκόταν πιασμένος σὰν ποντικός στὴν παγίδα! Καὶ τότε τοῦ πέρασε μιά ὀψία, ὅτι ὁ Χάρρυσ τὸν εἶχε δῇ.

— Ἐ! τόσο τὸ χειρότερο! εἶπε μετὰ μ' ἄγρια ἀπελπισία. Θὰ πεθάνω! Μὰ μαζὺ μου θὰ πεθάνουν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι...

Σοῦρνοντας μέσ' στὸ σκοτάδι, μετὰ τὰ χέρια ἀπλωμένα μπροστά, διευθύνθηκε πάλιν πρὸς τὸ βαρέλι τῆς μπαρούτης ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τρυπά, γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ

Έργο του και να τινάξει χωρίς χασομέρια το καράβι στον αέρα.

Μά κείνη τη στιγμή μιὰ σκέψις πέρασε από το μυαλό του...

Θά σκότωνε όλους όσους ζούσαν μέσ' στο καράβι...

Και το παιδί;

Ο 'Ιουλιανός;

Αυτός ο «μικρός» που τον λάτρευε τώρα με μιὰ θερμή υτοργή, με άφοσίωσι σκύλου;...

Χτύπησε τις σφιγμένες του γροθιές στο μέτωπό του. Και ουρμούρισε:

— Κατάραι! Δεν γίνεται τίποτε... Είμαι βλάκας...

Απάνω στο κατάστρωμα άκουγόντουσαν τὰ βήματα των ναυτών που πηγαίνονταν και τὰ γέλια του κουρσάρου που ήταν τρελλός από μανία.

— Α! μούγκρισε ο Τζός. Είτε τυχαίως, είτε έπιτήδες μ' έκλεισαν εδώ μέσα, θά βγώ έξω... Και τότε...

Νά βγή έξω... Μά πώς;

Από το σάλο του καραβιού, κατάλαβε ότι έπλεαν σε πιά βαθειά νερά, εκτός πειά αν είχε πάρει δυνατός άέρας. Πρόσεξε έπίσης ότι ή κίνησις άπάνω στο κατάστρωμα έπαψε ξαφνικά...

— Θά πήγαν να κοιμηθούν... είπε.

Κι' ένας φόβος τον κυρίευσε άμέσως. "Αν δεν είχαν άντιληφθή κιόλας την άπουσία του, θά την άντιλαμβάνονταν σε λίγο... Έπρεπε λοιπόν να δραπέτευση το ταχύτερο από τη φυλακή του και να έπωφεληθή της νύχτας και του ύπνου του πληρώματος για να πραγματοποιήση τὰ σχέδιά του.

«Έξ' άλλου, σκέφτηκε, αυτός ο άθλιος ο Χάρρυς που όπηρετήσε στο στόλο της βασιλείας πριν γίνει πειρατής, θέλει να γίνονται όλα όπως στα πολεμικά καράβια... Δεν θ' άργήση λοιπόν να κάνει την ταχτική νυχτερινή του έξοδο για να δει αν οι πυροβολητάι βρίσκονται μπρός στα κανόνια τους κι' όλοι οι άντρες στη θέσι τους... Έτσι θ' άντιληφθή και τη δική μου άπουσία».

Και σκληρά, αποφασιστικά, έπρόσθεσε:

— Πρέπει να βγώ με κάθε θυσία από δω μέσα!

Σκαρφάλασε γρήγορα στη σκάλα, έφτασε ως το σκέπασμα της μπουκαπόρας και προσπάθησε να το άνασηλώσει, καταβάλλοντας όλη τη δύναμι των ή-οάκλειων ώμων του.

Τό εύλο έτριξε έλαφρά, μά δεν ύποχώρησε.

Ο Τζός επανέλαθε την άπόπειρά του. Τοú κάκου όμως σκατάφτε τους ώμου του πάνω στο εύλο... Δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα.

— Θά πιαστώ λοιπόν εδώ μέσα σαν ποντικός... ή θά πεθάνω της πείνας; μουρμούρισε.

Ανάσανε μιὰ στιγμή, ξαναπήρε δύναμι και μούγκρισε με μιὰ έπιμονή λύσσα:

— Ω! θά βγώ... έστω κι' αν πρόκειται να τρυπήσω τὰ πλευρά του καραβιού...

Μόλις πρόφερε τὰ τελευταία αυτά λόγια, μιὰ ξαφνική σκέψις πέρασε από το μυαλό του...

Πώς δεν είχε συλλογιστή ακόμα τὰ φινιστρίνια που ήσαν άνοιγμένα στα πλευρά του κύτους για να τὸ φωτίζουν και να τ' άερίζουν και προ πάντων για να μπορούν να πλημμυρίζουν με νερό τὰ πυρομαχικά σε περίπτωση κινδύνου;...

Ο λόγος που δεν τὰ είχε σκεφτή αυτά ήταν πολύ απλός: έπειδή τὰ φινιστρίνια ήσαν προωρισμένα προπάντων να χρησιμοποιούνται σε περίπτωση κινδύνου, ο Τζός δεν θυμόταν να τὰ είχε δη ποτέ άνοιχτά.

Αφήνοντας λοιπόν τη σκάλα, οδηγούμενος μέσ' στο σκοτάδι με τὰ χέρια του, διευθύνθηκε προς το εύλινο τοίχωμα της μπαρουταποθήκης.

Όταν έφτασε μπρός στον Τζόε, στάθηκε.

— Α! νά! είπε. Πέτυχα ένα...

Μά άμέσως κατάλαβε πόσο δύσκολο θά ήταν ν' άνοίξη το κλειστό αυτό φινιστρίνι. Το σκέπασμα που ήταν βιδωμένο είχε σκουριάσει...

Ο Τζός με τὸ μαχαίρι του προσπάθησε να τ' άνοίξει. Τέλος, έπειτ' από υπεράνθρωπες προσπάθειες, τὸ άνοίξε.

Ένα ρεύμα παγωμένου άέρος τον χτύπησε στο πρόσωπο. Άνάπνευσε πιο έλεύθερα, πρόβαλε τὸ κεφάλι του έξω κι' άφουγκράστηκε...

Κανένας θόρυβος δεν έφτανε από το κατάστρωμα. Ασφαλώς δεν είχαν δώσει καμμιὰ προσοχή στην άπουσία του, νομίζοντας πως θά είχε κοιμηθί σε καμμιὰ γωνία του άμπαριού, μεθυσμένος, όπως συνέβαινε καθημερινώς με πολλούς από τούς ναύτες.

Εκείνη τη στιγμή, τὸ ρολόι του καραβιού σήμανε τὸ πρώτο τέταρτο των δέκα... Ήταν ή ώρα που ο καπετάνιος έκανε την έπιθεώρησή του πάντοτε, κι' όταν ακόμα ήταν μεθυσμένος.

Ο Τζός δεν είχε μόνο τεράστια δύναμι. Χάρis στη ζωή του ως ναυτικού είχε διατηρήσει καταπληκτική ελλυγισία. Γαντζώθηκε με τὰ δυο του χέρια από τὸ τοίχωμα και γλύστρησε μέσα στην τρύπα...

Πρόβαλε έξω από την άλλη μεριά, μισοσκυμμένος πάνω από τὰ κύματα που ήσαν μαύρα σαν την πίσσα... Ζήτησε τότε να πιαστή από κανένα ξάρτι... Πραγματικά δέ τὰ χέρια του συνάντησαν κάποιον σιδερένιο κρίκο και γαντζώθηκε απ' αυτόν...

— Όλα τὰ άλλα ήσαν πειά παιγνίδι...

Έπειτ' από μιὰ στιγμή βρισκόταν στο κατάστρωμα...

Ο Τζός δρασκελίστηκε την κουπαστή και, περπατώντας άδιάφορα, πήγε στη συνηθισμένη του θέσι της έπιθεώρησης.

Ήταν ώρα πειά, γιατί ο τρομερός Χάρρυς είχε αρχίσει κιόλας την έξοδό του.

Ο κουρσάρος τρέκλιζε καθώς περπατούσε... Ήταν φανερό πως είχε μεθύσει... Όταν έφτασε μπροστά στον Τζόε, στάθηκε άπότομα.

Ο ναύτης ένοιωσε κρύο ιδρώτα να πλημμυρίζει τὸ πρόσωπό του...

— Αν ο κουρσάρος τον είχε δη προηγουμένως μέσα στην μπαρουταποθήκη...

Ο άρχηγός των κουρσάρων εξακολουθούσε να μένη άκίνητος μπροστά του και τὸν κύτταζε στα μάτια, ενώ μιὰ βαθειά ρυτίδα χωρίς σε τὰ δυο τὸ μέτωπό του.

— Ε, λοιπόν, Τζός; τοú είπε στο τέλος. Τι γίνεται μούτσος σου;

Ο Τζός ύψωσε άδιάφορα τούς ώμους του, σαν να το άπάντούσε: «Τί με νοιάζει έμένα για τὸν μούτσο;»

— Βλέπω πὸς μετανόησες... είπε ο Χάρρυς. Μά τὸ εύλο, δεν είνε άργά... Γιατί θά μοι πλήρωνες άκριβὰ την προστασία σου σ' αυτό τὸ λυκόπουλο, πολύ πιο άκριβὰ απ' ό,τι φαντάζεσαι...

Ο Τζός χλώμιασε. Ή άνάμνησις της μαστιγώσεώς του τον έκανε ν' άνασκιρήσει...

Ένα φριχτό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του πειρατοú, ο οποίος έπρόσθεσε σαρκαστικά:

— Μά την πίστι μου, ο ούρανός είνε καθαρός, ή ώρα δρασερή και τὸ κρασί καλό... Αφοú θέλεις να ξανακερδίσεις την εύνοιά μου, θά μοι φέρης σε λίγο τὸν μούτσο και θά ίδούμε αν ξέρη να χορεύη... με μιὰ μουσική που ξέρεις. Αυτό θά με διασκεδάσει και θά σου εξασφαλίσω τη συγγνώμη μου...

Ο Τζός μουρμούρισε μερικά μπερδεμένα λόγια, κι' ο Χάρρυς εξακολούθησε την περιόδειά του.

— Αθλιέ! μουρμούρισε ο Τζός, όταν ο κουρσάρος άπαμακρύνθηκε. Άρκετά βασάνισες τὸ αλφειά αυτό παιδάκι! Τώρα ήρθε ή σειρά σου!... Ούτε καν φαντάζεσαι τί θά γίνη άπόψε!...

(Ακολουθεί)

Ο 4ος τόμος της «Οίκογενείας» με τὸ άριστουργηματικό μυθιστόρημα του Μωρίς Ρενουάρ «Γιατί να σ' αγαπήσω;»

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ & ΠΕΙΡΑΙΑ ΤΗΝ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΤΗΝ 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Τὸ τρίτο τεύχος της Οίκογενείας έγινε άνάγκαστο εἰς τὰς Αθήνας και τὸν Πειραιά. Εἰς τὰς έπαρχίας οἱ άναγνώσται μας δύνανται να τὸ προμηθευθούν από τὰ κατά τόπους Ὑποπρακτορεία.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ

ΠΟΛΛΕΣ γυναίκες αγάπησε στη ζωή του ο Μπωμαρσαί, ο άθαντος συγγραφέας του «Κουρέως της Σεβίλλης». Καμιά, όμως, δεν συγκίνησε τόσο την καρδιά του, όσο η Γεραλδίνη Όλλιθιέ. Κι' εκείνο που τον έκανε ν' άφοσιωθεί στη μνήμη της, να αίσθανθαι γι' αυτήν πραγματική λατρεία. Ως την τελευταία του στιγμή, να πεθάνει με τ' όνομά της στα χείλη του, ήταν, περισσότερο και από την ωμορφιά και την τέχνη της, ο άδικος, ο πρόωρος θάνατός της. Τη θλιβερή ιστορία της μικρούλας αυτής καλλιτέχνιδος, ενός άστρου που έσβυσε πριν προφτάσει να λάμψει με όλη την έντασή του, καθώς και την άτυχη αγάπη του μεγάλου συγγραφέως, θα σάς άφηγηθούμε στο σημερινό μας σημείωμα.

Η Γεραλδίνη Όλλιθιέ ήταν άγγλικής καταγωγής, μεγάλωσε όμως στο Παρίσι. Από μικρό κοριτσάκι ήθελε να παίξει στο θέατρο. Η φύσις την είχε προικίσει με σπάνια ωμορφιά και με μία φωνή που θα την ζήλευε και άηδόνι. Όταν η Ιταλική όπερα έκανε μία περιοδεία στο Παρίσι, η Γεραλδίνη παρακολούθησε όλες τις παραστάσεις της. Κι' έδωσε στον εαυτό της τη ρητή υπόσχεση να γίνη μεγάλη αιδόος. 'Αλλ' όταν πήγαινε στη «Γαλλική Κωμωδία» κι' έβλεπε τις κωμωδίες του Μαρिवώ, λησμονούσε την πρώτη απόφασή της και σκεφτόταν να γίνη μάλλον ήθοποιός. 'Ο πασοδήποτε, εκείνο που ήθελε ήταν να βγίη στη σκηνή...

Τη φιλοδοξία της αυτή την άνεκοίνωσε στον Ντιντερό, τον μεγάλο φιλόσοφο, τον οποίο είχε γνωρίσει σ' ένα φιλικό σπίτι. 'Ο Ντιντερό της υποσχέθηκε να την βοηθήσει. Κατά καλή της τύχη, ο Μπωμαρσαί, ο οποίος επρόκειτο ν' άνεβάσει τότε τον «Γάμο του Φιγκαρώ», ζητούσε ένα νέο ήλικίας δεκάξή το πολύ έτών για να υποδυθί το ρόλο του Χερουβείμ, του μικρού άκολουθου. 'Ο Ντιντερό του έκανε λόγο για την την Γεραλδίνη, ο Μπωμαρσαί ζήτησε να την δει και να την άκούσει —κι' έμεινε τόσο ένθουσιασμένος από την επίδειξή της, ώστε της άνεβασε άμέσως το ρόλο αυτόν.

Και η Όλλιθιέ εμφανίστηκε για πρώτη φορά στη σκηνή, σ' ένα ρόλο που θα μείνει αιώνας όσο θα υπάρχει θέατρο. Παρουσιάστηκαν μπρός στην ύποκριτική τέκα στο κεφάλι, με κοστούμι από άσπρο μεταξωτό με χρυσά σειρήνια και με κοντό σπαθί και τραγούδησε την περίφημη μελωδία, λέγοντας τα βάσανα μιάς καρδιάς που πονάει...» Και τότε κοινόν την αποθέωσε κυριολεκτικά εκείνο το βράδυ. Και οι πιο δύσκολοι και άπαιτητικοί κριτικοί άφωπλίστηκαν μπρός στην ύπηρετική τέχνη και τη δροσερή φωνή της Γεραλδίνης. Μά ο Μπωμαρσαί, ο οποίος είχε παρακολουθήσει την παράστασι από τα παρασκήνια, άν και ήταν ένθουσιασμένος από τη μικρή θεατρίνα, είχε την έντύπωση ότι η Γεραλδίνη δεν έλεγε την μελωδία αυτή με πάθος.

—Δεν θάχη αγάπησει άκόμα, καθώς φαίνεται! Έλεγε με το νού του.

Τά λόγια αυτά τά είχε πη και στην ίδια, στις πρόβες του έργου. Κι' άλλοιμονο! Η Όλλιθιέ δεν άργησε να γνωρίση την άγάπη. Τής ήταν, όμως, γραφτό μαζί με την άγάπη να γνωρίση και την άπελπισία —μία άπελπισία που θα

(Η άτυχη άγάπη μιάς νεαρής καλλιτέχνιδος)

την έφερνε πρόωρα στον τάφο.

“Υστερ’ από λίγες μέρες, ο Μπωμαρσαί πρόσεξε ότι άνέβαινε τακτικά στα παρασκήνια ένας νεαρός και πλούσιος εύγενής, ο κόμης ντε Σουβίλ, άξιωματικός του βασιλέως. ‘Ο συγγραφέας κατάλαβε ότι ο κόμης θα κληρούσε καμιά ήθοποιό. Και χαμογέλασε... Οι νέοι πρέπει να άσκεδάσουν... ‘Αλλ’ όταν έξακρίθωσε ότι ο άξιωματικός ένδιεφέρετο για την Γεραλδίνη, όταν βεβαιώθηκε ότι κι εκείνη τον άγαπούσε, έννοιωσε στην καρδιά έναν παράνο πόνο, ένα άνυπόφορο συναίσθημα ζήλειας!

‘Ο Μπωμαρσαί άγαπούσε την Γεραλδίνη χωρίς να το καταλάθι ούτε ο ίδιος! Και χρειάστηκε να συμβή το περιστατικό αυτό, για να άντιληφθί τί γινότανε στην καρδιά του. Δεν είχε βέβαια κανένα δικαίωμα επί της Γεραλδίνης. Μά η νεαρά καλλιτέχνης ήταν λίγο δικό του δημιούργημα. Μήπως αυτός δεν την άνέδειξε; Τόν πείραζε, λοιπόν, το γεγονός ότι του την έπαιρνε τώρα ένας άλλος, ένας εξίσου! Η άξιοπρέπειά του, όμως, δεν τον άφηνε να εκδηλώσθι στη μικρή καλλιτέχνιδα.

Η παραστάσεις του «Γάμου του Φιγκαρώ» συνεχίζονταν με θριαμβευτική πάντοτε έπιτυχία. Και η Γεραλδίνη διαρκώς έτελειοποιείτο στο ρόλο της. Παραδούσε τώρα την περίφημη μελωδία μ' ένα πάθος, που μαρτυρούσε ότι η γυναίκα αυτή άγαπούσε πειά, ότι τά λόγια της έβγαναν μέσα από την καρδιά της...

‘Ο Μπωμαρσαί παρακολουθούσε τη μεταβολή αυτή με την καρδιά σφιγμένη από πόνο.

—Ευτυχισμένος ο κόμης, που κατέκτησε έναν τόσο θησαυρό! Έλεγε με το νού του.

Και όταν, μετά το τέλος της παραστάσεως, η Όλλιθιέ έφευγε από το θέατρο άκούμπητας στο μπράτσο του κόμητος ντε Σουβίλ, με πρόσωπο που έλαμπε από εύτυχία, ο Μπωμαρσαί έπαιχε να κρυφθί σ' ένα καμαρίνι, για να μην τον δει κανείς με διακοσμένα μάτια...

Μία σοβαρά υπόθεση έμπόδιζε για κάμποσον καιρό το συγγραφέα να παρακολουθήσει τακτικά τις παραστάσεις του έργου του.

‘Όταν ξαναγύρισε στο θέατρο, τη βραδυά άκρίβως της πεντηκοστής παραστάσεως —ρεκόρ έπιτυχίας για την εποχή εκείνη— το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ήταν ότι η Γεραλδίνη είχε ύποστη σημαντική μεταβολή μέσα σε δύο βδομάδες. Είχε άδυνατίσει, τα μάτια της ήσαν στεφανωμένα από μαύρους κύκλους και τά λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήσαν σκεπασμένα από ένα πέπλο μελαγχολίας... Τί της συνέβαινε, λοιπόν;

Σε λίγο ήρθε η σειρά της να τραγουδήσει. Και τότε ο Μπωμαρσαί κατάλαβε τί γινότανε στην καρδιά της Γεραλδίνης: Η κοπέλλα αυτή στάθηκε άτυχη στην άγάπη της!

‘Όταν η καλλιτέχνης τραγούδισε για πρώτη φορά την μελωδία αυτή, κατά τη διάρκεια των δοκιμών, η φωνή της ήταν νεανική, δροσερή, σχεδόν παιδιαστική. ‘Αργότερα, όταν η Γεραλδίνη άρχισε ν' άγαπά, η φωνή της έγινε πιο δυνατή, πιο παθητική, άνέβλυσε σε πλούσιους τόνους άπ' την καρδιά της. Και τώρα... Τώρα ήταν μία φωνή σπαραγμένη από τον

Γεραλδίνη Όλλιθιέ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ Ο ΙΑΤΡΟΣ

Λ. Σ. Άλεξάνδρειαν. Η νόσος περί ης μοι γράφετε, δυσκόλως θεραπεύεται. Πολλάκις βελτιούται τόσον πολύ ώστε αί κρίσεις μόλις άπασ ή δις του έτους έπαναλαμβάνονται. Πολύ καλή ή θεραπεία του Ιατρού σας. Να μη βαρύνη το στομάχι του, ιδίως το βράδυ να μη τρώγη πολύ. Να άποφεύγη τελείως τά οίονπνευματώδη ποτά, όλα έν γένει. Να μη στενοχωρήται, να άποφεύγη τάς συγκινήσεις, την λύπη, την χαράν, τον φόβον. Να άποφεύγη τάς ψύξεις, να μη κρυώνη, αλλά να είνε πάντοτε εις εύχάριστον θερμοκρασίαν. Συστήσατε εις τον Ιατρόν σας την ειδικότητα Polybromure Elixir Yvon ή το Valerianate d'Ammoniaque Pierlot.

Κωστόπ. Ρ ή γ. Σ κληροϋ. Όλυμπιαν, Μεσσηνίας. Αί αίμορροΐδες είνε άποτέλεσμα δυσκοιλιότητος. Να άποφεύγετε τά όσπρια και να μεταχειρίζεσθε μετά το φαγητόν όλλον Bicarbonate de soude. Τά άλλα ένοχλήματα όφείλονται εις τάς έγχειρίσεις των έννοκοκκών.

Νάς Μαρς. Να κάμετε τοπικά ψυχρά λουτρά κάθε βράδυ πρό του ύπνου. Ζητήσατε ταχυδρομικώς οδηγίας. Να μη βαρύνετε το βράδυ το στομάχι σας, να τρώτε όλίγην και έλαφράν τροφήν.

Β. Κ. Πειραιά. Να λαμβάνετε δις της έβδομάδος 2 κουταλάκια του καφέ sel Karlsbad εις ένα ποτηράκι χλιαρό νερό το πρωί πρό του καφέ. Να σάς υποβάλη ο Ιατρός σας εις Ιωδικήν θεραπείαν εάν πρόκειται περί ταχυσαρκίας.

Μελαγχολικήν “Υπαρξιν. Τάς έννοχλήσεις σας δύνασθε να άποδώσατε και εις ευερικήν αίτίαν. Πάντως να παρακολουθή την κατάστασίον σας ο Ιατρός σας και επί τη βάσει εκθέσεώς του Ιατρικής θα σάς άπαντήσω συγκεκριμένως. Η περιγραφή των έννοχλημάτων σας άτελεστάτη.

151 Κ. Θ)νίκην. Να γίνη εξέταση του ούρου, της κύστεως και να μοι γνωσθί ή ηλικία σας.

‘Αδικοπαθοϋσαν, Θεο)νίκην. Η πάθησις της ρινός σας είνε πολύ έννοχλητική, όχι όμως και έντελώς άθεράπευτος. Μόνη σας το βλέπετε ότι έχετε καλύτερεώσει. Έξακολουθήσατε τάς πλύσεις, εις το νερό μαζί με το άλάτι να βάζετε και όλίγη σόδα. Η γνώμη μου είνε, πρό κάθε διαδιδάσεως να ξεγνηθήτε καλώς.

‘Αθηναϊαν Μητέρα. Νέαν “Υόρκην. Πρό του ύπνου τοπικάς ψυχράς πλύσεις. Να μη πίνη πολλά όυρά.

Παραετιδημοϋσαν, Θεο)νίκην. Πρόκειαι να μοι σταλή Ιατρική έκθεσις και άκτινογραφική πλάξ. ‘Ο ήλιος πάντως δεν σας βλέπει. Άποχή από καπνούς, Καλή διαίτα.

Α. Ε., Λευκωσίαν (Κύπρου). Διά τάς έννοχλήσεις της φωνής σας να άποφεύγετε τάς ψύξεις και να κάνετε γαργαρισμούς με χλιαρό νερό. Διά την ψώραν συνιστάται ως έπιδόνη κατ' επανάληψιν.

Ζ. Α. Κ. Σωφρόνη. Η εϋπαθεία αυτή άφείλεται εις την προηγηθείσαν νόσον της παρατίτιδος. ‘Οφεί αί συνδουλαί του Ιατρού σας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Λ.

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΤΟ ΤΣΑΓ' ΩΣ... ΦΑΓΗΤΟΝ

Το τσάι εισηχθη στην Ευρώπη μόλις τον 17ο αιώνα. Πρώτον το εισήγαγαν αί ‘Ολλανδοί. Ήσαν, κατά την εποχή εκείνη, ο μόνος λαός της Δύσεως, στον οποίο ή πύλας της Κίνας και της Ιαπωνίας ήσαν άνοιχτές. Από την ‘Ολλανδία τ' τσάι εισηχθη στην ‘Αγγλία και κατόπιν στους άλλους λαούς της Ευρώπης. Σήμερα οι ‘Αγγλοι καταναλίσκουν ετησίως ύπέρ τά 30 έκτομμύρια χιλιόγραμμα τσαγιού.

Στη Γαλλία το τσάι έθράδυνε να γίνη γνωστό. Μάλιστα διηγούται ότι κάποιος πλοίαρχος, επιστρέψας από την Κίνα, έστειλε δώρο ένα πακέτο τσάι σε μία κυρία φίλη του. Η κυρία προσκάλεσε άμέσως τους γνώριμους της να δοκιμάσουν αυτό το... έξωτικό φαγητό. ‘Ατυχώς ο πλοίαρχος παρέλειψε να την οδηγίση κατά ποτόν τρόπο να παρασκευάσθι το ποτό και το τσάι μαγειρεύτηκε... όπως τά σπανάκια! Κι' όλοι αί καλεσμένοι άπεφάνθησαν ότι οί Κινέζοι έχουν πολύ κακό γούστο και άθλιεστάτην κουζίνα!...

μπόρεσε να συνεχίση την σταδιοδρομία της...

Αυτή είνε ή σύντομη και θλιβερή ιστορία της Γεραλδίνης Όλλιθιέ, ενός ήλιου που βασίλεψε πριν προφτάσει να μεσουρανήσθι στον καλλιτεχνικό όρίζοντα της Γαλλίας.

Γιοκοχάμα, 'Ιούλιος, στο βαπόρι.

Τό «Κίτανο-Μάρου» σήκωνε την άγκυρα. Έκανε τότε τη γραμμή των έλλανδικών 'Ινδιών και πήγαινε κατ' ευθείαν, χωρίς ενδιάμεσους σταθμούς, στη Σαμαρίνδα, στην ανατολική άκρη της Μπόρνεο. Μία δολοκλήρη βδομάδα ανάμεσα από τον ουρανό και τη θάλασσα με μόνο θέαμα τον Ειρηνικό. Πολύ άσχημη βδομάδα. Στόν ωκεανό, ο κύκλος του ορίζοντος είναι πάντα ο ίδιος και, μάλιστα την αλήθεια, αυτό καταντάει πληκτικό. Τούλάχιστον ναχε κανείς τη γέφυρα μόνος του! 'Ιπρέπει να περιμένη τη στιγμή που η θάλασσα στέλνει στο κρεβάτι τους τους άλλους επιβάτες... και τότε η ζωή στο καράβι γίνεται λιγότερο ανυπόφορη.

Σηκώθηκα από την κουπαστή, όπου ήμουν άκουμπισμένος. Οι επιβάτες είχαν ξαναγυρίσει στις καμπίνες τους. 'Η γέφυρα ήταν πια άδεια, ήταν ελεύθερη.

Άρχισα τότε να κόβω βόλτες σ' αυτή. Τη φέρνει κανένας γύρω όπως οι φυλακισμένοι στην αυλή της φυλακής του. Ένας μόνο επιβάτης βρισκόταν ακόμα σ' αυτή. Καθώς περνούσα πλάι του, το κούνημα του καραβιού μ' έκανε να τον ακουνηθώ.

Αιέσω έσπευσα να του πω γαλλικά:

— Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε...

Κι' αυτός μου απάντησε στην ίδια γλώσσα, πράγμα που με ξάφνιασε πολύ:

— Σας παρακαλώ.

Ήταν ένα παλληκάρι τριάντα χρόνων, αν και φαινόταν μεγαλύτερο, ψηλό στο μπόι, αδύνατο μα όχι και στεγνό, ηλιοψημένο, με πρόσωπο σημαδμένο κιόλας από ρυτίδες και με μάτια που δεν μπορώ να προσδιορίσω το χρώμα τους, μα που ήταν φωτεινά και διαπεραστικά. Φορούσε πουκάμισο σπορ, κυλότα χακί και ψηλές μπότες.

Σαν συμπατριώτες που είμαστε, γνωριστήκαμε γρήγορα. Πίναμε μαζί ούισκυ με σόδα, μπρός στην πόρτα του μπάρ. (Μέσα στο μπάρ, έπαιζαν ή κυρίες μπριτζ). Κολυμπούσαμε μαζί στη δεξαμενή του πλοίου κι' έκανε βουτιές σ' αυτή παρ' την απαγόρευση που ήταν κολλημένη σ' όλες τις γωνίες της. Μα αυτός ήταν άνθρωπος που δεν είχε ρηθ στον κόσμο για να ζή σύμφωνα με κανονισμούς.

Έρχοταν από τη Σιθρία, από το Τουμανσκόγιε, από τη θάλασσα του 'Οκχόσκ. Είχε προχωρήσει πολύ μακριά στο έσωπτικό της, ως τις πηγές του ποταμού 'Ομόλου. Είχε κάνει ένα πολύ δύσκολο ταξίδι εξ αίτιας του ανυπέροχου σχεδόν έμποδιού που παρουσιάζουν τα βουνά Στανοβόι.

Στο Παρίσι, μου είπε μία μέρα ο σύντροφός μου, ζούσα με τον ίδιο δυσάρεστο τρόπο που ζή ένας θυρωρός, ένας λογιστής, ένας τραπέζίτης ή ένας ύπουργός. Γυρίζουν όλοι τους από το πρωί ως το βράδυ ανάμεσα σε τέσσερες τοίχους. Τό ίδιο έκανα κι' εγώ. Ο ένας άσχολεται με τη σκούπα του, ο άλλος με τα βιβλία του, ο τρίτος με τα δελτία του χρηματιστηρίου κι' ο άλλος με τα έγγραφά του. 'Εγώ δεν είχα σκούπα, μα είχα έγγραφα. Δεν ήταν βέβαια ύπουργικά, μα το ίδιο κάνει... Τέσσερες τοίχοι γύρω απ' το κορμί μου. Τό βλέμμα σκόνταφτε παντού. Σκόνταφτε δεξιά σ' έναν τοίχο, αριστερά σ' έναν τοίχο, πίσω σ' έναν τοίχο. Μπροστά, μέσ' απ' τ' ανοιχτό παράθυρο, σκόνταφτε στον τοίχο του αντικρυνού σπιτιού. Δεν είχα καν το δρόμο για να δώ λίγο πιάτο πέρα. 'Αν έβγαينا στο πεζοδρόμιο, τό βλέμμα μου σκόνταφτε σ' αμάξια, στους διαβάτες, στους πόλιςμεν... 'Αν έπαιρνα πάλι τ' αυτοκίνητό μου, σκόνταφτα σ' απαγορευμένα περάσματα, στις πινακίδες με τις απαγορεύσεις της τροχιάς κινή-

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΖΟΥΓΚΛΕ

Σ' ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Άκουμπήσαμε στην κουπαστή κυττάζοντας τα μεγάλα μαύρα σύννεφα που έτρεχαν προς το βουνό. Δυστυχώς, άφησε σ' λίγο και τα κύματα άρχισαν ν' ανεβαίνουν τόσο ψηλά και να μās πιτσιλίζουν τόσο δυσάρεστα, ώστε αναγκαστήκαμε να καταφύγουμε στο σαλόνι...

— Αυτό που μου στοιχισε πιο πολύ από την περιπέτεια μου, μου είπε, είναι ότι αναγκάστηκα ν' αφήσω τον άλλο, τον σύντρόφό μου, στη Γιοκοχάμα.

— Ποιόν;

— Τό σύντρόφό μου... Τόν Γουσταύο...

— Είσαστε δυο λοιπόν;

— Ναί... κι' έχω τώρα τύψεις που τον άφησα μόνο... Θα σου μιλήσω λίγο γι' αυτόν, γιατί νομίζω πως αυτό θα μ' ανακουφίσει λίγο από τις τύψεις μου... Ήταν ένας πολύ καλός σύντροφος...

— Αρρώστησε;...

— Ναί, αγαπητέ μου. Τυφλώθηκε από το χιόνι. Τώρα βρίσκεται σ' ένα νοσοκομείο του Τόκιο... 'Ω! μου είπαν πως θα ξαναδῇ... Μα θα μείνη ο φτωχός μήνες δολοκλήρους εκεί μέσα...

— Τόν Γουσταύο τον είχα λογιστή μου στο Παρίσι. 'Όταν έγω βαρέθηκα πια να κάνω τον διευθυντή, συνέπεσε να βαρεθῇ κι' αυτός να κάνει τον λογιστή. 'Ετοι φύγαμε κι' οι δυο μαζί... Για ποῦ; Για τή Σιθρία... για τα βουνά Στανοβόι... Κάναμε ένα ταξίδι, αγαπητέ μου, που μπροστά σ' αυτό, η περιπέτεια του 'Οδυσσέως είναι παιγνίδι... Στο τέλος όμως, έπειτ' από τρομερές περιπέτειες, καταρθώσαμε να διασώσουμε τα όρη Στανοβόι...

Σηκώθηκε, πήγε και κόλλησε το μέτωπό του στο φειστρονί και μη βλέποντας τίποτε έξω, γιατί ο αέρας είχε γίνει μαύρος σαν πίσσα, ξαναγύρισε κι' εξακολούθησε:

— 'Ω! τί ύπεροχο που ήταν τό πέρασμα των βουνών... 'Όταν κατεβήκαμε απ' αυτά, δεν είχαμε πίσω μας παρά ένα πανύψηλο τείχος από χιόνι και μπροστά μας έναν λευκό κάμπο, χωρίς κανένα ίχνος, χωρίς κανένα δέντρο, χωρίς κανένα κοράκι, που χανόταν πέρα στον ορίζοντα. Σίγουρα, δεν θα τ' ξαναείδα ποτέ μου αυτό...

Στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Κατόπιν ήρθαν καλές ημέρες, κι' έπειτα άλλες λιγότερο καλές. Νόμιζα στην αρχή πως η περιπέτεια μας θα τελείωναν... Οι γεωλογικοί χάρτες μου τό βεβαίωναν αυτό!... Στο διάβολο, οι γεωλόγοι!... 'Επρεπε να τραθῆσουμε προς τα κάτω... 'Επρεπε να προχωρήσουμε περισσότερο από εκατό μίλια για να βγούμε στους μεγάλους δρόμους. Μα οι Κινέζοι οδηγοί μας είχαν αποκάνει και δεν ήθελαν ν' ακούσουν τίποτε. Τί γοιδούρια! 'Εχω εύτυχώς άγρια μάτια που επιβάλλονται κι' ο Γουσταύος είναι πραγματικός 'Ηρακλής. 'Ετσι, με τό καλό και με τό άγριο, τους αναγκάσαμε να μ' μάς παρατήσουν.

— 'Όταν φτάσαμε στην παγωμένη εκείνη λουρίδα που λέγεται ποταμός 'Ομόλον, δεν είχαμε πια να βάλουμε τίποτε στο στόμα μας. Εύτυχώς είχαμε μαζί μας άρκετη δύναμη:

τιδα. Άνοιγαμε τρύπες στο παγωμένο ποτάμι και σ' αυτές τις τρύπες βάζαμε φυσιγγια δυναμίτιδος. 'Ο πάγος τινάζοταν σε κομμάτια και μαζί μ' αυτά τα κομμάτια πετιόντουσαν και ψάρια, είτε κομματιασμένα, είτε δολοκλήρα.

— Ήσαν χοντρά σαν μπούτια βωιδινα και τόσο παχειά!...

— Είχαμε κατασκήνωσει σ' έν' άλωνι ενός δάσους από σημύδες και στα ξεφυλλισμένα κλαδιά, βλέπαμε μεγάλα κοκκινωπά σημάδια που ήσαν σκίουροι παγωμένοι.

— Η σκηνή μας ήσαν στημένες σ' αυτό τό άλωνι. Μόλις ημερώνε ψάχναμε να βρούμε πλούτμα μετάλλα που τ' ανακαλύπταμε κάτω απ' το χιόνι.

— Ελέπαμε πως θα κερδίζαμε πολλά χρήματα, πολλά χρήματα, αγαπητέ μου... Και χρειάζονται, ξερετε, πολλά χρήματα για να ζή κανένας όπως του άρέσει!...

— Τι ζωή! Τι ζωή!

— Τραβάει κανείς άπάνω στην κρούστα του πάγου που τρίζει όσο του άρέσει κι' ούτε ίσας τοίχος, ούτε ένα απαγορευμένο περάσμα, ούτε ένας πόλιςμεν δεν του φράζει το δρόμο...

— 'Ο αέρας είναι δολοκάθαρσ και φέρνει, από μακριά, μυρωδιές από τό δάση ελάτων...

— Ζή κανένας εκεί!... Ζή!...

— Ξερετε τί θα πῇ αυτό...

Στάθηκε λίγο, άνάσανε βαθεία σαν ν' άνιπνεε μυρωδιές ελάτων κι' εξακολούθησε:

— 'Ιότε όμως μάς βρήκε η δυστυχία ξαφνικά. 'Ο Γκυ τυφλώθηκε σε λιγώτερο διάστημα απ' όσο χρειάζεται για να πεθάνη ένας άνθρωπος που τό φυτεύουν μία σφαίρα στην καρδιά. Τό χιόνι, η ανταγεία του που καίει, τον είχαν στραβάσει. Τί να κάνουμε έπειτ' απ' αυτό;... 'Επρεπε να τραθῆσουμε κατά τό νοτιά...

— Έδεσα τον Γουσταύο από τη ζώνη μου μ' ένα σκοινί... Δεν είχα πια να κάνω τίποτε άλλο παρ'α τον τραβάω κοντά μου... Μα όταν γυρίσαμε στην κατασκήνωσή, είχαμε μία άλλη ιστορία...

— 'Οι Κινέζοι οδηγοί μας, που τους είχαμε κακομεταχειριστή, είν' αλήθεια (ήσαν έξι και άσπολοι) θέλησαν να μάς τό ανταποδώσουν...

— 'Ε, ναί... τα πράγματα δεν ήσαν καθό-

λου εύκολα... Τους άκούγαμε να μουρμουρίζουν. Ήταν φανερό πως κάτι σχεδίαζαν έναντίον μας...

— Άλλοτε, επειδή τους ύποψιαζόμαστε πάντοτε, όταν ο ένας μας κοιμόταν, ο άλλος άγρυπνούσε και τους έπιτηρούσε... Τώρα όμως που ο Γουσταύος ήταν τυφλός, δεν είχα τό δικαίωμα, με κίνδυνο θανάτου και για τους δυο μας, να κλείσω μάτι...

— Δεν έμενε λοιπόν παρ'α ένας μόνο τρόπος για να τ'α βγάλω πέρα: να τους σκοτώσω, άμέσως, και τους έξη στη σειρά.

— Ναί, μου είπε ο Γκυ, μα ποίος θα μεταφέρη τότε τις άποσκευές μας;... Περιέμενε μάλλον...

— Και πρόσθεσε σε λίγο:

— Βοήθησε με να πιάσω στα χέρια μου τον πιο επικίνδυνο απ' αυτούς, τον άρχηγό τους...

— Ένας άνθρωπος, βλέπετε, που χάνει τό φως του, δεν χάνει και τη δύναμή του...

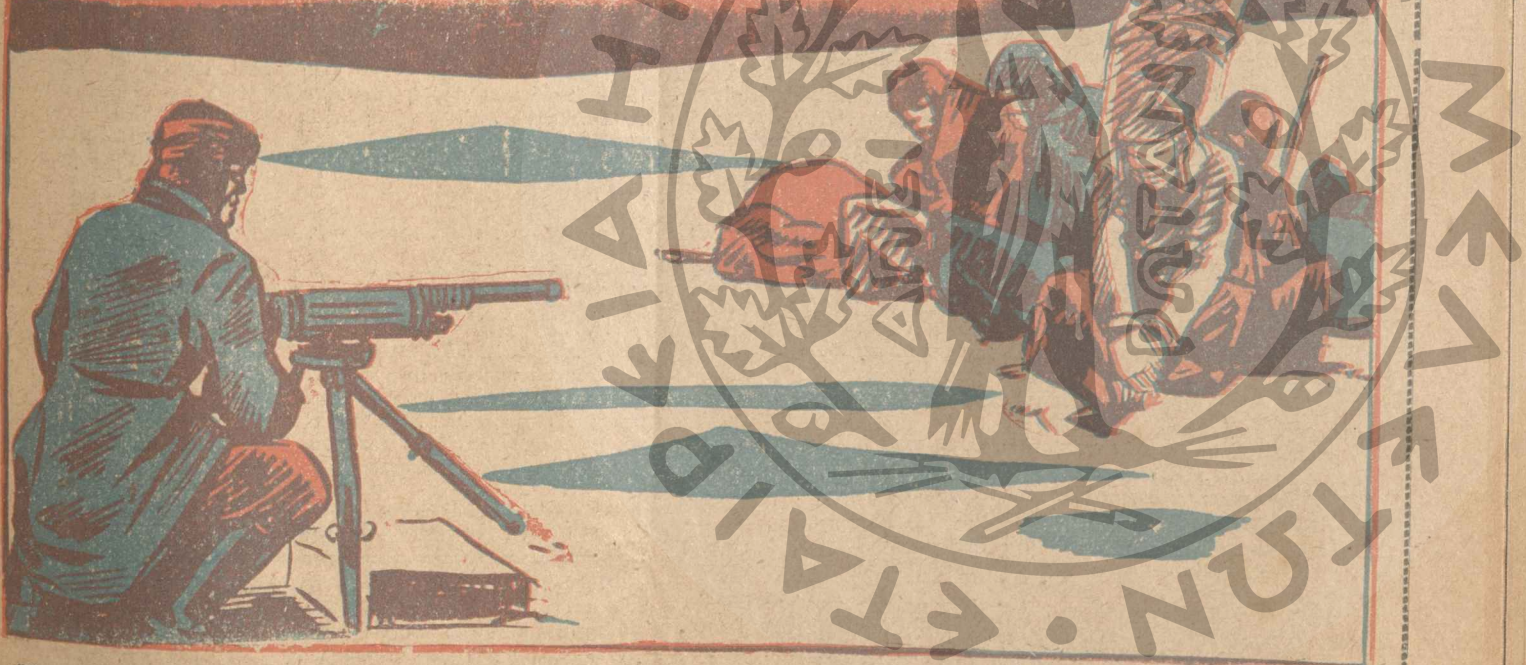
— Έτσι, χωρίς να χάνουμε καιρό, άρπάξαμε τον πιο επικίνδυνο από τους Κινέζους, τον ρίξαμε κάτω και τον δέσαμε...

— Τους άλλους τους κρατήσαμε σ' απόσταση με τό πολυθόλο μας. Στη στέππα, όπως και στη ζούγκλα, ο άνθρωπισμός είναι ένα αίσθημα επίβλαβές...

— Φώναξα κατόπιν έναν από τους Κινέζους να φορτωθῇ τις άποσκευές μας. 'Εκείνος άρνήθηκε... Μέτρησα ως τα τρία, μα πρὶν τελειώσω έτρεξε... 'Ο φόβος του πολυθόλου τον έκανε κι' αυτόν και τους άλλους ήμερους σαν άρνάκια...

— Τους φορτώσαμε και τους δέσαμε σαν ζώα τον ένα πίσω απ' τον άλλο, αφήνοντας μόνο τα πόδια τους ελεύθερα... 'Ο Γουσταύος κρατούσε τα χαλινάρια κι' έγώ προχωρούσα πλάι στους Κινέζους. Τη νύχτα τους έδενα σε δέντρα και τους τάιζα με τό κουτάλι. Τη μισή νύχτα φύλαγα έγώ βάρδια κι' όταν έρχόταν η σειρά του Γουσταύου να φυλάξῃ κι' αυτός, τον έδεσα πλάι στο πολυθόλο, στρέφοντας την κάννη του προς τους Κινέζους, άφου προηγουμένως τους είδοποιούσα, ότι, με τό παραμικρό τρίξιμο του πάγου, θάρραζε τό θέρισμά.

— Μία νύχτα μάλιστα, τό πολυθόλο δούλεψε. 'Ο Γουσταύος, άκούγοντας τό θόρυ-

Όταν φύλαγε εκείνος βάρδια, τοποθετούσα μπροστά του τό πολυθόλο με την κάννη στραμμένη επάνω στους Κινέζους.

Κατά τις πέντε το πρωί, ο Φρέντ, τύφλα μεθυσμένος, μάλωσε σ' ένα μπάρ, για μία άσημαντη άφορμή, με δυο αγνώστους, οι οποίοι δεν βρισκότουσαν σε καλύτερη κατάσταση από αυτόν. Το αποτέλεσμα της συμπλοκής ήταν να του ανοίξουν το κεφάλι μ' ένα μπουκάλι σαμπάνια και να τον μεταφέρουν σ' ένα νοσοκομείο.

Ο Τσώρτς ήταν βέβαιος ότι η Μύρριελ θα του συγχωρούσε την τρέλλα και ότι θα έτρεχε άμέσως κοντά του να μάθει τί γίνεται και να τον πειοποιηθεί. Βγήκε όμως γελασμένος στις προσδοκίες του. Η γυναίκα του, μόλις πληροφορήθηκε τα νυχτερινά κατορθώματά του, κατάλαβε ότι χάρισε την καρδιά της σ' έναν άνθρωπο άναξιο της αγάπης της — και αποφάσισε να τον χωρίσει, με την ίδια ευκολία με την οποία τον είχε παντρευτεί.

Και αντί να πάει στο νοσοκομείο, μπήκε σ' ένα αεροπλάνο και τράβηξε για το Ρένο, όπου υπέθαλε αίτησι διαζυγίου. Το δικαστήριο περίμενε να παρουσιασθεί και ο σύζυγος, για να εκδώσει την απόφασί του. Πράγματι, ο Φρέντ μόλις βγήκε από το νοσοκομείο, πήγε κι' αυτός στο Ρένο. Το είχε πάρει πειά απόφασι ότι έχασε οριστικά την Μύρριελ και, προπαντός, τα εκατομμύριά της. Και, για να εκδικηθεί την «ιδιότροπη» σύζυγό του, είπε στους δικαστές:

— Είμαι πρόθυμος, κύριοι, να δώσω το διαζύγιο στην κυρία Τσώρτς. Με την ευκαιρία μάλιστα αυτήν πρέπει να δηλώσω ότι είμαι ευχαριστημένος επειδή γλύτωσα από τα νεύρα και τους θυμούς της εκκεντρικής αυτής γυναίκας, η οποία φαντάστηκε ότι αγόρασε με τα εκατομμύριά της ένα συλάκι!

Η αλήθεια είναι ότι ο Φρέντ δεν είχε διόλου δίκιο. 'Αλλ' ο τύπος της άριστερας εξεμεταλλεύε τις δηλώσεις του αυτές για να δημοσιεύσει και να επιτεθεί για μία ακόμη φορά έναντι των «πλουσίων» που νομίζουν ότι όλα επιτρέπονται σ' αυτούς! Ο θόρυβος που δημιουργήθηκε ανάγκασε την Μύρριελ να κάνει ένα ταξίδι στην Ευρώπη όπου να λησμονηθεί το σκάνδαλο.

Η Μύρριελ Βάντερμπιλτ δεν έβαλε μυαλό ύστερ' απ' αυτή την δυσάρεστη περιπέτεια.

Μετά τον Φρέντ Τσώρτς, έκανε τρεις άλλους γάμους. Ο δεύτερος σύζυγός της ήταν ένας κοσμικός χορευτής, ο τρίτος ένας φτωχός σκιτογράφος και ο τέταρτος ένας φιγκυράν του Χόλβουοντ. Και τα τρία αυτά συνοικέσια δεν είχαν καλύτερη τύχη απ' το πρώτο.

Ο πέμπτος και τελευταίος των συζύγων της Μύρριελ λέγεται Χένρυ Φόλτς και είχε έναν κολυμβητή, ο οποίος έθεωρήθηκε κάποτε επικίνδυνος αντίπαλος του θρυλικού Τζον Βαϊσμούλλερ. Μά ο Χένρυ δεν θαμπώθηκε από τα πλούτη της γυναίκας του. Ήθελε να διατηρήσει την ανεξαρτησία του. Έννοοσε να είναι αυτός κύριος στο σπίτι του. Η Μύρριελ, μαθημένη από τα μικρά της χρόνια να κάνει, ότι θέλει, δεν μπόρεσε φυσικά ν' ανεχθεί έναν «τύραννο».

Και την ημέρα που ο σύζυγός της της άνεκοίνωσε σοβαράτα ότι ήταν καιρός να... περιορίσει τα έξοδά της, η Μύρριελ έξεμάνη. Κανείς ως την εποχή εκείνη δεν τόλμησε να της μιλήσει σ' αυτό τον τόνο! Με ποιο δικαίωμα ήθελε ο σύζυγός της να την εξαναγκάσει, αυτή, την πλουσιότερη νύφη του κόσμου, να περιορίσει τα έξοδά της; σάν να ήταν καμιά δακτυλογράφος;... Και η Μύρριελ, χωρίς να διστάσει διόλου, έλαβε για πέμπτη φορά την άγριουσαν προς το Ρένο. Και για πέμπτη φορά υπέγραψε μία αίτησι διαζυγίου, η οποία πρόκειται να συζητηθεί συντομώτατα ενώπιον του άρμοδιου δικαστηρίου.

Ολόκληρη η 'Αμερική περιμένει σήμερα με άνυπομονησία την έναρξη της δίκης αυτής, γιατί ο Χένρυ Φόλτς απειλεί να προβεί σε συνταρακτικές αποκαλύψεις σχετικά με τις αλδύγιτες σπατάλες της συζύγου του.

Εν τώ μεταξύ, μπορούμε κι' εμείς να οικτερούμε την καυμένη τη Μύρριελ, η οποία δεν μπορεί να κρατήσει κοντά της έναν άντρα, ακριβώς επειδή έχει πολλές εκατοντάδες εκατομμυρίων δολларίων!...

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Ιναικειών Φορεμάτων υπό την διεύθυνση τής διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α, ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ «ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΣ» ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια των εκ Κρήτης συνταγών τής Κυρίας Κ.Δ.)

ΝΕΡΑΤΖΟΕΛΗΣ

Το είδος αυτό, το νά γίνονται ή έληξ με ζωντανά νερατζιών, είναι από τα πλέον άσυνήθη στην γαστρονομική τέχνη. Περιγράφουμε συνεπώς τον περιεργον αυτόν τρόπο της παρασκευής των δι' όσους θέλουν να δοκιμάσουν την έκτέλεσιν, εάν, έννοείται, διαθέτουν άφθονίαν νερατζιών για στίψιμο.

Τις έληξ αυτές τις χρησιμοποιούν και για γαρνιτούρα σε διάφορα κρεατινά φαγητά. Γίνονται δε ή έληξ αυτές ως έξης:

Διαλέγονται πράσινες που νά μιν έχουν το παραμικρό έλάττωμα. Τις πλύνουν καλά με νερό και τους χαράζουν με κοφτερό μαχαιράκι δυο-τρεις χαραματιές και τις βάζουν σε άφθονο νερό να παραμείνουν 5-6 ημέρες, κάθε μέρα δε αλλάζουν το νερό. Τότε έχει έτοιμασθή μία άρμη να νική — την δοκιμάζουν ώστε να πλέη πάνω σ' αυτή ένα αυγό — και αφήνουν τις έληξ στην άρμη ως δυο μέρες. Κατόπιν στραγγίζονται από την άρμη και τις βάζουν σ' ένα βάζο ή καβανόζι. Έχουν συνήθως σπυρμένα άρκετα νεράτζια και ρίχνουν το ζωμό τους στις έληξ, τσόνον ώστε να σκεπαστούν μέσα στη νερατζόζουμο. Μετά λίγες ημέρες είναι έτοιμες ή έληξ για φάγωμα, όπως τρώγονται τα άφορα τουρσιά.

ΧΟΙΡΙΝΟ ΜΕ ΝΕΡΑΤΖΟΕΛΗΣ

Ένα καλό κομμάτι χοιρινού κρέατος, είτε μονοκόμματο είτε κομματιαστό, το κοκκινίζουν πρώτα στην κατσαρόλα με ανάλογο βούτυρο και λίγο κρεμμύδι φιλό και κατόπιν σβύνεται με λίγο άσπρο κρασί και ντομάτα διαλυμένη. Αφήνεται να σιγοψηθεί μέχρις ότου ψηθεί καλά το κρέας και ραντίζεται τότε — τότε με λίγο κρασί. Αφού αποβράσει και μείνει με λίγη σάλτσα, ρίχνουν μέσα άναλογες νερατζοελές και άρα πάρη 2-3 βράσεις είναι έτοιμο το φαγητό για σερβίρισμα.

ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΝΕΡΑΤΖΟΕΛΗΣ

Ό,τι είδος κυνήγι να είναι, μπορεί να γαρνισθεί με τις νερατζοελές. Είτε πέδικες, είτε μπεκασές ή τρυγόνια ή και από τα μικρά κυνήγια, όπως ή τσίγες, οι σουκράγοι, οι κεφαλάδες, τα μπεκασόνια κτλ. Μπορεί να μαγειρευτούν δε με ντομάτα και κρασί άσπρο και στο τέλος να προστεθούν άναλογες νερατζοελές, των οποίων ή κατασκευή άναγράφεται άνωτέρω.

ΣΟΥΠΙΕΣ, ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ Ή ΧΤΑΠΟΔΙ ΜΕ ΝΕΡΑΤΖΟΕΛΗΣ

Μαγειρεύονται αυτά γιαχνί με άνάλογα κρεμμύδια και λίγα άρωματικά χόρτα και με πολύ λίγο μελάι τους. Δίδω στις σουπιές, ώστε να μη μαυρίζουν πολύ. Στο τέλος δε προσθέτουν άναλογες νερατζοελές.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο διάσημος Ρωμαίος στρατηγός Ναυσικός πήγε κάποτε να έπισκεφθεί τον ποιητή Έννιο. Η υπηρέτρια όμως του Έννιου του είπε πως ο κύριός της άπουσίαζε. Ο Ναυσικός άντελήφθη ότι ο Έννιος ήταν μέσα και ότι ή υπηρέτρια α έλεγε ψεύματα κατ' έντολήν του. Δένεπε όμως τιποτα κι' έφυγε. Σε λίγες ημέρες πήγε ο Έννιος στο σπίτι του Ναυσικά και χτυπούσε την πόρτα.

— Δεν είμαι μέσα! του φώναξε ο Ναυσικός.
— Μά, καυμένη, γνωρίζω τη φωνή σου, του είπε ο Έννιος.

Και ο Ναυσικός του άπάντησε:
— Είσαι αδιάκριτος άνθρωπος, Έννιε! Έγώ προχτές πίστευα την υπηρέτριά σου όταν μου είπε πως δεν είσαι μέσα, ενώ ήσουν, και σ' δεν πιστεύω εις έμένα τον ίδιο!...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΜΝΗΣΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤ ΡΙΤΖΕ

Δλέπω το μανσόν σας...

— Θεέ μου! φώναξε ή μίς Ληντμπέτερ. Τό ξέχασα στο γραφείο άπολεσθέντων άντικειμένων!...

Ύστερ' από λίγον καιρό, βρέθηκε ένας άργόσχολος, ο οποίος φάνηκε πρόθυμος να παντρευτεί την ήρωϊσα μου, άν και ήξερε την τρομερή άρρώστεια της. Πρέπει όμως να σας πληροφορήσω ότι ο άργόσχολος αυτός, από άνημονεύτων ετών φοιτητής της Ιατρικής, ήταν άνεσιός ενός διασημού και πλουσιωτάτου ψυχιάτρου και ότι ο θείος του τοτό το έδήλωσε κατηγορηματικά ότι θα τον άποκλήρωνε άν δεν εξέδιδε ένα σύγγραμμα σχετικό με τον κλάδο της έπιστήμης του. Ο άνεσιός, λοιπόν, άποφάσισε να πάρη γυναίκα του την μίς Ληντμπέτερ, για να συγκεντρώσει τα στοιχεία που θα τον βοηθούσαν να γραφή μία μελέτη για τις παθήσεις της μνήμης.

Η μίς Ληντμπέτερ κόντευε να τρελλαθεί από τη χαρά της.

Τό άτύχημα όμως ήταν ότι ή μεγάλη της ευτυχία έπεδαινε την άμνησία της.

Την ημέρα των γάμων της, πήγε πρωί-πρωί στο σταθμό του Κίγκ Κρός. Μά ο άρμόδιος υπάλληλος άρνήθηκε να της δώσει ένα ελατήριο σιδηροδρόμου. Και δεν μπόρεσε να κάνει διαφορετικά ο άνθρωπος, άφου ή δεσποινίς είχε λησμονήσει πού ήθελε να πάη... Της άνέφερε, ένα προς ένα, όλους τους σταθμούς που έξυπηρετούσε το δίκτυο του Λονδίνου. Το κάκου, όμως: ή μίς Ληντμπέτερ δεν κατώρθωσε να θυμηθεί τί είδους σσσαρή δουλειά είχε κείνη την ημέρα ούτε και πού έπρεπε να πάη.

Μόλις γύρισε στο σπίτι της, ή πρώτη της δουλειά ήταν να ρωτήσει την καμαριέρα της:

— Δεν μου λες, σε παρακαλώ, μήπως θυμάσαι πού έπρεκειτο να πάσω σήμερα!...

Η καμαριέρα την κύτταξε στην άρχη τρομαγμένη. Είχε, βέβαια, πικρή πείρα της άμνησίας της κυρίας της. Ποτέ, όμως, δεν φανταζόταν ότι ήταν δυνατόν ή μίς Ληντμπέτερ να ξεχάσει ότι έπρόκειτο να παντρευτεί εκείνη την ημέρα!... Τί μπόρούσε να της πη τώρα, πού άσφαλώς θα ματαιώθηκε ο γάμος; Κοιμήσε μελαγχολικά το κεφάλι της και ψιθύρισε, άναστενάζοντας βαθεία:

— Όχι, μίς! δεν θυμάμαι τί δουλειά είχατε σήμερα!...

— Θεέ μου! πού έχεις τό μυαλό σου! άνεφώνησε ή μίς Ληντμπέτερ.

Ξαφνικά, χτύπησε τό μέτωπό της.

— Μου φαίνεται πως θυμήθηκα! έξακρολύθησε. Ήμουν κουμπάρια σ' ένα γάμο, στο Έξετερ... Θα με παρέξη ήσαν πού δεν πήγα!... Πρέπει να τους γράψω για να δικαιολογηθώ!...

Τή στιγμή ακριβώς εκείνη, ο διανομέας έφερε ένα τηλεγράφημα απ' τον γαμπρό, ο οποίος πληροφορούσε την μίς Ληντμπέτερ ότι δεν έπρεπε να ξαναγίνη λόγος για αυτόν κείνο. Ο άργόσχολος αυτός είχε λάβει την πρώτη απόφασι να πάρη την ήρωϊδα μου γυναίκα, για να μελετήσει σ' αυτήν ένα παθολογικό φαινόμενο άμνησίας. Μά δεν άργησε να καταλάβη ότι ή νύφη δεν πήγε στην εκκλησία — όπου την περίμενε δυο ολόκληρες ώρες με τους συγγενείς και τους φίλους του — επειδή είχε ξεχάσει ότι την ημέρα εκείνη θα έκαναν τους γάμους των. Και τότε μονάχα ο γαμπρός άναλογίσθηκε τό μέγεθος της άφροσύνης πού θα διέπραττε άν έπαρνε μία τέτοια γυναίκα! Διέτρεχε τον κίνδυνο, αντί να γίνη ψυχίατρος, να έχη κι' αυτός ανάγκη ψυχιάτρου!...

Η λύπη της μίς για την ματαιώσι του γάμου αυτού, στάθηκε άπερίγραπτη.

Η ήρωϊς πού άρχισε να συναισθάνεται και ή ίδια ότι ή πάθησί της την κατέστησε πλάσμα άχρηστο και περιτό στον κόσμο. Την κυρίευε βαθεία μελαγχολία. Δεν είχε όρεξι ούτε να φάη ούτε να πih. Η καμαριέρα της φάναξε άμέσως ένα γιάτρο να την κυττάξει.

— Δεν είναι τίποτα, της είπε ο Άσκληπιόδης. Σε συνιστώ άνάπαυσι, ήρεμία και όσο τον δυνατόν πιό έλαφρά τροφή!...

Τό ίδιο βράδυ, ή μίς Ληντμπέτερ, λησμονώντας τις οδηγίες του γιάτρου, πήγε σ' ένα μεγάλο μπάρ-ρεστωράν.

Τή μικρή αυτή ιστορία την έγραψα για να σας άποδείξω ότι, άν πρέπει ο άνθρωπος να καλλιεργή τη μνήμη του, όπως μας συμβουλεύουν όλοι οι μεγάλοι σοφοί, είναι έξίσου αληθές ότι όποιος κι' άν είναι αϊ μέθοδοι πού μας προτείνουν οι ειδικοί για να τό πετύχουμε τό άποτέλεσμα αυτό, τοό όποιο ή συνέπειες είναι τόσο σσαρές ώστε να έπιβάλλεται να τεθεί ένα τέρμα στην κατάντησι αυτή πού...

Βλέπω, όμως, με μεγάλη μου λύπη ότι λησμονήσα κι' εγώ τί είδους φιλοσοφικό στοχασμό ήθελα να διατυπώσω! Προτιμότερο, λοιπόν, είναι να σας άφηγηθώ άμέσως τά γεγονότα, όπως συνέβησαν στην πραγματικότητα. Η ήρωϊς μου ονομάζεται μίς Ληντμπέτερ. Σε παρακαλώ να μην ξεχάσετε τ' όνομά της. Δεν άποκλείεται να την συναντήσετε μία μέρα, και να βρεθήτε στην άνάγκη να της υπενθυμίσετε πως τη λένε. Τό λησμονεί και ή ίδια τόσο συχνά!...

Η μίς Ληντμπέτερ γεννήθηκε στά... — μά δεν θυμότανε πειά ούτε ή ίδια την χρονολογία της γεννησώς της. Έξέ άλλου, όλες σχεδόν ή γυναίκες πάσχουν από άμνησία όταν πρόκειται να πούνε την ήλικία τους. Συνεπώς ή ήρωϊς μου δεν πρέπει να θεωρηθεί ως εξαίρεσις στο ζήτημα αυτό. Έχει, όμως, να μας παρουσιάσει άλλα άπίστευτα δείγματα της καταπληκτικής ιδιότητός της να μην μισρή να συγκράτηση τίποτα στο μυαλό της.

Θά σας εξιστορήσω τί της συνέβη μ' ένα μανσόν: Η μίς πήγε, μία μέρα, σ' ένα μεγάλο κατάστημα της Όξφορντ Στρήτ για ν' αγοράσει κάτι. Μία πωλήτρια τη ρώτησε τί ήθελε. Και ή ήρωϊς μου δεν ήξερε, φυσικά, τί ν' άπάντησει, για τόν άπλοστοτό λόγο ότι είχε ξεχάσει τί ζητούσε εκεί. Ήταν, όμως, γνωστή στο κατάστημα και ή διεύθυνσις τηλεφώνησε άμέσως στο σπίτι της, στην καμαριέρα της. Ύστερ' από λίγο, ή πωλήτρια πληροφορούσε την πελάτιδα:

— Ήλθατε, μίς, ν' αγοράσετε ένα μανσόν...
— Άκριβώς! άνεφώνησε ή μίς Ληντμπέτερ. Θέλω ένα μανσόν. Τό πρωί έδεσα έναν κόμπο στο σεντόνι μου, μά λησμονήσα να τό πάρω μαζί μου!
— Διάλεξε ένα μανσόν και πέρασε στο ταμείο.
Όταν βγήκε από τό κατάστημα και μόλις έκανε μερικά βήματα στο πεζοδρόμιο, άντελήφθη ότι είχε λησμονήσει να πάρη τό μανσόν. Γύρισε άμέσως πίσω και τό πήρε. Την ημέρα όμως εκείνη ξεχάσε τό καινούργιο μανσόν της α) σ' ένα ταχυδρομικό γραφείο, β) στο ύπ' αριθ. 18 κάθισμα του Λυρικού Θεάτρου, γ) στο σαλόνι μιας φίλης της, δ) σ' ένα τασί, στην Ρέτζαντ Στρήτ, ε) σ' ένα περίπτερο, όπου σταμάτησε για ν' αγοράσει ένα περιοδικό και στ) σ' ένα τασί.

Η καμαριέρα της την συμβούλεψε να πάη στη Σκώτλαντ Γουρντ, στο γραφείο άπολεσθέντων άντικειμένων. Πράγματι, ή μίς Ληντμπέτερ είχε την τύχη να βρη εκεί τό μανσόν της. Όταν γύρισε σπίτι της, άρχισε να μιλά μ' ένθουσιασμό στην καμαριέρα της για την τιμιότητα τοό σωφέρ τοό τασί.

— Με συγχωρείτε, μίς, την διέκοψε ή καμαριέρα, μά δεν ήμουν εγώ που έβρισκα τό μανσόν στο γραφείο άπολεσθέντων άντικειμένων. Πράγματι, ή μίς Ληντμπέτερ είχε την τύχη να βρη εκεί τό μανσόν της. Όταν γύρισε σπίτι της, άρχισε να μιλά μ' ένθουσιασμό στην καμαριέρα της για την τιμιότητα τοό σωφέρ τοό τασί.

— Με συγχωρείτε, μίς, την διέκοψε ή καμαριέρα, μά δεν ήμουν εγώ που έβρισκα τό μανσόν στο γραφείο άπολεσθέντων άντικειμένων. Πράγματι, ή μίς Ληντμπέτερ είχε την τύχη να βρη εκεί τό μανσόν της. Όταν γύρισε σπίτι της, άρχισε να μιλά μ' ένθουσιασμό στην καμαριέρα της για την τιμιότητα τοό σωφέρ τοό τασί.

“Εκεί χόρευε διαρκώς από τις οχτώ ως τις δέκα και από τις δέκα ως τις δώδεκα έτρωγε συνεχώς, σαν να είχε ταίνια. Κατά τη μία από τα μεσάνυχτα, κάλεσε τον διευθυντή του κέντρου για να τον συγχαρή για την εξαίρετη κουζίνα του.

—“Εμείνα πολύ ευχαριστημένη απόψε, του είπε. Θα έρωμαι τακτικά στο κέντρο σας... Καληνύχτα σας, κύριε... Και σηκώθηκε να φύγει.

—Σας ευχαριστώ, μίς, για τα καλά σας λόγια! της είπε ο διευθυντής. Να μου επιτρέψετε, όμως, να σας υπενθυμίσω ότι ξεχάσατε να κανονίσετε τον μικρό λογαριασμό σας...

—Ναι, έχετε δίκιο... Μά συγχωρήτε.

Και η μίς Ληντμπέτερ άνοιξε την τσάντα της. Λησμονήσε, όμως, φεύγοντας από το σπίτι, να πάρη χρήματα μαζί της.

—“Ω! αυτό συμβαίνει πολύ συχνά! είπε φιλομειδέστας ο διευθυντής του κέντρου. Μπορείτε να μου αφήσετε τη διεύθυνσή σας και αύριο στέλνω έναν υπάλληλό μου να εισπράξει το λογαριασμό...”

—Ναι, ναι... Έτσι θα γίνει...

Μά η ήρωίς μου δεν μπορούσε να θυμηθί ποιά έμεινε. “Ο διευθυντής άρχισε να χάνη την υπομονή του. Νόμισε ότι η πελάτισ τόν κορόιδευε, ότι δεν ήθελε να τόν πληρώσει —και την παρέδωσε σ’ έναν πόλισημαν. “Υστερ’ από λίγη ώρα, η μίς Ληντμπέτερ βρισκότανε στο γραφείο του διοικητού του αστυνομικού τμήματος της περιφέρειας, χωρίς να μπορεί εν τώ μεταξύ να θυμηθί την διεύθυνσή της... Νά μη σάς τα πολυλογώ, κατά τις έξι το πρωί, η καμαριέρα της, η όποία έτρεχε απ’ τα μεσάνυχτα σ’ όλα τα τμήματα ζητώντας την εξαφανισθείσα κυρία της, την ανακάλυψε επιτέλους και την ώδηγησε στο σπίτι της.

Και τώρα θα σάς εξιστορήσω την πιο καταπληκτική περίπτωση που συνέβη στην ήρωίδα μου.

Μιά μέρα, πέθανε μιά πλούσια θεία της και της άφησε κληρονομιά δυο εκατομμύρια λίρες. Την επομένη πρωί-πρωί, η μίς Ληντμπέτερ δέχτηκε την επίσκεψη ενός γνωστού της, ο όποιος, χωρίς να χάνη καιρό, της εξωμολογήθηκε με φλογερά λόγια τόν έρωτά του —έναν έρωτα που τόν κρατούσε, λέει, ως τότε βαθειά κρυμμένο στην καρδιά του— και της πρότεινε να γίνει γυναίκα του. “Η μίς Ληντμπέτερ λησμονήσε ότι την προηγούμενη μέρα είχε κληρονομήσει δυο εκατομμύρια λίρες, δεν συλλογίστηκε διόλου ότι ίσως η έρωτική έκδηλωσή του θαυμασμού της να είχε κάποια σχέση με την προίκα της και δέχτηκε περιχαρή την πρότασή του. “Ωρισαν μάλιστα και την ημέρα και την ώρα του γάμου των, καθώς και την έκκλησία στην όποια θα γινότανε το μυστήριο.

Τό μεσημέρι, η ήρωίς μου δεχότανε την επίσκεψη ενός άλλου θαυμαστού της, προθύμου να γίνει σύζυγός της. Λησμονήσε, φυσικά, ότι είχε ήδη δώσει υπόσχεσι σ’ έναν άλλο —κι’ έδωσε και στον δεύτερο καταφατική απάντησι. Μόνη της μάλιστα ώρισε την ημέρα και την ώρα του γάμου των, καθώς και την έκκλησία στην όποια θα γινότανε το μυστήριο.

“Η ίδια ιστορία επανελήφθη τό άπόγευμα και μ’ έναν τρίτο θαυμαστή. “Η μίς Ληντμπέτερ, δακρυσμένη από τη συγκίνησι για τις έρωτικές του εκδηλώσεις, δέχτηκε να γίνει γυναίκα του και ώρισε την ημέρα και την ώρα του γάμου των, καθώς και την έκκλησία κτλ., κτλ.

Τό πιο παράδοξο —τό άκατανόητο, θα έπρεπε να πώ— στην ιστορία αυτή είναι τό ότι η μίς Ληντμπέτερ θυμήθηκε, την όρισμένη μέρα, την υπόσχεσι που είχε δώσει στον πρώτο θαυμαστή της.

Μά, όταν πήγε στην έκκλησία, βρήκε και τούς δυο άλλους θαυμαστές της να την περιμένουν με τη γαμπριάτικη στολή τους, έτοιμοι ν’ άλληλοσπαρχθούν μεταξύ των!... “Η μίς Ληντμπέτερ είχε όρισει και στους τρεις γαμπρούς την ίδια μέρα και την ίδια ώρα για την τέλεσι του μυστηρίου!...

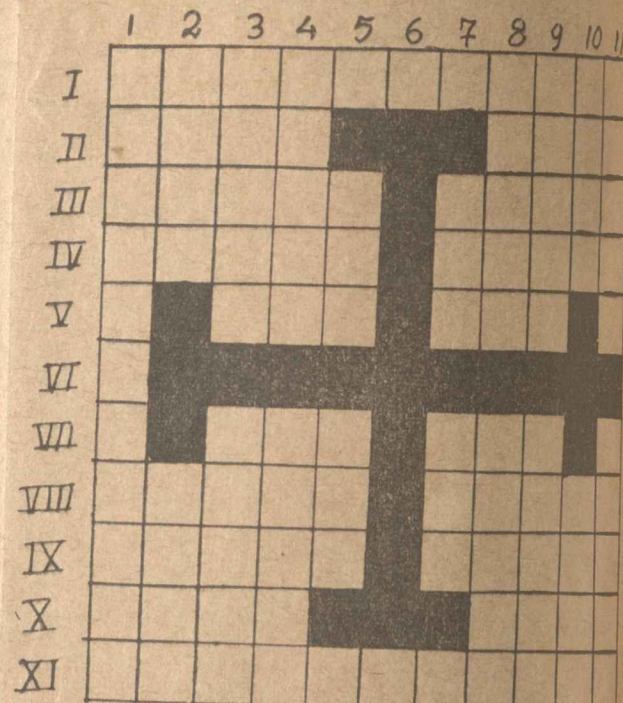
Φρίκη!... Φρίκη!...

“Από την ημέρα εκείνη, η ήρωίς μου εξαφανίστηκε από τό Λονδίνο. “Αν ανακαλύψω καμιά φορά τό ίχνος της και μάθω τα νέα κατορθώματά της, θα σάς άφηγηθώ τη συνέχεια της καταπληκτικής «σταδιοδρομίας» της...

PETT RIDGE

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

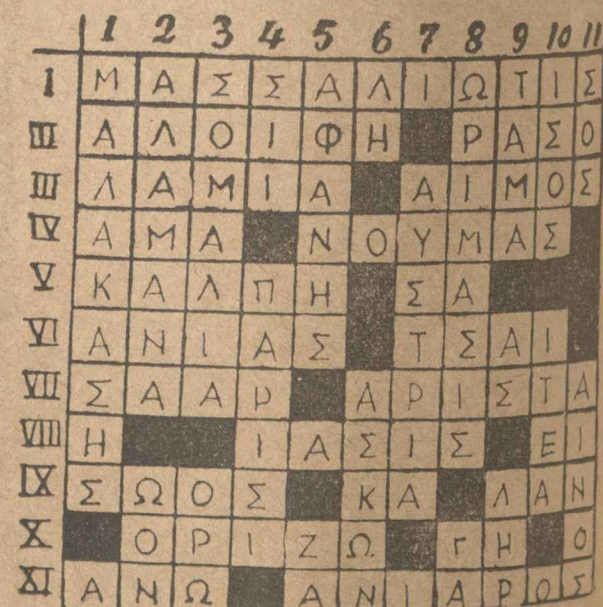
ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

“Ο ριζοντίως: 1. Σκόρπισε τα σκατά της ευρωπαϊκής διαφρότης. 11. “Ο άδελφός του, αν πιστεύουμε ένα μυθιστόρημά του, λέγεται “Υβ. Κατακαίει τα πάντα στο πέρασμά της. 111. “Υποθετικόν. “Εκεί που οι άεροπόροι και πρό πάντων οι ποιητάι. 1V. Δύστηνος. “Ασφαλώς έχει άσπρα μαλλιά, όταν εξεπληρώσει τόν προορισμό της ως αύγου. V. “Ο άσπρος υίός μπορεί να δώση γι’ αυτή τη λέξι τρία γράμματα. “Αντιστά (πληθ.). VII. Άλλος στρατάρχης. Κοιμώσ χορός χωρίς... τέλος VIII. “Αν πιστεύουμε τό τραγούδι, τα καθαρίζει συνήθως η... Σταίματα, γιατί της ομοιοκαταληξίας. “Ολοκληρη. IX. “Ελληνικός ποταμός. “Ανιστάς ή χών ενός βασιλείου χωρίς βασιλέα. X. “Ακρατίριον. “Όνομα έίαν άσπιδίων (γαλλική προφορά). XI. “Όταν φυλακίστηκε τόν έγκατέλειπε άπο δσοι τόν περιστοιχίζαν στον καρπό της δόξης του.

Κ α θ έ τ ω ς: 1. Χωρίς αυτό, τό φαγητό εινε άνοστο. 2. “Ηρώίς τή “Ιμεν. Πουλί της Αιγύπτου. 3. “Ηρώίς τού Σατωδριάνου. Χάνατα άπο κώσ στη μάτη τού κ. Μπάρου. 4. Τέτοιος ήταν ό “Ατλας, δέν έγραφε τίνα. 5. Τοπικόν επίρρημα. Γνωστή μάρκα αυτοκινήτων. 7. Τά άρματα κρατούσαν όργανισμύ. “Ερωτικός άνασταγμός. 8. Προφήτης. “Εδω βάτετε. Δε θέλστε. 9. Σάπια. Θαλασσινά πουλιά. 10. “Αρχαίος κάτοικος ευρωπαϊκής χερσονήσου. Ρυθμός, ύφος. 11. Καταστρέφει τα έδρα. “Αν δέν θυμίστη τόν προφήτη, θυμηθήτε έναν γνωστό σας ήρωα τού “Ητικης ή τόν τίς έρ σιλέα της “Αγγλίας.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

“Η άνοιξις, που έλπίζομε πειά ότι μπήκε όριστικώς, έφερε μαζί της για να γιορτάση τόν έρχομό της ένα πλήθος χαριτωμένες γαρνιτούρες και άλλα στολίδια που η περισσότερες γυναίκες θα μπορούσαν να τα χαρούν γιατί ταιριάζουν σ’ όλες και δέν είναι και ακριβά, από τό άλλο μέρος δέ έχουν τό χάρισμα να φρεσκάρουν και να άνανεώνουν τις παλιές τουαλέτες.

Πρώτα έρχονται τα θελάκια, που ντραπαρισμένα και θαλμένα με τόν κατάλληλο τρόπο ήμπορούν να αλλάζουν έντελώς την όψη ενός καπέλλου. Για την εποχή αυτήν που δέν έχει ακόμη δυναμώσει ό ήλιος μιά τός από ψάθα μαύρη συμπληρώνεται ωραιότατα μ’ ένα θελάκι από μαύρο τουλί ντραπαρισμένο γύρω-γύρω. Συχνά τα θέλα έχουν τό ίδιο χρώμα με την ψάθα που γαρνίρουν: πράσινο, ρόζ, μπιντώ, νατρέλ. Άλλοτε πάλι έχουν χρώμα διαφορετικό. Π.χ. σε μιά ψάθα πράσινη γαρνιρισμένη με μαρρόν μπαίνει από πάνω ένα θελάκι από τουλί μαρόν κεντημένο με πενίγ πράσινο.

Άλλα θελάκια γίνονται τόσο μικρά ώστε μόλις σκεπαζουν τα μάτια και δένονται ψηλά, πάνω από τόν κότσο, σχηματίζοντας ένα φουντωτό γιογκάκι ακριβώς σαν εκείνα που φορούσαν η γιαγιάδες μας πρό έζηντα έτών. Πολύ συχνά η γαρνιτούρες τών καπέλων συνδυάζονται με τη γαρνιτούρα τών σάκκων και της ζώνης. Π.χ. η κορδέλλα του καπέλλου έχει επάνω κεντημένο τό ίδιο σχέδιο που έχει και η ζώνη του φορέματος και η έσάρτα που δένει τό λαιμό.

Έτσι μπορεί κανείς να γαρνίρη ένα φόρεμα με μιά έσάρτα από ταφτά μπλε με άππλικαρισμένες επάνω του μεγάλες μαργαρίτες από λευκή νταντέλλα. Τό καπέλλο από μαύρη ψάθα γαρνίρεται επίσης μ’ ένα ντραπέ από τόν ίδιο ταφτά που δένεται σε ένα πεταχτό φιδόγκο στο ένα πλάι, ό όποιος καταλήγει σε δυο μαργαρίτες από νταντέλλα.

Τά γάντια άκολουθούν κι’ αυτά τη μόδα και έμφανίζονται σε νέα ιδιότροπα σχέδια και σε χρώματα όμοια με τη γαρνιτούρα του φορέματος, πολλές φορές δέ γίνονται και από τό ίδιο ύφασμα. Π.χ. γάντια από σουέντ πράσινο, χωρίς ραφή στο πλάι, είναι οχιστά στον καρπό και άφήνουν να διακρίνεται από μέσα η φόδρα τους από σουέντ πράσινο πιο σκούρο. Άλλα γάντια πάλι από σουέντ μαρρόν με την παλάμη και τό εσωτερικό τών δακτύλων από τρικό του ίδιου χρώματος. Σ’ άλλα γάντια τέλος η τρεις χοντρές ραφές που γαρνίρουν τη ράχι του χεριού, έχουν άντικατασταθί με τρεις λεπτές λουρίδες από διαφαντικό ύφασμα ή δέρμα και σε χρώμα χτυπητό ή από γαζιά σε ζωηρά χρώματα.

“Η ζώνες είναι τόσο πολυποικίλες και πρωτότυπες ώστε αυτές μονάχες άρκούν για να γαρνίρουν ένα φόρεμα. “Η πιο μοντέρνες είναι εκείνες επάνω στις όποιες με μετállινα γράμματα υχηματίζεται τό όνομα αυτής που τις φορεί. Σε άλλες πάλι θέπομε ένα μοτίφ μετállινο ή ένα ορθό χαραγμένο επάνω σε μετállο έπαργυρωμένο ή επ χρυσωμένο. Σε άλλες πάλι είναι ζωγραφισμένα με ειδικά χρώματα πολύ γυαλιστερά, διαφανή σκηνές χωριάτικες, δένδρα, πουλιά, πειδιά κτλ. ή διάφορα μοτίφ π.χ. γλάστρες με λουλούδια, θαρκοϋλες με πανιά κτλ. από δέρμα άππλικαρισμένο επάνω στο δέρμα. Τά σχέδια όμως

Φόρεμα από λακάζ μαύρο με ζώνη και πλάσιρόν ντουμπλαρισμένα με μεταξωτό πορτοκαλί.

Η ΕΜΟΡΦΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΣΩΜΑΤΑ
ΤΑ ΑΡΧΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ.
Κ.Τ.Λ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α
Πλατεία Συντάγματος

Πρακτικές συμβουλές ΠΩΣ ΝΑ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

“Ετοιμάστε μιά παχειά σαπουνάδα, μόλις χλιαρή και προτού βουτήξετε μέσα τό φόρεμα, σαπουνίστε τούς λεκέδες με μιά θούρτσα. Πλύνετε τό φόρεμα, πρώτα από την καλή και έπειτα από την άνάποδη χωρίς όμως να τό τρίβετε πολύ άγρια για να μην άναμαλλίση τό ύφασμα. Κατόπιν γυρίζετε πάλι τό φόρεμα από την όψη και τό ξεπλένετε με δυο-τρία νερά.

Έντωμεταξύ σε μιάμηση όδα χλιαρό νερό έχετε διαλύσει μιά κουταλιά του καφέ θεικόν όξύ. Βουτήξετε μέσα τό φόρεμα, όσο πιο άνοιχτό μπορείτε, κατόπιν ξεπλύνετε τό πάλι με καθαρό νερό, διπλώστε τό άνάμεσα σε δυο χνουδωτές πετσέτες, στίψτε το ελαφρά χωρίς να τό στρίψετε και άπλώστε το άπάνω σε ένα τραπέζι ή σ’ ένα κρεβάτι για να στεγνώση, δίνοντάς του τό σχήμα του, όσο τελειότερα μπορείτε.

Τά φορέματα που πλένονται με τόν τρόπο αυτόν δέν μπαίνουν και τό χρώμα τους δχι μόνον δέν αλλοιώνεται, αλλά ζωηρεύει. Στεγνώστε τό φόρεμα άπάνω σε μιά πετσέτα βρεγμένη.

Προσέξτε δέ μόλις χρησιμοποιήσετε τό θεικόν όξύ να τό χύσετε άμέσως γιατί εινε φοβερό δηλητήριο.

Μιά πομμάδα για τα χείλη

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

“Όταν τα χείλη σκάζουν εύκολα ή ξεφλουδίζονται ή εινε πολύ ευαίσθητα, τά αλείφετε με την έξής πομμάδα που μπορείτε να την κατασκευάσετε μόνη σας: Λιώνετε 12 γραμμάρια άγνό κερί σε σιγανή φωτιά και προσθέτετε σιγά-σιγά 66 γραμμάρια ελαιόλαδο καλής ποιότητας. “Αφήνετε να δέση, σιγά-σιγά μερικες σταγόνες ροδόχαμο για ν’ άρωματισθή και την σιλάτε σε βραζάκια από πορσελίνη.

Για τις νοικοκυρές

ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

“Αν τά πλακάκια από τό τζάκι της κουζίνας σας έχουν σπάσει ή ραγίσει, μπορείτε ωραιότατα να γεμίσετε τις χαραγματιές και να δουλώσετε τις τρύπες κάνοντάς ένα υίγμα από στυπέναι και ψαρόκολλα. “Επειδή δέ μιά στώσι μόνον δέν φτάνει, βάψτε πολλές στρώσεις, αλλά άφού στεγνώσει πρώτα η προηγούμενη.

Η Δις ΔΙΑΝΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

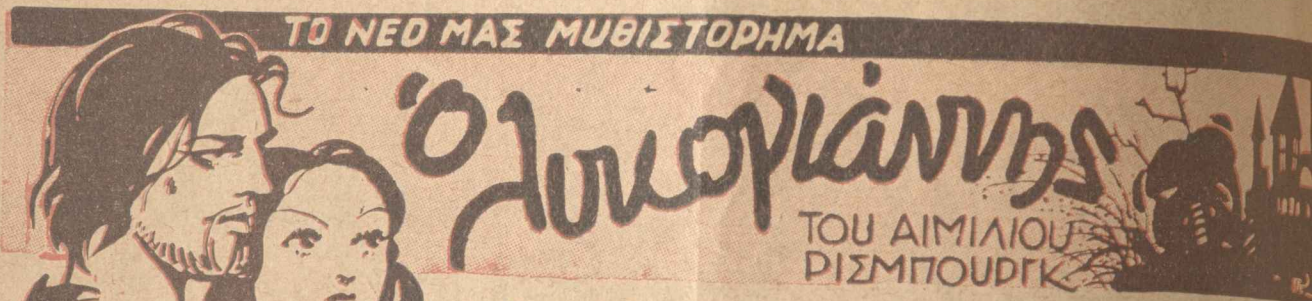

Η ωραία βεντέττα Μάντελν Κάρολ και ο Τυρό, Πόουερ στο νέο πολυκροτο φιλμ «Λούνα».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η νέα Γαλλία καλλιτέχνης του κινηματογράφου Ζοζέτα Νταϊν στο φιλμ «Ο άνθρωπος της ημέρας».

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αυτό πιστεύω κι' εγώ, είπε ο τραπεζίτης Βάν

“Οσεν. “Αν ο βαρώνος ντε Σιμέζ ήταν πραγματικά φτωχός θα σφετερίστηκε μετά το θάνατο του αδελφού του με απάτη ή με τη βία την περιουσία της χήρας και του ορφανού.

— Αυτό θα το μάθω εγώ, κύριε! φώναξε ο Κάρολος Σεβρύ. Θα το μάθω. Σας το ορκίζομαι!..

“Η συνομιλία εξακολούθησε επί μερικά λεπτά. “Ο τραπεζίτης κι' ο Κάρολος Σεβρύ συμφώνησαν να μείνουν τὰ δεκαπέντε εκατομμύρια στα ταμεία της Τραπεζής, να συμμετέχουν σε κάθε οικονομική επιχείρησή της ως τη στιγμή που θα τα ζητούσε η μαρκησία ντε Σαμαράν ή ίδια.

“Αλλοίως, κύριε Σεβρύ, επρόσθεσε ο τραπεζίτης Βάν “Οσεν, δεν θα παραδώσω τὰ κεφάλαια αυτά με τους τόκους των παρά στα δικά σας χέρια. “Από σήμερα θ' ανοίξω στο καθολικό της Τραπεζής μια μερίδα με τον τίτλο «Σαμαράν — Σεβρύ». Θα γράψω ιδιαίτέρως εκεί ότι συμφωνήσαμε οι δύο μας και θα υπογράψουμε ο γιός μου κι' εγώ... “Ετσι και μετά δέκα και είκοσι χρόνια θα τηρηθί ή συμφωνία μας. Τώρα, πέστε μου, κύριε Σεβρύ, θα πάτε κατ' ευθείαν στη Γαλλία;

— “Οχι... Θα περάσω πρώτα από το Λονδίνο, αλλά σε όχτω - δέκα μέρες θα θρίσκωμ στο Παρίσι...

— “Ωστε θα έχω εγκαίρως ειδήσεις σας, είπε ο τραπεζίτης.

— “Αμέσως, μόλις μάθω τίποτε θετικό για τη μαρκησία θα σας γράψω.

— Θεωρώ περιττό να σας συστήσω προσοχή και φρόνησι, κύριε Σεβρύ... Το έργο που αναλαμβάνετε είναι λεπτό και πολύ δύσκολο και πρέπει να λάβετε μεγάλες προφυλάξεις. Είναι φανερό ότι, για να μπορέση να σφετεριστή την περιουσία του αδελφού του, ο βαρώνος ντε Σιμέζ θα εξαφάνισαι τη μαρκησία... Με ποιόν όμως τρόπο το έκανε αυτό; Πώς το κατώρθωσε; Νά τι δεν ξέρουμε... Πιστεύω όμως ότι θα μπορέσετε να ανακαλύψετε την αλήθεια...

— Ποιός ξέρει αν ο άνθρωπος αυτός δεν έδολοφόνησε τη γυναίκα του αδελφού του; είπε ο Κάρολος Σεβρύ.

— “Όλα είναι δυνατά, αγαπητέ μου φίλε, του απάντησε ο τραπεζίτης Βάν “Οσεν. “Ωστόσο δυσκολεύομαι να παραδεχθώ ότι έγινε ένα τέτοιο έγκλημα, γιατί δεν σκοτώνονται τόσο εύκολα οι άνθρωποι στη Γαλλία. “Οχι, ο βαρώνος ντε Σιμέζ θα χρησιμοποίησε άλλα μέσα... “Ίσως να έκρυψε κάπου τη μαρκησία Λουκία ντε Σαμαράν ή να την κρατάη κλεισμένη σε κανένα φρενοκομείο... Αυτά συμβαίνουν συχνά.

— Και το παιδί;

— “Αν το παιδί ζή, θα προσπαθήσετε να το βρήτε κι' αυτό... “Ίσως θα μπορέσετε να συγκεντρώσετε πληροφορίες στο Πόρτ-Μαρλϋ, όπου κατοίκησε η μαρκησία.

— Δεν θα ήταν καλύτερο ν' απευθυνθώ στην αστυνομία;

— “Οχι, γιατί αυτό θα ήταν σαν να καταγγέλλατε τον βαρώνο ντε Σιμέζ για ένα τρομερό έγκλημα...

— “Ε, και τί βλέπτε;

Πραγματικά, ο άνθρωπος αυτός δεν είχε αξίως κανενός οίκτου, αλλά έχει κοντά του μια ευγενική σύζυγο και δύο παιδιά, δηλαδή τρεις αθώους!... “Ερευνήστε στην αρχή κρυφά, με απόλυτη μυστικότητα κ' υπομονή. “Αν όμως δεν κατορθώσετε τίποτε, τότε βέβαια έχετε καθήκον ν' αναζητήσετε την μαρκησία δια μέσου της αστυνομίας...

— “Έχετε δίκιο, κύριε... Θ' ακολουθήσω τις συμβουλές σας.

Και αφού είπε τὰ λόγια αυτά, ο Κάρολος Σεβρύ σηκώθηκε να φύγει. “Ο τραπεζίτης Βάν “Οσεν τον συνώδευσε

ως την πόρτα και του είπε:

— Σας εύχομαι καλή επιτυχία, κύριε Σεβρύ, θα περιμένω ανυπόμονα επιστολή σας.

Οι δύο άντρες άλλαξαν μια εγκαρδία χειραψία και χωρίστηκαν.

“Επειτ' από τρεις μέρες, ο Κάρολος Σεβρύ και η σύζυγός του ή Ζελιμά βρισκόντουσαν στο Λονδίνο. “Εμειναν εκεί δυο μέρες μόνο που τις χρησιμοποίησαν για να εσκεφθούν τ' αξιοθέατα της αγγλικής πρωτεύουσας και για να καταθέσουν την περιουσία τους σ' έναν τραπεζίτη της “Εταιρίας των “Ινδιών, με τον οποίο ο Κάρολος Σεβρύ συνδεόταν φιλικά.

Κατόπιν επιβιβάστηκαν σ' ένα πλοίο και αφού πέρασαν τη Μάγχη, έφτασαν στο Παρίσι, όπου κατέλυσαν στο ξενοδοχείο της Χάθρης.

ΙΔ'

ΔΥΟ ΑΚΟΜΗ ΘΥΜΑΤΑ

“Ο Κάρολος Σεβρύ είχε αποφασίσει να μην αναπαύησθε ούτε στιγμή πριν ανακαλύψη τί απόγινε η σύζυγός του εργέτιού του.

Γι' αυτό την επομένη κιόλας της αφίξεώς του, αφήνοντας την Ζελιμά, που ήταν κουρασμένη στο κρεβάτι της, νοίκιασε έν' αμάξι κι' έπειτ' από δυο ώρες έφτασε στο Πόρτ-Μαρλϋ.

“Εκεί δεν δυσκολεύτηκε ν' ανακαλύψη τη βίλλα στην οποία είχε κατοικήσει άλλοτε ο μαρκήσιος ντε Σαμαράν με την σύζυγό του και τον αδελφό του.

“Η βίλλα, όπως έμαθε από κάποιον χωρικό, ήταν οικιασμένη τώρα σε κάποια οικογένεια Λεγκράν, ή οποία μονάχα το καλοκαίρι πήγαινε κι' έμενε σ' αυτή “Αρκετά όμως φεύγοντας ένα κηπουρό για να περιποιηται τον ήπο της.

“Ο Κάρολος Σεβρύ, αφού έλαβε όλες τις πρώτες αυτές πληροφορίες, χτύπησε την πόρτα της βίλλας και σε λίγο του άνοιξε ο κηπουρός.

— Φίλε μου, του είπε, θα με υποχρεώσης αν μου δώσεις μερικές πληροφορίες. Είναι καιρός που υπηρετείς στη βίλλα αυτή;

— Περισσότερο από δυο χρόνια.

— Δυο χρόνια μόνο;... Κρίμα. “Η πληροφορίες που θέσους ζητούσα αφορούν πρόσωπα που κατοίκησαν σ' αυτή τη βίλλα το 1848.

— “Α! κατάλαβα... Θα έννοητε κάποια μαρκησία...

— “Ακριβώς...

— “Ακουσα να γίνεται γι' αυτήν λόγος, εξακολούθησε ο κηπουρός, αλλά δεν ξέρω σπουδαία πράγματα. “Αν έλετε να μάθετε τα πάντα λεπτομερώς, πρέπει να βρείτε τον περιθολάρη που εργαζέταν εδώ στον καιρό της περιόδου αυτής μαρκησίας...

“Η λέξις «περίφημος» που προφέρθηκε με τόνο περιφρονητικό, αντήχησε άσχημα στ' αυτιά του Καρόλου Σεβρύ. “Ωστόσο θυμήθηκε τις συστάσεις του τραπεζίτη Βάν “Οσεν και συγκρατήθηκε.

— Και ποιά μπορώ να βρω τον κηπουρό αυτό; ρώτησε.

— “Ο γέρω Βενσάν, έτσι τον λένε, κάθεται αρκετά μακριά από δω, σ' ένα σπιτάκι ανάμεσα στους άγρους... Θα δυσκολευτήτε όμως πολύ να τον βρήτε... Γι' αυτό, αν έλετε, μπορώ να το παραγγείλω ναρρή εδώ...

— “Ω! θα με υποχρεώσετε.

“Ο κηπουρός κάλεσε αμέσως ένα παιδί δέκα χρονών περίπου που έπαιζε εκεί κοντά μ' ένα μεγάλο σκυλί της Νέας Γής και του είπε:

— Ξέρεις το σπίτι του γέρω Βενσάν, του περιθολάρη;

— Ναι, πατέρα...

— Πετάξου λοιπόν ως το σπίτι του και πές του ότι ένας

κύριος ζητάει να του μιλήση. Κύτταξε να γυρίσης γρήγορα...

— Καλά, πατέρα!

Το παιδί έφυγε τρέχοντας κι' έπειτα από μισή ώρα ξαναγύρισε μαζί με το γέρο κηπουρό.

“Όταν ο Κάρολος Σεβρύ του είπε περί τίνος επρόκειτο, ο γέρο Βενσάν έλαβε το λόγο και άρχισε να μιλή για τους παλούς του κυρίους σαν άνθρωπος που τους είχε γνωρίσει πολύ καλά.

Είπε πως ο μαρκήσιος ντε Σαμαράν ήταν άνθρωπος ψυχρός και ποτέ δεν μιλούσε με τους υπηρέτες. Μονάχα μ' αυτόν το γέρο Βενσάν κουβέντιαζε λίγο δασκίς κατέβαινε στον κήπο... “Εξ άλλου, δεν φρόντιζε καθόλου για τὰ ζητήματα του σπιτιού ούτε αυτός, ούτε η μαρκησία, ή οποία δεν ήξερε γαλλικά. Μόνος ο βαρώνος ντε Σιμέζ διέτασσε, μόνος αυτός κυβερνούσε και όλοι σ' αυτόν υπάκουαν. Με δυο λόγια ήταν ο μόνος κύριος, αλλά τί λαμπρός κύριος! Και ο γέρο Βενσάν άρχισε να πλέκει το εγκώμιο του βαρώνου, χωρίς να προσέξη το κατσούφιασμα και τις ανυπόμονες κινήσεις του ακροατού του.

Κατόπιν διηγήθηκε τὰ γεγονότα που έπακολούθησαν κατά το θάνατο του μαρκησιού και την παραφροσύνη της Λουκίας.

“Ο Κάρολος Σεβρύ, όταν άκουσε πως ή μαρκησία είχε τρελλαθή, έγινε κατάχλωμος.

“Εμεινε μερικές στιγμές άφωνος κι' έπειτα ρώτησε:

— “Η κυρία δεν ήταν έγκυος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Και τρελλάθηκε. Είστε βέβαιος γι' αυτό;

— Βεβαίωτατος... “Ο γιατρός που ήρθε και την είδε είπε ότι έπρεπε να την κλείσουν σε φρενοκομείο...

— Και πιστεύεις ότι την έπηγαν στην “Αγγλία;

— Μάλιστα, κύριε, την έπηγαν κοντά σ' ένα θείο της...

“Ήερα μάλιστα τὸνομά του, αλλά το ξέχασα...

— Και τὸ όνομα του γιατρού;

— Το ξέχασα κι' αυτό. “Αλλά μου φαίνεται ότι έχει κλική στο “Ωτέιγ. “Εκεί μάλιστα επρόκειτο να πάνε προσωρινώς την τρελή ως ότου να την μεταφέρουν στην “Αγγλία.

— Ξέρεις τίποτε άλλο;

— Σας είπα, κύριε, όλα όσα ήξερα.

“Ο Κάρολος Σεβρύ κατάλαβε ότι δεν θα μάθαινε τίποτε

περισσότερο στο Πόρτ-Μαρλϋ. Εύχαρίστησε λοιπόν τους δυο κηπουρούς, έδωσε σ' αυτούς από ένα πενηντόφραγκο και, μπαίνοντας στο αμάξι του, ξαναπήρε το δρόμο του Παρισιού.

— “Ω! τον άθλιο! έλεγε μέσα του. Είναι δυνατόν να υπάρχουν τέτοια ήηρια στον κόσμο... Τώρα όμως τον κρατάω και δεν θ' απορέση να μου ξεούγη... Θέλοντας και μη θ' αναγκαστή να μου πη που είναι ή μαρκησία και το παιδί της...

Πριν καταφέρει το τρομερό χτύπημα που φύλαγε για τὸ βασίλειο ντε Σιμέζ, ο Κάρολος Σεβρύ αποφάσισε να επισκεφθί τη σύζυνέ του. “Η βασίση δὲν θά ήξερε βέβαια τίποτε, αλλά εκείνος ή ήθελε και αν πραγματικά ή γυναίκα σ'ή ήταν όπως τὸν είχαν πη, εύγενής και ήθική, θά γινό-

ταν σύμμαχός του. “Ετσι, ο βαρώνος, υποχωρώντας στις απειλές και για ν' αποφύγη την τιμωρία, θ' αναγκαζόταν να όμολογήση που είχε κρυμμένη την μαρκησία.

Διηγηθήκαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο την έπισκεψη του Καρόλου Σεβρύ στη βαρόνη ντε Σιμέζ και ποιές ήσαν ή συνέπειές της. “Ο βαρώνος, όταν, μετά την έπισκεψη, του μιλήσε σχετικώς ή σύζυγός του, άρνήθηκε τὰ πάντα. “Αλλά ή Κλημεντίνη δεν τον πίστεψε όταν της είπε πως ή Λουκία ήταν άπλως έρωμένη του αδελφού του, γιατί ο Κάρολος Σεβρύ της είχε δείξει το πιστοποιητικό του γάμου του. “Απεναντίας μάλιστα, από τὰ λόγια του βαρώνου, κατάλαβε ότι είχε την τρομερή δυστυχία να συνδέση τη ζωή της με τον άθλιότερο των ανθρώπων. “Όπως είδαμε, ή βαρόνη θυμήθηκε τότε τις μυστηριώδεις έπισκέψεις κάποιου άγνωστου — που δεν ήταν άλλος από τον Βλαϊρώ — στον σύζυγό της και συγχρόνως εναγύρισαν στο μυαλό της τὰ λόγια που μια μέρα τους άκουσε έντελώς τυχαίως να λένε: «Β λ α ι ν κ ο ύ ρ... πα λ η ό ς π ύ ρ γ ο ς... “Η τ ρ ε λ λ ή... Τ ο π α ι δ ί...»

Τὰ λόγια αυτά ήσαν για τη δυστυχισμένη γυναίκα μια λάμψις μέσ' στο σκοτάδι...

Κατάλαβε απ' αυτά ότι λίγες λευγες μακρυά απ' την κατοικία της του Βωνκούρ, όπου παραθερίζει κάθε χρόνο, κοντά στο Βλαϊνκούρ υπήρχε ένας μισοερείπωμένος πύργος, όπου ο σύζυγός της κρατούσε φυλακισμένη την μαρκησία ντε Σαμαράν και το παιδί της.

“Η βαρόνη ντε Σιμέζ είχε ύποσχεθί στον Κάρολο Σεβρύ ότι θα τον βοηθούσε για να ξαναβρή την μαρκησία. Του έγραψε λοιπόν τότε την όλέθρα εκείνη έπιστολή, ή όποια έμελλε να παραδώση στην σκληρότητα του Βλαϊρώ δυο ακόμα θύματα.

“Ο βαρώνος ντε Σιμέζ, ο όποιος καταλάβαινε ότι έπρεπε να φοβάται τὰ πάντα από την σύζυγό του, την έπιτηρούσε κι' έτσι ή έπιστολή αυτή παραδόθηκε στα χέρια του από τον υπηρέτη στον όποιο την είχε δώσει ή βαρόνη.

Για μια στιγμή, αφού τη διάβασε, ο βαρώνος πίστεψε πως ήταν χαμένος. “Ενοίωσε τὰ μαλλιά του ν' ανορθώνωνται από τον τρόμο...

Τί να κάνη; Ότε ο ίδιος δεν ήξερε... Μόνο ο Βλαϊρώ θά μπορούσε να τον σώση, αν ήταν ακόμα δυνατή ή σωτηρία.

“Ετρεξε λοιπόν και τον βρήκε άμέσως. “Ο Βλαϊρώ με μια ματιά κατάλαβε τη σοβαρότητα του πράγματος.

— Διαβάστε! Διαβάστε γρήγορα! του είπε ο βαρώνος, δίνοντάς του την έπιστολή της σύζυγού του.

“Όσο ο Βλαϊρώ προχωρούσε στο διάβασμα, τόσο το πρόσωπό του άλλαζε έκφραση. “Όταν τελείωσε, άρχισε να ζύμν το σαγόνι του, πράγμα που έδειγνε σ' αυτόν εξαιρετική συγκίνηση.

— Λοιπόν, ρώτησε ο βαρώνος με θανάσιμη αγωνία.

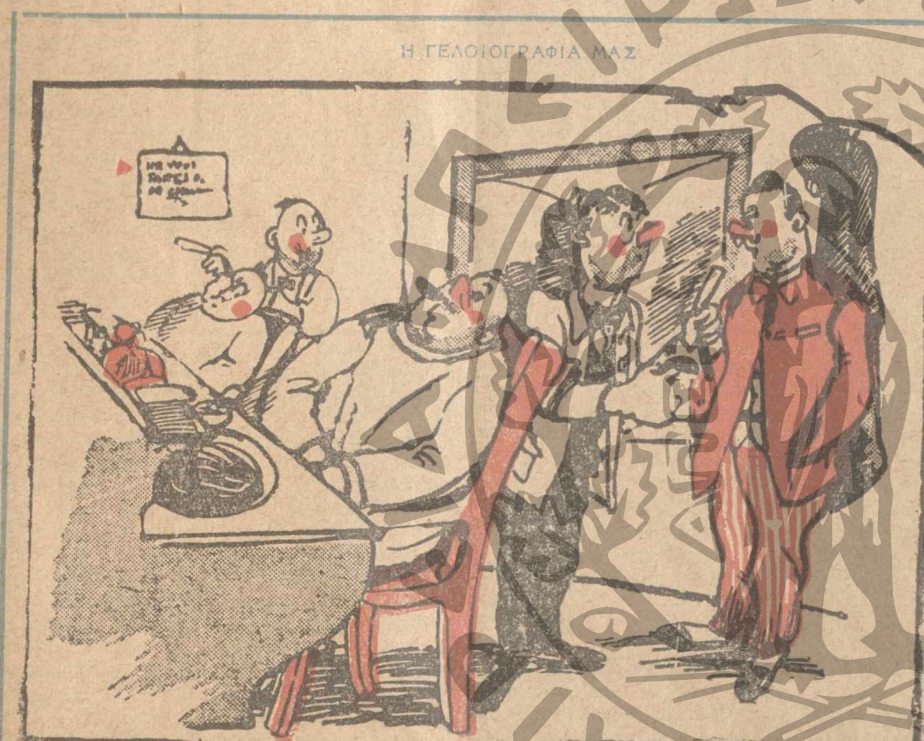
— Τὰ πράγματα είναι σοβαρά, σοβαρώτατα, απάντησε ο Βλαϊρώ με βαθεία φωνή.

— Γι' αυτό κι' εγώ έτρεξα να σας βρω άμέσως.

— Και κάνετε πολύ καλά... “Α, κύριε Σιμέζ, εγώ σας έλεγα πάντοτε: “Ε-

χετε το νοή σας προς το μέρος της Βατασίας... Και είχα δίκιο, γιατί έ-

πρόβλεπα ότι ο μόνος κίνδυνος μπο-

ΕΝ ΤΑΞΕΙ

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΕΙΟΥ (στον προηγούμενο του): Σοφιστά μου!

Έκμα λάθος και το κόψατε το μουστάκι καθώς τον έβλεπα.

Ο ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΣ: Δεν περάζει. Είναι παιτρεμένος. Θα του ξερρώσει το άλλο ή

γυναίκα του στον πρώτο καυγά που θα κάνουν.

ρούσε νάρθη από κεϊ... και να πού ηρθε σήμερα τρομερός, απειλητικός...

— Όστε δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε; ρώτησε ο βαρώνος καταταραγμένος.

— Κάτι θα γίνει... Λοιπόν, ο Κάρολος Σεβρύ είδε τη σύζυγό σας;

— Ναί.

— Και τί είπαν;

— Ο Κάρολος Σεβρύ έδειξε στην σύζυγό μου το πιστοποιητικό του γάμου του αδελφού μου και ή βαρώνη, όπως βλέπετε απ' αυτή την επιστολή, του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει...

— Και όταν ή βαρώνη σας μίλησε για την μαρκησία, τί της απαντήσατε;

— Ότι το πιστοποιητικό του γάμου είναι πλαστό, ότι ή Λουκία Γκλαντάς ήταν έρωμένη του αδελφού μου και ότι, μετά το θάνατό του, έφυγε από το Πόρτ-Μαρλύ, χωρίς να μάθω ποτέ τί απέγινε...

— Ωραία, είπε ο Βλαιρώ. Άλλά πώς ή σύζυγός σας ξμαθε αυτά που αναφέρει στην επιστολή της;

— Δεν ξέρω... Φαίνεται όμως ότι κάποια μέρα θ' άκουσε τυχαίως αποσπάσματα από καμιά συνομιλία μας.

— Ναί, ναι, αυτό θα είναι... Θυμάμαι τώρα ότι σε μια από τις τελευταίες μου επισκέψεις στο μέγαρό σας, άκουσα έλαφρό θόρυβο φορέματος πίσω από μια πόρτα του γραφείου σας...

— Ο Βλαιρώ στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Η επιστολή αυτή, κύριε ντε Σιμέζ, μέτρομαζι και με καθησυχάζει συγχρόνως. Με τρομάζει γιατί διατρέχουμε μεγάλον κίνδυνο και με καθησυχάζει γιατί ο κίνδυνος αυτός ευτυχώς δεν είναι άμεσος. Για την ώρα, ή σύζυγός σας και τα παιδιά σας μας προστατεύουν και είναι πολύ ευχάριστο το ότι ο Κάρολος Σεβρύ είχε την ιδέα να επισκεφθή την βαρώνη ντε Σιμέζ πριν απευθυνθή στη δικαιοσύνη. Γιατί, για να σας σώσει, ή σύζυγός σας δέχτηκε να γίνει σύμμαχος του έχθρου σας. Καταλαβαίνετε;

— Ναί... Τό καταλαβαίνω...

— Κύριε βαρώνε, κάνετε καλά που παντρευτήκατε κι' ακόμα καλύτερα που άποκτήσατε παιδιά.

— Ο Βλαιρώ, αφού είπε αυτά τα λόγια, έμεινε σιωπηλός μια στιγμή, κρατώντας το κεφάλι του σφιγμένο ανάμεσα στα δυο του χέρια. Όταν σε λίγο το άνασκήωσε, τα μάτια του έλαμπαν αλλόκοτα.

— Κύριε ντε Σιμέζ, είπε με φωνή που προκαλούσε τρόμο, όταν ένα έμποδο παρουσιάζεται μπροστά μου, το συντριβώ...

— Όταν ένας κίνδυνος με άπειλη, τον υπερνικώ με κάθε τρόπο... Ο Κάρολος Σεβρύ πρέπει να πεθάνη...

Και καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, το πρόσωπό του πήρε μιαν έκφραση τόσο τρομερή, ώστε ο βαρώνος ένοιωσε ένα ρίγος να περναί έλο του το κορμί.

— Μά ή βαρώνη ξέρει σχεδόν τάν πάντα... τραύλισε.

— Ναί, ή βαρώνη ξέρει τα πάντα, αλλά θα σωπάσει... Θα σωπάσει, όχι από έρωτα για σας — και αυτό σας το λέω χωρίς να θέλω να σας προσβάλω — αλλά προς χάριν των παιδιών της. Μια μητέρα δεν μπορεί να μηνύσει τον πατέρα των παιδιών της...

— Τέλος, τί σας πείτε να κάνετε;

— Σας είπα... Πρέπει να ξεπαστρέψουμε τον έχθρό μας... Ο άνθρωπος αυτός μας άπειλει στα σοβάρά και μπορεί να μας στείλι στα κάτεργα. Λοιπόν, πρέπει να πεθάνη...

— Προσέξτε, κύριε Βλαιρώ! Έκανε ο βαρώνος φοδισμένος.

— Ό! είναι περιττόν να μου συνιστάτε προσοχή... Δώστε μου καλύτερα την επιστολή της συζύγου σας προς τον Κάρολο Σεβρύ.

— Ο Βλαιρώ πήρε την επιστολή και την έκλεισε μέσα σ' ένα φάκελλο, πάλι σ' έναν όποιον έγραψε τη διεύθυνση του Κάρολου Σεβρύ, όποιμμούμενος θαυμάσια τον γραφικό χαρακτήρα της βαρώνης. Έπειτα ξεκόλλησε μ' επιδεξιότητα τη σφραγίδα από τον πρώτο φάκελλο και, χρησιμοποιώντας

βουλοκέρι διαλυμένο, την κόλλησε στο δεύτερο.

— Κυττάχτε! του είπε δίνοντάς του την επιστολή.

— Πραγματικά, μιμηθήκατε περίφημα το γράμμα της βαρώνης και κανένας δεν μπορεί να καταλάβη ότι ο φάκελλος αλλάχτηκε!

— Μόλις γυρίσετε στο σπίτι σας να επιστρέψετε την επιστολή στον ύπνρήτη που σας την παρέδωσε για να την πάει στον Κάρολο Σεβρύ.

— Ο βαρώνος τον κύτταζε κατάπληκτος και τραύλισε:

— Πώς; Θέλετε...

— Θέλω να διευθυνηθ ή άνθρωπος αυτός προς τον Βλαιρώ. Θα λάθω όμως όλα μου τα μέτρα για να μη πέσει στο τέλος του ταξιδιού του.

Μετά μια ώρα, ένας άνθρωπος σταλμένος από τον Βλαιρώ για να κατασκοπεύσει τον Κάρολο Σεβρύ, πηγαίνοντάς τον στο «Ξενοδοχείο της Χάθρης».

— Ήταν απ' τους κυριωτέρους συνενόχους του, όνομαζόμενος Βασίλης.

Σχεδόν βέβαιος ότι ο Κάρολος Σεβρύ θα έφτανε άμεσα, χωρίς άναβολή, για τον Βλαιρώ, ο Βλαιρώ είχε έτοιμάσει κι' αυτός τα πάντα για να φύγει κι' είχε στείλει τον Βασίλη μπροστά στο ξενοδοχείο του για να τον κατασκοπεύσει και να τον παρακολουθήσει, ενώ αυτός θα περίμενε στον Άνατολικό Σταθμό, απ' όπου άσφαλώς ο Σεβρύ θα έπαιρνε το τραίνο.

— Ο Βλαιρώ δεν γελάστηκε.

— Ένα τέταρτο πριν της άναχώρησης του τραίνου, ο συνενόχος του ο Βασίλης τον άναβήρξε στο σταθμό.

— Ποι είναι ο Κάρολος Σεβρύ; ρώτησε ο Βλαιρώ.

— Νά τον, εκεί στις θυρίδες... Αιτός ο μελαγχρινός που έβγαλε τώρα δυο εισιτήρια...

— Και για τους δυο;

— Έχει μαζί του και τη γυναίκα του...

— Διάβολε! μουμούρισε ο Βλαιρώ. Η γυναίκα θα μάς χαλάσει το σχέδιο.

— Αυτή δεν ξέρει καθόλου γαλλικά, είπε ο Βασίλης.

— Ποι το έμαθε;

— Μου το είπε ένα παιδί του ξενοδοχείου.

— Δεν έχει σημασία... Η παρουσία της γυναίκας αυτής μεταβάλλει έντελώς τα πράγματα και πρέπει να βρω άλλο σχέδιο...

— Έν τώ μεταξύ, ο Κάρολος Σεβρύ, αφού έβγαλε τα εισιτήρια, πήρασε την Ζελιμά και μίλησαν σε μια αίθουσα του σταθμού.

— Ο Βλαιρώ πλησίασε τότε κι' αυτός στη θυρίδα κι' έβγαλε δυο εισιτήρια.

Διηγήθηκαμε στην αρχή του έργου μας ότι ο Κάρολος Σεβρύ κι' ή σύζυγός του άναγκάστηκαν ν' άρροπορήσουν στο ταξίδι τους, άνω μικρής άδιαθεσίας της Ζελιμάς. Έτσι ο Βλαιρώ κι' ο Βασίλης μπόρεσαν να προηγηθούν, αφού πρώτα φόρεσαν στο Ρεμιρεμό ρούχα χωρικών των Βοσγίων.

— Ο Βλαιρώ, ο όποιος λόγω της παρουσίας της Ζελιμάς άναγκάστηκε να μεταβάλι το πρώτο του σχέδιο, κατέστρωσε μια καινούργια σκευωρία: Θα προσπαθούσε έν πρώτος να γνωριστη με τον Κάρολο Σεβρύ και να κερδίσει την έμπιστοσύνη του και είδαμε ότι πέτυχε έντελώς το σκοπό του. Είδαμε ακόμα πώς παρέσυρε τον δυστυχισμένο Σεβρύ σε βολοφονική ένεδρα και πώς τον έπνιξε στο ποτάμι.

Μετά τον Κάρολο Σεβρύ, ο άπαισιος Βλαιρώ έπρόκειτο να στραφή και κατα της Ζελιμάς και να ή βγάλη κι' αυτή από τη μέση.

— Ο άσφνικός όμως θάνατος της νέας γυναίκας τον άπείλαζε από τον κόλο αυτόν, πράγμα που έκανε τον άθλιο να νοιώσει μεγάλη χαρά.

— Όστόσο, ο θάνατος της Ζελιμάς δεν άπομάκρυνε κάθε κίνδυνο. Ο Κάρολος Σεβρύ είχε άφήσει στο «Ξενοδοχείο της Χάθρης» όπου κατέλυσε, σπουδαίότατα έγγραφα και μεταξύ άλλων, το πιστοποιητικό του γάμου του μαρκησίου ντε Σαμαράν και την έπιστολή της βαρώνης ντε Σιμέζ. Άσφαλώς

δεν, όταν περνούσε λίγος καιρός, ο ξενοδόχος, μη βλέποντας τον πελάτη του να επιστρέφει, θα παρέδιδε τα έγγραφα αυτά στην άστυνομία, και τότε ο κίνδυνος θα ξαναπαρουσιαζόταν ακόμα πιο τρομερός. Έπρεπε λοιπόν τα έγγραφα αυτά να κληθούν στα χέρια του Βλαιρώ και είδαμε πώς ο άθλιος το κατάφερε κι' αυτό με τη συνηθισμένη του τόλμη, η όποια τον έκανε τρομερο.

— Έτσι, ενώ οι χωροφύλακες των Βοσγίων τριγύριζαν την έπαρχία, προσπαθώντας τον κάκου ν' άνακαλύψουν τους βολοφόνους του Καρόλου Σεβρύ, ο Βλαιρώ, ήσυχος έντελώς, καθισμένος στο γραφείο του, έζεταζε με μεγάλη προσοχή και περιέργεια τα έγγραφα του θυμάτος του. Δεν τα διάβαζε όμως όλα, γιατί τα περισσότερα ήσαν γραμμένα άγγλικά και όλλανδικά και ο Βλαιρώ μόνο γαλλικά ήξερε.

— Όστόσο, παίρνοντας τα χαρτιά το ένα κατόπιν του άλλου, τα σαλάκωνε μέσα στη χούφτα του και τάριχνε κατόπιν μέσα στη φωτιά.

— Έκαψε έτσι το πιστοποιητικό του γάμου του μαρκησίου ντε Σαμαράν, μερικές έπιστολές του προς τον Κάρολο Σεβρύ, όπως και μερικές έπιστολές της Λουκίας προς τη Ζελιμά.

— Δυο μονάχα έγγραφα, που τα έβαλε στην μπάντα ο άθλιος, έμειναν άπάνω στο γραφείο.

— Τα άναπηρε το ένα με το δεξί του χέρι και το άλλο με τον άριστο, τάφερε πάλι κάτω απ' τα μάτια του και τα κύτταζε με βλέμματα που πετούσαν άστραπές. Κατέβαλλε μεγάλες προσπάθειες για να μαντέψει τις λέξεις, αλλά χωρίς άποτέλεσμα... Θέλεγε κανείς, βλέποντάς τον, ότι ο άθλιος έλπιζε με τα πύρινα βλέμματά του ν' άναγκάσει τα δυο αυτά έγγραφα να του άποκαλύψουν το μυστικό του.

— Είχαν και τα δυο το συνηθισμένο σχήμα άποδείξεως παράλαλης χρημάτων. Έξ άλλου, ή λέξις «ΤΡΑΠΕΖΑ», ή μόνη που κατώρτωσε να διαβάσει ο Βλαιρώ, δεν άφηγε καμμία άμφιβολία γι' αυτό...

— Και ήταν πραγματικά άποδείξεις πληρωμής: ή μια της όλλανδικής Τραπεζής Βάν Όσεν για τα δεκαπέντε έκατομύρια του μαρκησίου Σαμαράν και ή άλλη άγγλική του τραπεζίτου της Έταιρίας των Ίνδιων, στον όποιο ο Κάρολος Σεβρύ είχε καταθέσει την περιουσία του.

— Ο Βλαιρώ άισθανόταν, μάντευε ότι κρατούσε δυο πολύτιμα έγγραφα. «Ό! άν μπορούσε να τα διαβάσει!...

— Κατάρα! ξεφώνισε. Είν' άδύνατον να βγάλη κανείς λέξι απ' αυτά τα ιερογλυφικά. Μπορώ βέβαια να δώσω να τα μεταφράσουν και τότε θα μάθω...

— Άλλά δεν έχω κανέναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης μου που να ξέρη άγγλικά και όλλανδικά και πιθανόν ή ιστορία αυτή να μου δημιουργήση καινούργιους κινδύνους. «Α! μπά! Δεν είμαι τόσο άνόητος!... Η φρόνησις είναι ή μητέρα της άσφαλείας... Έν τούτοις είμαι βέβαιος ότι τα χαρτιά αυτά είναι μεγάλης άξιας...

— Έμεινε ακόμα μερικές στιγμές έχοντας τα βλέμματά του προσλωμένα στα δυο έγγραφα. Κι' έπειτα, κυριευμένος από λύσσα, τα έξοκισε σε μικρά-μικρά κομματάκια, τριζόντας τα δόντια του, και τα έρριξε στη φωτιά.

— Μ' αυτό τον τρόπο θα βγώ από τον πειρασμό, μουμούρισε.

— Έτσι, όλα τα έγγραφα του θυμάτος του είχαν καί πεινά. Δεν έμειναν παρά τα κοσμήματα της Ζελιμάς που δεν ήσαν και τόσο μεγάλης άξιας και ή άποσκευές του δυστυχισμένου ζεύγους, που περιείχαν άσπρόρροχα και διάφορα πολύτιμα ύφασματα των Ίνδιων.

— Όσον άφορά αυτά, ψιθύρισε ο Βλαιρώ, θα τα μοιράσω μια απ' αυτές τις ήμέρες στους λύκους μου...

— Ο Βλαιρώ λάβαινε λεπτομερείς πληροφορίες για όσα γινόντουσαν στον πύργο του Βλαινκούρ από τη γυναίκα στην όποια είχε εναθέσει τη φύλαξη της μαρκησίας. Έπίσης μάθαινε όσα γινόντουσαν στα περίχωρα κι' έτσι πληροφορήθηκε ότι ή άνακρίσις και ή έρευνες δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα κι' ότι ή ταυτότης του Καρόλου Σεβρύ και της γυναίκας του δεν εξακριβώθηκε.

— Όστόσο, σαν άνθρωπος που προνοούσε για όλα, ο Βλαιρώ σκεφτηκε ότι ήταν επικίνδυνο να μένη ακόμα ή τρελή μαρκησία φυλακισμένη στον πύργο. Άφου είχαν άποφασίσει να την αφήσουν στη ζωή, το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να την κλείσουν σε φρενοκομείο ή να την εγκαταλείψουν σε κανένα έρημο δάσος.

— Το δεύτερο φάνηκε προτιμότερο στον Βλαιρώ και, αφού πέτυχε την συγκατάθεσι του βαρώνου ντε Σιμέζ, άποφάσισε να πραγματοποιήση το σχέδιό του.

— Η δυστυχισμένη τρελή βρισκόταν πάντα στην ίδια κατάσταση. Έγινε μητέρα χωρίς να το καταλάβη κι' έπ' μερικές ήμέρες έπαιζε με το παιδί της σαν να ήταν κανένα παιγνίδι, όταν δέ της το πήραν από κοντά της, δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση.

— Έτσι ο βαρώνος κι' ο Βλαιρώ δεν είχαν πειά να φοβηθούν τίποτε απ' αυτή και θα μπορούσαν, χωρίς κανένα κίνδυνο, να την εγκαταλείψουν στην τύχη της.

— Όσον άφορά το παιδί, μπορούσαν να το φυλάξουν λίγο καιρό ακόμα και, άργότερα, θα το ξεφορτωνόντουσαν κι' αυτό, εγκαταλείποντάς του σε κανένα έρημο κι' άπόμερο μέρος.

— Στο Βλαινκούρ και στα περίχωρα ή άνησυχία που είχε προκαλέσει ή ύποφονία του Καρόλου Σεβρύ είχε περάσει πειά. Έτσι ο Βλαιρώ θα μπορούσε να πάη νύχτα στον πύργο.

— Ξέρουμε από τη διήγησι του γέρου Σταφυλά, με ποιόν τρόπον ή τρελή μαρκησία Λουκία ντε Σαμαράν μεταφέρθηκε από τον πύργο, όπου έμεινε φυλακισμένη έπ' έντε ολόκληρα χρόνια.

— Η Βιρέτα της είχε φορέσει ρούχα χωρικής κι' άνέθεσε μαζί της και με τον Βλαιρώ στο άμάξι, το όποιο είχε φέρει ο τελευταίος.

— Το άμάξι, τρέχοντας γρήγορα, έκανε μεγάλο δρόμο. Βγήκε από την έπαρχία των Βοσγίων και τράβηξε προς το Άνω Σαόν.

— Όλη τη νύχτα ταξίδευσαν. Όταν έδημέρωσε κατέλυσαν στο ξενοδοχείο ενός μικρού χωριού, όπου έμειναν ως το βράδυ, όποτε συνέχισαν και πάλι το δρόμο τους ως το άλλο πρωί.

— Πέρασαν και τη δεύτερη ήμέρα τους στο ξενοδοχείο κάποιου χωριού άπόμερου και μόλις νύχτωσε μπήκαν πάλι στο άμάξι.

— Κατά τις δυο μετά τα μεσάνυχτα είχαν φτάσει στο Τινέρι. Είχαν έπιτηδες άπομακρυνθή άπό τον μεγάλο δρόμο της Βουργουνδίας κι' άκολουθούσαν μικρούς, όλιγοσυναναστους δρόμους.

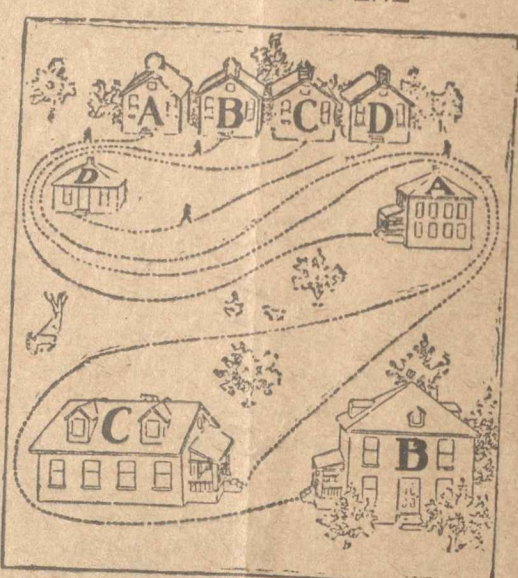
— Κατά τις έξη το πρωί περνούσαν από κάποιο έρημο δάσος, όταν έξαφνα ο Βλαιρώ διέταξε τον άμάξι να σταματήσει.

— Είναι περιττό να προχωρήσουμε περισσότερο... Δεν θα μπορούσαμε να βρούμε καλύτερο μέρος.

— Κατέθηκε πρώτος απ' το άμάξι κι' έπειτα ή Βιρέτα, πιάνοντας την μαρκησία από το χέρι, τη βοήθησε να κατεβή κι' αυτή.

— (Άκολουθεί)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Η λύσις του παιχνιδιού που δημοσιεύτηκε στο υπ' αριθμόν 12 (681) τεύχος του «Μπουκέτου», σελ. 51.

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΧΟΒΟΛΗΜΑ

Φέτος άγρια μ' έδειξε ή βαρβαρική μου μ' άφησε χωρίς φωτιά και μ' ήρθε χωρίς νεάτα κι' ώραν την ώρα πρόσμενο, να σωριαστώ βαρεία στη χιονισμένη στοάτα.

Μά' έχω, καθώι με θάρανη, σ' ό γέλιο-τού-Μαρτίου, και τινάβηξα να ξαναβρω τ' άρχαία-τά-μονοπάτια, στο μυστικό μοσχοβόλημα, ένόρ ρόδου-μικρονοού μου δακρυσανατά μάτια.

Κωστή Παγίμα

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

(Άρθρον τοῦ διασήμου ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ, τοῦ πρωταγωνιστοῦ τοῦ «Καπταίν» Μπλουντ» καὶ τῆς «Ἐπελάσεως τῆς Ἑλαφρᾶς Ταξιαρχίας»)

ΑΝ μὴ εἶπα κανένας πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ὅτι θὰ γινώσκουν καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου, δὲν θὰ ξαφνιαζόμουν καθόλου. Ὁ λόγος εἶνε ἀπλός: Κάθε τόσο γεννιέται ἓνα πλάσμα στὸ ὁποῖο διαρκῶς χαμογελάει ἡ τύχη. Τοῦ συμβαίνουν πάντα εὐχάριστα πράγματα. Μπορεῖ νὰ πετύχῃ μὲ εὐκολία ὅ,τι οἱ ἄλλοι λαχταροῦν σ' ὅλη τὴν ζωὴ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν ποτέ. Ἀς εὐχαριστῶ τὸ καλὸ μου ἀστρο, γιατί μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι ἐν' αὐτὰ τὰ πλάσματα.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, καθισμένος στὴ μικρὴ καμαρούλα μου τοῦ Λονδίνου, ἔρριχνα ἓνα νόμισμα κορδὼνα ἢ γράμματα γιὰ ν' ἀποφασίσω γιὰ τὴν καριέρα μου: θὰ ἔκανα μιὰ τελευταία, ὅστερ' ἀπὸ τόσες ἄλλες ἀτυχεῖς, ἀπόπειρα γιὰ νὰ μῶ στὸν ἀγγλικὸν κινηματογράφον ἢ θὰ ἔφευγα ὡς μετανάστης γιὰ τὴν Αὐστράλια.

Τὸ νόμισμα ἀποφάσισε νὰ κάνω μιὰ τελευταία ἀπόπειρα στὸν κινηματογράφον κ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα βρισκόμουν στὰ στούντιο Τέντιγκον, περιμένοντας τὸν κ. Ἴρβινγκ. Ἀξερ ποὺ διευθύνει τὸ ἀγγλικὸν τμήμα τῆς Ἑταιρίας Βάρνερ.

Ἐνῶ στεκόμουν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ, ἔνας ἀνθρώπος μὲ γυναικὶ πέρασε μπροστά μου. Γύρισε ἀμέσως καὶ μὲ κύτταξε προσεχτικὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Τί παλληκάρη! εἶπε. Τί δουλειὰ κάνετε ὡς τώρα;

Ἐγὼ κατάλαβα τότε πὼς βρισκόμουν μπροστὰ στὸν κ. Ἴρβινγκ.

Ἐπειτ' ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, ἔφευγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἐφοδισμένου μὲ τὰ χειρόγραφα ἑνὸς ρόλου ποὺ μοῦ ἔδωσε νὰ μελετήσω. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ κανένα μικρὸ ρόλο, μὰ γιὰ ἓνα μεγάλο, ὥραιο ὑπέροχο ρόλο.

Δὲν ξαφνιάστηκα ὥστόσο καθόλου γι' αὐτό. Ἐχῶ πάψει πειὰ νὰ ξαφνιαζώμαι γιὰ ὅ,τιδήποτε. Ὅταν ἔχη κανεὶς γυρίσει ὅλον τὸν κόσμον ὡς ἐγὼ, ὅταν ἔχη σχηματίσει κ' ἔχει χάσει μικρὲς περιουσίες, ὅταν ἔχη ναυαγήσει καὶ ὑποφέρει στερήσεις, δὲν ἔχει πειὰ τόσο εὐχολους τοὺς ἐνθουσιασμούς. Γιὰ μένα, τὸ νὰ γίνω καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀκόμη περιπέτεια. Σὲ ἡλικία δεκαοχτώ ἐτῶν, ἀποφάσισα νὰ μὴ ἀκολουθῶ καμμιὰ συνηθισμένη καριέρα. Ἐδῶ ὅλα τὰ παιδιὰ ὀνειρεύονται νὰ γίνουν ἀστυνομικοὶ κ' ἔπειτα ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου ἢ φημισμένοι ἀθληταί.

Μὲ μένα συνέβη τὸ ἀντίθετο. Ἀφοῦ πῆγα στὸ Ἀμστερνταμ γιὰ νὰ συμμετάσχω στοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, ἔγινον... πόλισμα. Μ' ἔστειλαν τότε στὴ Νέα Γουίνεα, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλω τὴν τάξιν μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν. Ἡ μοναξιά μου ἐκεῖ ἦταν ἀπόλυτη.

Διατηρῶ δυὸ ἀναμνήσεις ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ: μιὰ οὐλὴ στὸ καλὰμὶ τοῦ ποδιοῦ ἀπὸ ἓνα βέλος τὸ ὁποῖο μοῦ ἔρριξαν οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ μὲ παραμόνευαν σὲ μιὰ ἐπιθεωρήσει μου στὴν ὑπαίθρο καὶ μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα. Τὴν ἀλυσίδα μοῦ τῆ

χάρισε ἓνας ἐτοιμοθάνατος ἱεραπόστολος—δυοτοχόμενος ἀνθρώπος!—στὰ ἐνδότερα τῆς Νέας Γουίνεας. Τὸν περνοῦν ἤθηκα τὸν ἀτύχο, ὅταν τὸν ἔρριξε σὸ κρεβάτι ὁ κίρνος πυρετός, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν σώσω.

Ὅλα τὰ παιδιά ποὺ διάβασαν ναυτικές ἱστορίες, ἀνέρω πόλησαν νὰ γίνουν καπετάνιοι.

Ἐγὼ ἔγινον καὶ καπετάνιος ἀν καὶ δὲν ἤξερα τίποτε ἀπὸ καράβια. Ἀφοῦ παραιτήθηκα ἀπὸ πόλισμα, ἀγύρασα μὴ σκούνα καὶ ἐπὶ δώδεκα μῆνες μετέφερα ἐπιβάτες καὶ ἐμπορεύματα στὰ νησιά τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὅλα πῆγαιναν καλὰ, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ σκούνα μου ἐκοιλιάστηκε σ' ἓναν ὕψαλο ἀπάνω στὰ νερά, ἐνῶ τὸ πλοῖμα κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποὺ εἶχαμε βγῆ ἔξω, τῆ βλέπαμε νὰ βυθίζεται ἀπὸ τὴν παραλία.

Δὲν ἦταν ἀσφαλισμένη καὶ δὲν εἶχα χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσω ἄλλο.

Στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστράλιᾶς, ὅπου πῆγα κατόπιν, εἶχα τὴν πρώτη μεγάλη μου περιπέτεια ὁλονομικῆς φύσεως.

Θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι ὑπάρχει χρυσάφι στὴ Νέα Γουίνεα. Ἡρθον λοιπὸν ἐν πικρινῇ ἀντιλήσει γιὰ ἓνα σύντομο κάτο ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ. Τὸ συνδικάτο μὲ ἔθεκε ἓνα μισθὸ γιὰ νὰ πάω νὰ κάνω σχετικές ἀναζητήσεις καὶ εἶχα τὴν τύχην νὰ περῶ σὲ μιὰ χρυσόρυτρο φλέβα. Τὴν πούλησα γιὰ δύο χιλιάδες λίρες στὸ συνδικάτο κ' ἔπρεπε νὰ πάρω κ' ἄλλες δύο χιλιάδες σὲ μετοχές τῆς Ἑταιρίας ποὺ θὰ τὴν ἀγόραζε.

Ἐώρτασα τὴν ἐπιτυχίαν μου αὐτὴ μὲ ἓνα παρὸν τρελλὲς διασκεδαστικὸν στὴν Αὐστράλιαν.

Μὰ ἓνα καλὸ πρῶτ, εἶδα ὅτι τὸ κεφάλαιόν μου εἶχε σωθῆ σκεδὸν καὶ ὅτι ἡ μετοχὴ μου δὲν εἶχαν καμμιὰ σχεδὸν ἀξία.

Ἀγόρασα τότε ἓνα ἄλλο καμὶ κ' ἔφυγα μόνος γιὰ τὴ Νέα Γουίνεα, ὅπου ἔγινον ἀλιεὺς μαργαριταριῶν.

Ἡ δουλειὰ μου δὲν πῆγαιναν καλῶς, ὅταν μιὰ μέρα ἓνα ἀνθρώπος ἔρχοντο γιὰ νὰ γυρίσουν τὴν ἀπαιτητικὴ Ἀνταρσία (ὅχι τὴν τελευταία ἔκδοσιν, ἀλλὰ μιὰ ἀπὸ παλαιότερη).

Τοὺς προσέφερα τὶς ὑπηρεσίες μου ὡς δὴλός τῆς Νέας Γουίνεας κ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, «γύρισαν» κ' ἐγὼ ἓνα κρὸ ρόλο.

Ὅταν, ἔπειτα, ἀπὸ ἀρκετὲς ὁδομάδες οἱ κινηματογραφισταὶ ξαναγύρισαν στὴν Αὐστράλιαν, τοὺς συνόδευσαν ἐγὼ, ἀποφασισμένοι νὰ γίνω ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Καὶ ἔγινον...

Ἐπαιξα ὡς τώρα δυὸ μεγάλους ρόλους: τὸν «Καπταίν» Μπλουντ» καὶ τὸ ρόλο τοῦ ταγματάρχου Βίκερς στὴν «Ἑπταετία» (Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Ὁ Ἐρρολ Φλὺνν στὸν «Καπταίν Μπλουντ»

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώρα μας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

VI

καὶ γλυκεῖα φωνή: Οἱ Ἀθηναῖοι ὥστόσο θεωροῦν ὡς ἔγκλημα τὸ ὅτι ἡ βασιλίσσα Ὀλγα προτιμᾷ ἀπὸ τοὺς φανακλάδες ψαλτεῖς τῆς Μητροπόλεως τοὺς καλλιφώνους Ρωσσοῦς.

Ἡ ἀθηναϊκὴ ζωὴ.— Ὁ περίπατος τῆς Κυριακῆς.— Ὁ θασιλικὸς κήπος.— Τὸ θέατρο.— Ἡ πλάξ τοῦ Φαλήρου.— Ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία.— Ἡ τρεῖς τάξεις τῆς.— Οἱ φαναριῶται.— Τὸ θασιλικὸν ζεύγος.— Κυβερνητικὲς δυσκολίας, κτλ.

Πολλοὶ περιέγραψαν τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἀδίκησαν μ' ἓνα τρόπο σχεδὸν ἀχαρακτήριστο. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε κ' ὁ συμπατριώτης μου Ἐδουάρδος Ἀμποῦ, διακεκριμένος κατὰ τὰ ἄλλα συγγραφεὺς, μὰ προκατελημμένος ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Μὰ δὲν σκοπεύω ν' ἀνοίξω πολεμικὴ ἐναντίον τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀς μοῦ ἐπιτραπῇ μόνον νὰ πῶ μερικά λόγια γιὰ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1874.

Ὅσοι πιστεύουν ὅτι, ἀποθιβαζόμενοι στὴν Ἑλλάδα, θὰ θροῦν παντοῦ, μόλις πατήσουν τὸ πόδι τους σ' αὐτὴ τὸ «τοπικὸν χρῶμα» γελιοῦνται. Στὰς Ἀθήνας, ὅχι μόνον, τὰ σπῆτια, οἱ δρόμοι, τὰ καταστήματα, ἔχουν ἐμφάνισιν εὐρωπαϊκὴν, μὰ κ' οἱ κάτοικοι οἱ ἴδιοι ἐγκατέλειπον τὴ λευκὴ φοιτανέλλα καὶ τὸ κόκκινο φέσι μὲ τὴ μακρὰ γαλάζια φούντα γιὰ νὰ φορέσουν ζακέτα καὶ σκληρὸ καπέλλο. Τὰ τελευταῖα εἶνε θεβῆαι πρὸ ἀνετα, πρὸ φτηνά, μὰ, ἀλλοίμονο! λιγώτερον κομψὰ καὶ ὁμορφα.

Ὁ τύπος τοῦ «παλληκαριοῦ» ἄρχισε πειὰ νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Πρέπει νὰ πῶ κανεὶς στὶς ἐπαρχίες γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ.

Τὶς Κυριακὰς ὁ λαὸς διακόπτει τὶς καθημερινὰς του ἀσχολίας. Οἱ τεχνίται, οἱ καταστηματαῖται, οἱ ὑπάλληλοι φορώντας μαύρες ρεντιγκότες καὶ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοὺς μὲ φορέματα τῆς προτελευταίας μόδας, μὲ καπέλλα φορτωμένα λουλούδια ἀμφιβάλλου γούστου, κυκλοφοροῦν ἀργὰ στῶς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες, μὲ μιὰ σιωπηλὴ εὐθυμία.

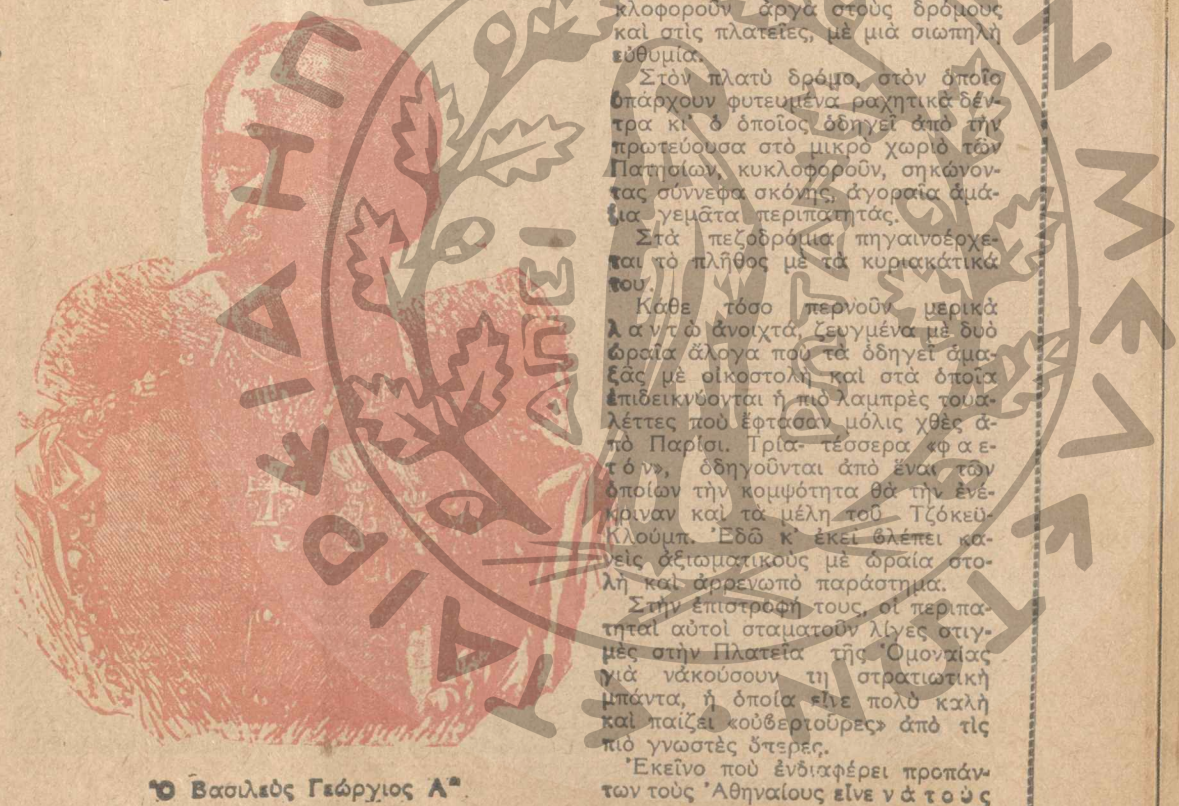
Στὸν πλατὺ δρόμον, στὸν ὁποῖον ὑπάρχουν φυτευμένα ραχτικὰ δέντρα κ' ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν σὲ μικρὸ χωριὸν τῶν Πατησίων, κυκλοφοροῦν, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης, ἀγοράς ἀμάξια γεμάτα περιπατητάς.

Στὰ πεζοδρόμια, πηγαινοέρχεται τὸ πλήθος μὲ τὰ κυριακάτικα του.

Κάθε τόσο περνοῦν μερικά λαμπρὰ ἀνοίχτα, ζευγμένα μὲ δυὸ ὥραια ἄλλα ποὺ τὰ ὁδηγεῖ ἄμαξας μὲ οἰκοστολὴν καὶ στὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύονται ἡ πρὸ λαμπρὴς τοῦ αἵματος ποὺ ἔφτασαν μόλις χθὲς ἀπὸ Παρίσι. Τρία—τέσσερα «φαιτόν», ὁδηγοῦνται ἀπὸ ἓνα καὶ ὁποῖον τὴν κομψότητα θὰ τὴν ἐνέκριναν καὶ τὰ μέλη τοῦ Τζόκεϋ Κλούμπ. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁλέπει κανεὶς ἀξιοματικὸς μὲ ὥραια στολὴ καὶ ἀρρενωπὸν παράστημα.

Στὴν ἐπιστροφὴν τους, οἱ περιπατηταὶ αὐτοὶ σταματοῦν λίγες στιγμὲς στὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμονίας γιὰ νὰκούσουν τὴν στρατιωτικὴν μπάντα, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ καλὴ καὶ παίζει κουβερτούρες ἀπὸ τὶς πρὸ γνωστὰς ὑπερ.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει προπάντων τοὺς Ἀθηναίους εἶνε νὰ τοὺς

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α'

δοῦν οἱ ἄλλοι. Ὅλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, θέλουν νὰ κάνουν ἐπίδειξι, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο περιφρονοῦν τὸ γοητευτικὸ περίπατο τοῦ βασιλικοῦ κήπου γιὰ νὰ τραποῦν πρὸς τὴν κανιοθρίθ καὶ ἡλιοψημένη λεωφόρο Πατησίων.

Μέσ' στὶς δεντροστοιχίες καὶ στὰ σὺδεντρα τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου περνάει κανεὶς ἀπαράτητος. Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο μέρος γιὰ περίπατο ἀπ' αὐτὸν τὸν ὑπέροχο κήπο.

Ὁ Βασιλικὸς Κήπος εἶνε, ὡς γνωστὸν, δημιούργημα τῆς Βασιλείας Ἀμαλίας.

Ὅταν τὸν φύτευαν, ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη Βασίλισσα κυκλοφοροῦσε ἀδιάκοπα ἐκεῖ μέσα ἐφιππος ἢ σ' ἓνα μικρὸ ἀμάξι μὲ δυὸ πόνεῦ πού τὰ ὡδηγοῦσε ἡ ἴδια, δίνοντας διαταγές κ' ἐπιβλέποντας τοὺς κηπουροὺς.

Εἴκοσι φορὲς τοῦλάχιστον ὁ τρομερὸς βοριάς κατὰστρεψε τὰ λουλούδια κ' ἀνέτρεψε τὰ δέντρα. Μὰ μόλις ἡ ρίζες συνάντησαν ἓνα στῶμα γῆς πὺδ ὁροσερὸ μεγάλωσαν κ' ἔτσι ξεφύτρωσαν πανύψηλα καὶ ὠραιότατα δέντρα. Εἶνε τόσο πυκνὴ ἡ βλάστησις μέσα στὸν Βασιλικὸ Κήπο ὥστε καὶ μὲ τὸν πιὸ καυστικὸ ἥλιο περπατᾷ κανεὶς παντοῦ στὴ σκιά ἐκεῖ μέσα.

Χιλιάδες ἀγριοτριανταφυλλίες γεμάτες λουλούδια, σκαρφαλώνουν ὡς τὰ πιὸ ψηλά κλαδιά τῶν δέντρων. Μία γοητευτικὴ δροσιά ἐξυγνύεται ἀπὸ τὴ γῆ πού εἶνε διαρκῶς ὑγρὴ χάρις στὰ κανάλια τοῦ ποτίσματος, τὰ ὅποια διασχίζουν τὸ πάρκο.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα διακρίνει κανεὶς, ἐκθαμβωτικὴ ἀπὸ φῶς, τὴ λευκὴ καὶ κομψὴ μαρμάρινη κιονοστοιχία τῶν Ἀνακτόρων, πού δὲν δίνει ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ τῆν ἐντύπωσι φυλακῆς, ὅπως φαίνεται ἀπ' τὸ μέρος τῆς πόλεως.

Ὁ νόμος τῶν ἀντιθέσεων δίνει μὴ ἀκατανίκητη γοητεία σ' αὐτὴ τὴν ὁδο. Ἐκεῖ, στὸ κέντρο τῆς κατὰξερης Ἀττικῆς, ἀκούει κανεὶς τὸ κελάρυσμα τῶν ρυακιῶν, ἀναπνέει ἀέρα δροσερὸ καὶ μυρωμένο... τὰ μάτια τοῦ μποροῦν ἐπιτέλους νὰ ξεκουραστοῦν ἐπάνω σὲ λίγη βελουδένια πρασιναδά.

Ἐκεῖ, μπορεῖ νὰ καθῆται κανεὶς στὴ σκιά τῆ στιγμῆς πού σὲ δέκα λευγῶν ἀπόστασι γύρω δὲν θὰ συναντήσῃ πουθενά ἓνα καταφύγιο ἐναντίον τοῦ ἡλίου πού σκοτάνει. Χρειάζεται πραγματικὰ πολὺ λίγο γούστο καὶ μεγάλη ἀνάγκη ἐπιδείξεως γιὰ νὰ προτιμᾷ κανεὶς ἀπὸ τὸν Βασιλικὸ Κήπο τὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ τοὺς ἄλλους δρόμους τῆς πόλεως.

Τὸ βράδυ, κατὰ τὸ καλοκαίρι, μόλις ὁ ἥλιος βασιλέψῃ καὶ ἡ ζέση πέσῃ λίγο, οἱ Ἀθηναῖοι πηγαίνουν στὸν «Ἀπόλλωνα», μικρὸ ὑπαίθριο θέατρο, περιτοιχισμένον ἀπὸ λιγοστά δενδρύλλια, κοντὰ στὸ Ναὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, κοντὰ στὸν Ἰλισσὸ, τοῦ ὁποῖου τὸ λιμνάζον ἐλάχιστο νερὸ φέρνει περισσότερους πυρετοὺς παρὰ δροσιά.

Ἐνας Ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος, ἀρκετὰ μέτριος, «κραυγάζει» τ' ἀριστουργήματα τοῦ Βέρνι ἢ τοὺς Μπελλίνι.

Ὅσοι ἀναγκάζονται ἀπὸ τὶς δουλειές τοὺς ἢ γιὰ λόγους χρηματικὸς νὰ μένουν στὴν πρωτεύουσα κατὰ τὴν διάρκεια τῶν κυκλῶν καυμάτων, ἔχουν κ' αὐτοὶ τὸ καταφύγιο τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. Πάει κανεὶς μὲ ἀμάξι ἢ μὲ λεωφορεῖο (γιατὶ ὑπάρχουν τώρα καὶ λεωφορεῖα στὴν Ἑλλάδα ὡς τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Ὁησείου στὸς πρόποδες τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ σὲ δέκα λεπτά, τὸ τραῖνο μεταφέρει τοὺς ἐπιβάτες στὴν πλατὺ τοῦ Φαλήρου.

Ἐκεῖ, ἐπὶ μερικὲς ὥρες, ἔπειτ' ἀπὸ τὶς φλογερὲς αὐτὲς ἡμέρες πού ἐκμηδενίζουν, μπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ κανεὶς τὸν καθαρὸ καὶ ζωογόνο ἀέρα τοῦ πελάγους, κάνει τὸν περίπατό του σὲ μιά πλατφόρμ περιτοιχισμένη μὲ στύλους ὅπου κυματίζουν σημαιοῦλες ἄσπρες καὶ γαλανές. Καμπίνες στῆ-

μένες ἐπάνω σὲ πασσάλους καὶ ὅπου φτάνει κανεὶς ἀπὸ μιά γεφυρούλα, παρέχουν ἄσυλο στοὺς λουόμενους. Ἐστρωτὰν σερβίρει στὸ ὑπαίθρο φαγητὰ ἀρκετὰ καλά. Καὶ σ' ἓνα μεγάλο ξύλινο θέατρο πού ἔχει ὡς ὁροπὴ τὸν ἑσπερο οὐρανὸ, δίνει μελοδραματικὲς παραστάσεις ἓνας ἰταλικὸς θίασος, πολὺ καλύτερος ἀπὸ τὸν Ἀθηναῖον.

Τὰ μεσάνυχτα, ἀτελείωτες σειρὲς βαγονίων ἐξαφάνονται πρὸς τὸ φούρνο τῆς πρωτεύουσας τὶς χιλιάδες τῶν περιπατητῶν πού τοῦ κάκου ζητοῦν λίγον ὕπνου πρὶν ἀνατελεῖ πάλιν ἀπὸ τὴν πόλιν τοὺς ὁ φλογερὸς ἥλιος.

Ἡ κοινωνία στὰς Ἀθήνας διαιρεῖται σὲ τρεῖς κατηγορίες, ἡ ὁποῖα εἶνε ἐντελῶς χωρισμένες καὶ δὲν σχετίζονται καθόλου μεταξύ τους. Αὐτὴ πού αὐτοσκοπεύεται «ἐθνητικὴ κοινωνία» εἶν' ἓνα εἶδος ἀστικής τάξεως πού ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτόχθονες. Ἐκείνοι πού τὴν ἀπαρτίζουν ἀποφεύγουν κάθε ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἑλλήλους καὶ μὲ τοὺς Ἕλληνες πού γεννήθηκαν ἔξω ἀπ' τὸν ἑλεῦθερο βασιλεῖο καὶ τοὺς ὁποῖους ἀποκαλοῦν περιφρονητικὰ «ἐτερόχθονες». Ἐχουν, ἐκτὸς μερικῶν ἐξαιρέσεων, τὴ στενότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀντιπάθεια ἐναντίον τῶν ξένων πού διακρίνει τοὺς μικροαστοὺς τῶν ἐπαρχιῶν μας. Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχτοῦμε ἐπίσης ὅτι εἶνε ἄνθρωποι ἀπλοὶ, μὲ χρηστὰ ἤθη.

Ἡ κακεντρεχεῖς ἱστορία πού διηγεῖται γιὰ τὴν ἀθηναϊκὴ κοινωνία ὁ τόσον πνευματικὸς συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Ἀμπού, δὲν ξέρω κατὰ πόσον εἶνε ἀληθινὴ. Αὐτὸ πού ξέρω ὅμως εἶνε ὅτι φαίνονται σήμερα ἀπολύτως ἀπίστευτα. Μὰ, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶνε στὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λαοῦ, τὸ νὰ θεωρῇ τὴν πονηρία καὶ τὴν μικροπαιότητα ὡς ὅλο νομίμου πολέμου.

Ἐνας Ἕλληνας πού θεωρεῖ ὡς μεγάλην ἀμάρτιαν τὸ νὰ πᾶς τὸ ρολοῖ σας ἀπὸ τὴν τσέπη σας, πιστεύει ὅσοσο πᾶς ἐν δικαίωμα νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀγνοίας σας ὡς ξένου τῶν νόμων καὶ τῶν συνηθειῶν τοῦ τόπου, νὰ σὰς ἀποσπᾷσαν περισσότερα μπορεῖ καὶ νὰ μὴ σὰς ἐπιστρέψῃ ποτὲ αὐτὰ πού σὰς ὀφείλει. Αὐτὸ τὸ θεωρεῖ ὡς ἐξυπνάδα, ὡς ἐπιβεβλημένη καὶ δὲν αἰσθάνεται γι' αὐτὸ καμμίαν τύφιν συνειδήσεως.

Ὑπάρχουν εὐτυχῶς πολυάριθμες ἐξαιρέσεις πού γίνονται πρὸς πολλὰς ἀπὸ μέρη σὲ μέρα. Δικαστικοί, καθηγηταί, γαστρονόμοι, ἔμποροι, δίνουν τὸ παράδειγμα τῆς ἀπολύτης ἐπιμέλειας καὶ τῆς πιὸ λεπτῆς συμπεριφορᾶς. Σ' αὐτοὺς βεβαιῶται τὸ μέλλον τῆς χώρας.

Ἄλλοι αὐτοὶ καὶ καταβάλλουν τὶς πρᾶξις ἀξέπαιστες προσπάθειες γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σκοπὸ πού τοὺς ὀφείλει. Ἄλλοι αὐτοὶ πού ἐπιδραμεύουν τὸν ἀπολυτισμὸν τῶν ἑλλήνων καὶ τῶν ὁποίων ἡ κρίσις εἶνε συχνὰ πολὺ ἐπιπολέων. Στὴν ἀθηναϊκὴ αὐτὴ κοινωνία ἡ περισσότερη ἀπὸ τὶς γυναικες δὲν ξέρουν καὶ δὲν μιλοῦν ἄλλῃ γλῶσσα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ. Καθεντιάζουν πολὺ λίγο στὶς συζητήσεις κ' ἔχουν τρόπον ἑπιτελειμένον.

Ὁ ξένος μπαίνει πολὺ δύσκολα σ' αὐτὲς τὶς οἰκογένειες, ἡ ὁποῖα τὸν κυττάζουν μὲ δυσπιστία. Πλὴν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, στὸν ὁποῖον ἀνήκουν σχεδὸν ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες πού ἐπαιτῶν ἢ παίζουν κάποιο ρόλο στὴν Ἑλλάδα, ὀφίσταται μιά τάξις πού πρᾶξις ὡς ἀνωτάτη ἀριστοκρατία. Σχηματίστηκε ἀπ' αὐτοὺς πού τοὺς λένε φαναριώτες, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴν κατ' ἐξοχὴν γὰρ τῆς ἑλλήνων πού ἦσαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἀπέκτησαν, εἴτε χάρις στὴν περιουσία τους, εἴτε χάρις στὶς μεγάλες θέσεις πού εἶχαν στὸ τουρκικὸ κράτος, ἓνα εἶδος κοινωνικοῦ ὑπεροχῆς, τὴν ὁποία οἱ ἱπόγονοί τους προσπαθοῦν νὰ

γούστο, έννοω...

Νομίζω επίσης ότι από τον διαγωνισμό αυτόν βγήκε άδικημένος και ο Ρόναλντ Κόλμαν, τον οποίο κατέταξαν ύστερ' από τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερρυ. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Μοντγκόμερρυ ξέρε να ντυθή —άντιγράφοντας τα τελευταία φινιρίσματα. Ποτέ, όμως, δεν μπόρεσα να διακρίνω στο ντύσιμό του έστω και το ελάχιστο έχνος πρωτοτυπίας. Τα κοστούμια του, ή λεπτομέρειες του ντυσίματός του είναι άψογες. Με τη διαφορά ότι τους λείπει ο «προσωπικός χαρακτήρ», εκείνο το απροσδιόριστο κάτι που κάνει δυο απaráλλακτα κοστούμια να φαίνονται διαφορετικά σε δυο ανθρώπους.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τον Κόλμαν. Μου φαίνεται ότι κανείς δεν πρόσεξε όσο θά έπρεπε το ντύσιμο του πολιτισμένου αυτού ήθοποιού. Ο Ρόναλντ είναι Άγγλος και ντύνεται πάντοτε σύμφωνα με την άγγλική μόδα, ή οποία εμφανίζει το εξής παράδοξο: Ένώ δημιουργεί εκ πρώτης όψεως την εντύπωση ότι αδιαφορεί για τις καλλιτεχνικές γραμμές, για τις άρμονικές αναλογίες, άν την μελέτησή κανείς προσεκτικά, καταλαβαίνει ότι τίποτε δεν έγινε στην τύχη, ότι όλα, και αυτές ακόμα ή φαινομενικές ατέλειες, έχουν λόγο ύπαρξης. Φημίζονται, έξ έλλου, οι Λοντρέζοι ράφτες για το γούστο τους. Άλλά το γούστο αυτό, αποτέλεσμα ενός μακρού πολιτισμού, μόνον μερικούς ύπομονετικούς παρατηρητάς μπορεί να συγκινήσει. Κι έννοείται ότι μια τέτοια αντίληψις περί μόδας δεν εινε δυνατόν να έχη πέρασι στο Χόλλυγουντ, όπου όλα πρέπει να εινε φανταχτερά, θεαματικά.

Νά, λοιπόν, για ποιο λόγο οι Άμερικανοί ράφτες, που συγκεντρώθηκαν στη Φιλαδέλφεια, έκριναν ότι ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερρυ ντύνεται καλύτερα από τον Κόλμαν. Πρέπει, όμως, να ξέρετε και κάτι άλλο: τα φίλμ που γυρίζει ο ήθοποιός αυτός έχουν μεγάλη επιτυχία στην Εύρώπη παρά στην Άμερική. Οι Άμερικανοί δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ούτε το λεπτό, άριστοκρατικό παίξιμό του, ούτε και το διακριτικό του ντύσιμο.

Και τώρα, έν συμπεράσματος, πρέπει ν' αναγνωρίσουμε, για να είμαστε δίκαιοι, ότι άνεξαρτήτως των επιφυλάξεων που μπορεί να έχη κανείς, ή σύγχρονη μόδα όφείλει πολλά στον κινηματογράφο. Η έμπνεύσεις που μας δίνουν ή ταινίες εινε επιτυχείς, έννηά φορές στις δέκα. Η βεντέττες του κινηματογράφου εινε σχεδόν πάντοτε αλάνθαστοι στα ζητήματα κομψότητας. Θά έπρεπε να έπωφελούμεθα των μαθημάτων που μας δίνουν. Γενικώς, όμως, ή ύπόθεσις του φίλμ και ή δράσις των ήθοποιών άπορροφούν την προσοχή μας και δεν μας αφήνουν να προσέξουμε τις λεπτομέρειες της περιβολής.

Θά συνιστούσα στις άναγνώστριες και στους άναγνώστας μου να βλέπουν δυο φορές τα κοσμικά φίλμ. Τη μία για την ύπόθεσί τους και την άλλη για το ντύσιμο των ήθοποιών. Άς μην ξεχνάμε ότι στο Χόλλυγουντ εργάζονται τώρα χιλιάδες κομψότερα. Οι ειδικοί αυτοί πολλά μπορούν να μας διδάξουν —ή, τουλάχιστον, να μας επιτρέψουν ν' άναπτύξουμε το προσωπικό μας γούστο. Η περιβολή παίζει τέτοιο ρόλο στον σύγχρονο άνθρωπο, ώστε δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε τον σπουδαίο αυτόν παράγοντα.

JEAN DU MONDE

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΠΟΥ ΨΥΧΟΡΡΑΓΕΙ

*Απο τα ξεγη έρχομαι δεν με ρωτάς λντάδα;
*Ένας βουκός ψυχομαχεί στή μέση των άρνιων του
Τόν κλαίνει τα άρνάκια του, τα στεροπρόβατά του,
κι' ένας μαυρόμματος κριός έπιασε και χορεύει!
— Άστονε κι' άς ψυχομαχή κι' άς τονέ φάν οι σκύλοι,
γιατί έοραξε τη μάννα του κι' έψησε κι' έφαγέ την
κι' εκείνα τ' άδελφάκια μου έψησε κι' έφαγέ τα
και σάς, τα κακορροϊζικά, να σάς σκοτώσει θέλει.
Κι' ό νεός του άποκριθηκε 'κει που ψυχομαχάει:
— «Έλα, μαυρόμματα κριέ, κι' όντις πειά ξαρρωσήσω
έγώ τα προβάτάρια σου θέ να ξεκοκκαλώ!»
(Συλλογή Λεγκράν)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΜΠΕΣΑ ΓΙΑ ΜΠΕΣΑ!

Χειμώνας του 1826. Το κρύο εινε άδόταχτο. Πικνό πέφτε το χιόνι. Έλληνικά σώματα έχουν καταλάβει την Άράχωδα για να κρατήσουν το στράτευμα του Μουσταφά Μπέη, που κατεβαίνει άπ' την Παρνασσίδα.

Μαζύ με τους Έλληνες καπεταναίους εινε κι' ο Δουβουνιώτης, ψηλός, θεριό μοναχό, άρματωμένος βαρεία, με δυο τρομερές μoustάκες, φόβος και τρόμος των Τούρκων!

Οι Έλληνες πιάνουν τα σπίτια της Άράχωδας. Παράτσες και ύπογεια, μάντρες και παραθυρόπορτες χρησιμοποιούν για ταμπούρια.

Φτάνουν οι Τούρκοι! Εινε δειλινό. Μαύρος ο ουρανός και το χιόνι πικνό. Άνοίγει το τουφέκι και σφυρίζουν τα βόλια και ταραζουν τόν παγωμένον άέρα, φοβέρες, βλαστήμιες και βογγητά. Όρμουν οι Τούρκοι κι' οι Άρσένιτες του Μουσταφά Μπέη να καταλάβουν τα σπίτια της Άράχωδας πουνε ταμπούρια, ναι μέσα οι δικοί μας, μα τα βόλια τα ελληνικά τους βρίζουν.

Γέμισαν οι δρόμοι κουφάρια και βάφτηκε κόκκινο το χιόνι άπ' το αίμα το άχνιστό!

Η νύχτα κατεβαίνει τώρα όλοσκότεινη και παγωμένη. Το τουφεκίδι έξακολουθεί.

Μια σφαίρα βρίσκει ξαφνικά το Μουσταφά Μπέη και τον εξαπλώνει κάτω νεκρό! Οι Τούρκαλθανοί βλέπουν σκοτωμένο τον άρχηγό τους και τρομάζουν. Οι Έλληνες δεν τ' έχουν νοιώσει ακόμα αυτό...

Άξαφνα, μέσα στο σκοτάδι άκούεται μια φωνή από το μέρος των Άλθανών:

— Βρέ σεις! Ποιός εινε, βρέ, ο καπετάνιος σας;

— Ο καπετάν Δουβουνιώτης, άποκρίνεται μερικοί Έλληνες ταμπουρωμένοι άτικρυνά σ' ένα σπiti.

— Σ' είσαι μπραζέρη Δουβουνιώτη; ξανακούγεται ή φωνή.

— Έγώμαι! Σό αυτού ποιός είσαι, καπετάνιε; φωνάζει τώρα βροντερά κι' ο Δουβουνιώτης.

— Ο Καρουφύλμπεης! λέει ή φωνή.

— Σ' είσαι, βλάμη; ρωτά ο Δουβουνιώτης.

— Έγώμαι, καπετάνιο! Μπέσα για μπέσα;

— Μπέσα για μπέσα! άποκρίνεται κι' ο Δουβουνιώτης.

Σε λίγο ο Καρουφύλμπεης, ο καπετάνιος των Άρσένιτων, εινε στο ταμπούρι των Έλλήνων, κοντά στο Δουβουνιώτη. Ζεσταίνει στη φωτιά τα παγωμένα του χέρια και τα λένε. Ο γέρω Δουβουνιώτης ζητάει πληροφορίες για τον Μουσταφά Μπέη, τον άδερφό του Καρουφύλμπεη. Κατά τα τότε έθιμα της «άδελφοποίησης», Τούρκοι και Έλληνες γινόντουσαν άδελφοί και βλαμίδες. Ο Καρουφύλμπεης άκούει την έρώτησι του Δουβουνιώτη για τον άδερφό του και άπαντάει στενάζοντας:

— Πάει, όρε μπραζέρη, ο βλάμης σου βαρέθηκε!

Χώνει δε συγχρόνως το χέρι του στον τορβά πώγει στον ώμο, βγάζει το κεφάλι του Μουσταφά Μπέη, άναμαλλασμένο, χλωμό, καταματωμένο.

Σκύβει ο γέρω Δουβουνιώτης, φιλεί το κεφάλι του άδερφοποιητού του και λέει στον λυπημένο Καρουφύλμπεη:

— Βλάμη, το κακό έγινε. Ο Μουσταφά Μπέης χάθηκε, μα δεν πρέπει να χαθής και συ και να ρημάξη το ζάκι μας. Εινε κρίμα να χαθής, όρε βλάμη! Έγώ θά σε στείλω με τ' άρματά σου όπου θές...

— Πρά όρέ! Πρά όρε μπραζέρη! φωνάζει ο Καρουφύλμπεης. Τόν Καρουφύλμπεη δεν θά τον πουνε στην Άρσενιτιά κι' ότ (δειλό). Θά πηγαίνω γώ όπου θέλω...

— Έτσι δε και συνέβη. Ο ύπερήφανος Καρουφύλμπεης παίρνοντας την ίδια νύχτα τα λείψανα του στρατού του άδελφού του Μουσταφά Μπέη, πέρασε στην παρά την Αιολίδα μονή της Ίερουσαλήμ, κρατώντας πάντα μαζί του το κεφάλι του Μουσταφά.

Η παραπάνω ιστορία εινε διηγημένη από τον έν Λαμια γιού του γέρω Δουβουνιώτη, τόν Κωνστ. Δουβουνιώτη.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

— Είμαι τρελλά έρωτευμένος! μου είπε ξαφνικά Ένα άπόγευμα ο Πιέρ, ένω καθόμαστε

ο Ένα μπάρ, κοντά στην Ύπερα.

Χαμογέλασα. Γνωρίζομαστε με τον Πιέρ από μικρά παιδιά. Ήταν ο καλύτερος φίλος μου. Δεν περνούσε μέρα που να μη σιωνιθούμε. Άλλ' ένω έγω ήμουν ύποχρεωμένος να εργάζομαι ως άστυνομικός συντάκτης μιας μεγάλης παρισινής έφημερίδος, ο Πιέρ είχε από τόν πατέρα του, συνταξιογχο άνωτερο δικαστικό, τα μέσα να μην κάνει καμιά άπουλτος εργασία. Είχε πάρει από τριών περίπου έτών το δίπλωμα του δικηγόρου. Δεν φαινότανε, όμως, διατεθειμένος να έξασκήση το επάγγελμά του. Για την ώρα, ήταν σαρα άεχολημένος μόνον με... έρωτικές περιπέτειες... Νά, λοιπόν, γιατί χαμογέλασα όταν τόν άκουσα να μου λέη πως ήταν τρελλά έρωτευμένος. Ήμουν από καιρό μαθημένος από αυτού του είδους τις σοδαρές έξομολογήσεις...

— Νά μου κάνης την χάρη να μη χαμογέλας ειρωνικά! συνέχισε ο Πιέρ. Είμαι τώρα έρωτευμένος για καλά! Καταλαβαίνω ότι το αίσθημα αυτό εινε το σοβαρώτερο που δοκίμασα στη ζωή μου... Άποψε το θράδυ, θά σε περιμένα στο «Μορίς»... Θά εινε και ή Ζιζέλ... Έτσι την λένε την άγαπημένη μου. Σού άρέσει τ' όνομά της;... Θά σου την συστήσω... Είμαι θέσιος ότι θά μείνης κι' έσύ ένθουσιασμένος μαζί της...

Δεν πίστεψα ούτε λέξι άπ' όσα μου είπε ο Πιέρ. Όσοόσο, πήγα στο ραντεβού. Και όφειλω να όμολογήσω ότι από την πρώτη στιγμή που είδα την Ζιζέλ, ένιωσα γι' αυτήν πραγματική συμπάθεια. Είχε κατάξανθα μαλλιά και μεγάλα γαλάνα μάτια, με παράξενη μελαγχολική έκφρασι. Ήταν ντυμένη με γούστο, άλλ' άπλά, σχεδόν φτωχικά. Κρατούσε στα χέρια της διάφορα μικρά δέματα. Κυτάζε τον Πιέρ με άγάπη κι' εκείνος την περιέβαλε με στοργικά θέληματα. Ήσαν έρωτευμένοι...

Ήταν κυρία από μεγάλη οικογένεια ή Ζιζέλ; Όχι. Υπάλληλος. Όύτε. Γυναίκα τόν έλαφρόυ κόσμου; Αδύνατον! Τι ήταν, λοιπόν; Όχι! Έγώ δεν μπορούσα να καταλάβω... Είχα, όμως, την έντύπωσι ότι θρισκόμουν μπρός σε μια έξαιρετική ύπαρξι...

Εκείνο το θράδυ, την συνωδέσαμε ως το σπίτι της. Την έπομπη, συναντηθήκαμε και πάλι. Πέρασαμε δυο γοητευτικές ώρες, με εύθυμη συζήτηση για διάφορα θέματα... Παρακολούθησα προσεκτικά το φίλο μου, που τόν άγαποόσα σαν άδελφό. Και από την έκφρασι της φυσιογνωμίας του καταλαβα πως δεν μου έλεγε ψέματα όταν μου έξωμολογείτο ότι τη φορά αυτή ήταν έρωτευμένος με τα σωστά του...

Συναντούσαμε τακτικά την Ζιζέλ. Μάς έδινε ραντεβού στα κεντρικά βουλεβάρτα, κοντά στα μεγάλα καταστήματα. Έρχότανε πάντοτε ρορτωμένη πακέτα. Είχε τη μανιά — καθώς μάς είπε ή ίδια — να μπαίνει σ' όποιο κατάστημα συναντούσε στο δρόμο της και να ψωνίζει κάτι... Η ίδιότητα της αυτή

την έκανε συχνά ν' άργη. Μά την περιμέναμε ύπομονετικά.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί μ' έχει πιάσει μ' αυτή τη γυναίκα! μου έλεγε ο Πιέρ. Ίην άγαπώ, όπως δεν άγαπήσα ποτέ μέχρι σήμερα στη ζωή μου... Και, όμως, ή Ζιζέλ εινε σχεδόν άγνωστη για μένα... Πολλές φορές, όταν θρισκόμαστε μόνοι, την ρωτώ να μου πη με τί άσχολείται, ποιά εινε ή οικογένειά της, άν έχη ύποχρεώσεις... Έκείνη, όμως, άποφεύγει να μου άπαντήσει... Δεν ξέρω πειά τί να ύποθέσω...

— Γιατί θασανίζεις το μυαλό σου με τέτοια προβλήματα; τού άποκρινόμουν ένώ. Η Ζιζέλ εινε ώραία και φαίνεται ότι σ' άγαπά μ' όλη τη δύναμι της ψυχής της... Τί παραπάνω μπορείς να ζητήσεις; Δεν σου άρκει ή εύτυχία αυτή;...

Ο Πιέρ συμφωνούσε μαζί μου ότι ήταν πράγματι εύχισμενος.

Έγώ, όμως, έθλεπα καθαρά ότι τόν θασάνιζε ή σκέψις πως ή Ζιζέλ τού έκρυβε την περασμένη της ζωή.

Όπως όλοι οι έρωτευμένοι, έτσι κι' αυτός ήταν άπαιτητικός. Ένα άπόγευμα, ήρθε στο γραφείο μου, στην έφημερίδα που εργαζόμουν, ανήσυχος και ταραγμένος.

— Χθες, είχαμε μια τρομερή σκηνή με την Ζιζέλ, μου είπε. Η άλήθεια εινε ότι την σκηνή αυτή την προκάλεσα έγω.

— Θέλω να τα μάθω όλα, της είπα. Έχω την αξίωσι να μου έκμυστηρευθ ή γυναίκα που άγαπώ την ζωή της, την καταγωγή της, όλα τα μυστικά της... Είσαι για μένα ένα άλυτο αίνιγμα...

— Κι' εκείνη μου άποκρίθηκε:

— Σ' άγαπώ! Άν δεν σου φτάνη αυτό, προτιμότερο εινε να χωρίσουμε... Μη μου ζητάς, όμως, εξήγησις που δεν μπορώ να σου δώσω...

Αναγκάστηκα να όπισθοχωρήσω, γιατί καταλάβαινα ότι δεν θά είχα την δύναμι να φανώ σκληρός και δυνατός ως το τέλος! Άγαπώ την Ζιζέλ! Δεν θά μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτήν!...

Και ο Πιέρ, ένω μου τα έλεγε αυτά, έτραβε όλοκληρος, σφίγγοντας τις γροθιές του...

Πέρασε από τότε μια εβδομάδα. Η έφημερίδα μου μ' έστειλε σε μια επαρχία, για να γράψω μερικές άνταποκρίσεις για ένα συνταρακτικό έγκλημα. Όταν έπστρεψα στο Παρίσι, και μόλις πήγα στο γραφείο, ένας μικρός μου είπε:

— Ένας φίλος σας έρχότανε, και σας ζητούσε κάθε μέρα...

— Πώς ήταν ο κύριος αυτός;

— Από την περιγραφή που μου έκανε ο μικρός, καταλάβα ότι έπρόκειτο για τόν Πιέρ. Τι να με ήθελε, άρα γε;

Όστερ' από λίγη ώρα, παρουσιάστηκε ο Πιέρ. Θεέ μου! πόσο είχε αλλάξει μέσα σε μια εβδομάδα!

— Ήρθες, έπι τέλους! φώναξε μόλις με είδε. Σε περιμένα άυπομονώς... Η Ζιζέλ έφυγε... Με είδοποίησε ότι θά λείψη για τρεις μήνες... Μου έδωσε ραντεβού για τις 15 Οκτωβρίου, στις 7 το θράδυ, στο μπάρ «Έξελσιόρ»...

— Δεν σου είπα που πάει;

— Όχι...

— Δεν σου είπα γιατί φεύγει;

— Όχι...

— Μα, θά σου γράφω σφαλώς κάπου-κάπου... Πρόσεςε την σφραγίδα του ταχυδρομείου;

Ο Πιέρ κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Άλλοίμονο! ψιθύρισε. Δεν μου γράφει! Με πληροφορήσε ότι δεν πρέπει να περιμένα γραμμα της... Δεν ξέρω πειά τί να ύποθέσω... Και το τρομερότερο για μένα εινε ότι καταλαβαίνω πως δεν μπορώ να κάνω χωρίς την Ζιζέλ... Μετρώ μία-μία τις μέρες που μας χωρίζουν από τις 15 Οκτωβρίου...

Η διαγωγή της κοπέλλας αυτής άρχισε να γίνεται πολύ ύποπτη, πολύ άνιγμιακή... Δεν τολμούσα όμως να έκφέρω στον έρωτευμένο και άπαρηγόρητο φίλο μου τις ύπονοιες που είχα σχηματίσει...

... * * *

Θά θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή το θράδυ της 15ης 'Οκτω-

θρίου, στο μπάρ «Εξέλιος». Στις επτά παρά δέκα είμαστε εκεί. Ο Πιέρ δεν μπορούσε να κρυφεί την ταραχή του. Υπέφερε πραγματικά... Στις επτά ακριβώς παρουσιάστηκε η Ζιζέλ, με τα κατάξανθα μαλλιά της και τα μεγάλα γαλανά ματιά της. Πρόσεξα ότι είχε αδυνατίσει και κιτρινίσει λίγο. Φορούσε ένα ταγιέρ που μου φάνηκε παλιό... Πρόσεξα επίσης ότι δεν κρατούσε κανένα πακέτο στα χέρια της και θυμάμαι ότι την ρώτησα πώς τόπαθε αυτό...

Ο Πιέρ, όμως, δεν έβλεπε τίποτα, δεν έλεγε τίποτα. Ήταν τρελλός απ' τη χαρά του. Δάκρυα ευτυχίας πλημμύριζαν τα μάτια του. Μα και η Ζιζέλ φαινόταν ευτυχισμένη. Κρατούσαν σφιχτά ο ένας τα χέρια του άλλου και κυτταγόντουσαν στα μάτια... Όσο για μένα, ακόμα δεν μπορούσα να πιστέψω ότι η Ζιζέλ ξαναγύρισε... Κι' εκείνο που με απασχολούσε περισσότερο, ήταν το ερώτημα τί έκανε, που είχε πάει ή κοπέλλα αυτή τον καιρό που έλειπε.

Την επομένη της συνάντησής αυτής, αποφάσισα να ρωτήσω σχετικά τον Πιέρ. 'Η φίλιά μας μου έδινε το θάρρος αυτό.

— Μά, δεν ξέρω ούτε εγώ! μου αποκρίθηκε ο Πιέρ. Πού ήταν τόσο καιρό; Με ποιών; Και γιατί; Άγνοω... Απέφυγα να την ρωτήσω... Έξάλλου, αυτά δεν μ' ενδιαφέρουν... Εκείνο που ξέρω είναι ότι αγαπώ την Ζιζέλ και ότι... ότι θα την πάρω γυναίκα! Είπε περιττόν να προσπαθήσεις να με μεταπειλής...

— Δεν έχω καμιά τέτοια διάθεση, αγαπητέ μου... Και γιατί να μη την ξπαιρνε; 'Η Ζιζέλ ήταν ωραία, ήταν ελεύθερη — και η ζωή είναι τόσο σύντομη ώστε πρέπει ν' αρπάξουμε την ευτυχία απ' τα μαλλιά κάθε φορά που περνά από μπροστά μας. Και ο Πιέρ δεν θα μπορούσε να ευτυχίσει χωρίς την Ζιζέλ.

Υστερ' από λίγες μέρες, η διεύθυνσις της εφημερίδος μ' έστειλε σ' ένα μικρό κράτος της κεντρικής Ευρώπης να παρακολουθήσω μια μπερδεμένη υπόθεσι κατασκοπείας. Έλειψα ένα μήνα περίπου. Μόλις επέστρεψα στο Παρίσι, πήγα στα γραφεία της εφημερίδος για να συνεννοηθώ με τον αρχιουντάκη μου.

— Ο φίλος σας έρχεται κάθε μέρα και σας ζητά, κύριε, μου είπε ένας μικρός.

— Μόνος του;

— Μάλιστα, μόνος του.

— Ένα θλιβερό προαίσθημα με κατέλαθε. Και όταν σέ λίγο ήρθε ο Πιέρ, για να ρωτήση αν γύρισα, με την πρώτη ματιά που τούρριξα, ένιωσα ρίγος σ' όλο μου το σώμα. Δεν δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι η Ζιζέλ θα είχε εξαφανισθή και πάλιν...

Ο Πιέρ μου εξιστόρησε τί συνέβη: «Ένα θράδυ η Ζιζέλ δεν πήγε στο ραντεβού τους. Ούτε και την επομένη ή την μεθεπομένη... Είχε να την δώ είκοσι δολάκιας μέρες!

— Μά, της είπες ότι ήθελες να την παντρευτείς;

— Όχι... Τη θράδα που επρόκειτο να της κάνω την πρότασί μου, εκείνη δεν ήλθε... Ζιζέλ, Ζιζέλ...

Ποτέ δεν θα μπορούσα να φαντασθώ ότι ήταν δυνατό ο πόνος να καταβάλει τόσο πολύ έναν αν-

*Ανατρίχιασα δολόκληρος όταν την αντίκρισα.

θρώπο μέσα σε λίγες εβδομάδες. Ο Πιέρ είχε καμποισει και αδυνατίσει. Τα μάτια του έχασαν την ζωνή λυγρηγορήσω, όσο μπορούσα.

— Πρέπει να την ξεχάσης, του είπα. Δεν είναι δυνατόν να θασανίζεσαι σ' όλη σου τη ζωή με την ανάμνησι μιάς γυναίκας. Είσαι δικηγόρος... Φρόντισε, λοιπόν, ν' αναλάβης καμιά υπόθεσι... Θά απασχολήσης την σκέψι σου, θα λησμονήσης σιγά-σιγά τον πόνο σου... 'Η εργασία θά σου κάνει καλό... Έξάλλου, πρέπει να έχεις υπ' όψιν σου ότι αν αναλάβης καμιά ουπουδαία υπόθεσι, η εφημερίδες θα δημοσιεύουν την φωτογραφία σου, θά γίνει θορύβος γύρω από τόνον σου... Ποιός ξέρει! Ίσως η Ζιζέλ να σέ θυμηθί και να ξαναγυρίση κοντά σου...

Μίλησα και σ' ένα φίλο μου, μεγάλο δικηγόρο, ο οποίος φάνηκε πρόθυμος ν' αναθέσει στον Πιέρ μερικές υποθέσεις του. «Αρχισα να έλπιζω ότι ο Πιέρ θά γιναι γαμπρός σου, παράλογο έρωτικό αίσθημά του για μιά γυναίκα που τον εγκατέλειπε με τόσο ευκολία.

Πέρασαν δυο περίπου εβδομάδες. Στο διάστημα αυτό, ο Πιέρ δεν μου ξανάκανε λόγο για την Ζιζέλ. Φαινόταν αποσιωμένος στη δουλειά του. Ένα απόγευμα όμως, τον είδα να μπαίνει στο γραφείο του έξαλλος, λαχανιασμένος. Τι δράμα συνέβη πάλι...

— Την ξαναείδα!... Την ξαναείδα!... μου φώναξε από τη πόρτα.

— Πώς; Την ξαναείδες;

— Ναι... Ξέρε μου! Είπε τρομερό!... Μου φαίνεται πως έπω ένα κακό όνειρο...

Τόν έβαλα να καθήση σε μιά καρέκλα. Τού έδωσα να πιε νερό για να συνέλθω... Και όταν ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, τον ρώτησα πού και με ποιές συνθήκες συναντήθηκε με την Ζιζέλ. Και ο Πιέρ άρχισε τότε να μου λέει:

— Ο Μερλν, ο δικηγόρος που με συνέστησε για δουλειά του, μου ανέθεσε χθές ν' αναλάβω την υπεράσπισι μιάς Μαρουά, κατηγορουμένης για πολλές κλοπές.

— Πήγαμε να τη δώ, μου είπε. Τη έχουν στις φυλακές του 'Αγίου Λαζάρου...

Πήγα στις φυλακές... Κι' εκεί, στη αίθουσα αναμονής, ανάμεσα σ' ένα ασημένιο ματόπλεγμα, είδα την πελατιάδα μου. Καταλαβαίνεις, βέβαια, ποιά ήταν αυτή...

Ανατρίχιασα δολόκληρος.

— Ναι, ήταν η Ζιζέλ!... εξακολουθούσε ο Πιέρ, με δοκρυσιμένα μάτια. 'Η Ζιζέλ, η αγαπημένη μου Ζιζέλ, με κοινή κλέφτρα... Όταν θρεθήκαμε αντιμέτωποι, μείναμε άναυδοι και οι δυο. Πέντε λεπτά της ώρας, δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε απ' την συγκίνηση και την ταραχή μας... Ξαφνικά, η Ζιζέλ άρχισε να κλαίει... Την είπα πιάσει ένα νευρικό ασόπαστο κλάμα... Τέλος μου εξομολογήθηκε όλη την αλήθεια... Φαίνεται σ' εμένα ότι μουσική της, όχι στον δικηγόρο της, αλλά στον Πιέρ... Έκλεβε συνήματα στα μεγάλα (Συν. στη σελ. 54)

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΤΩΝ

(Δολοφονίες για λόγους πολιτικούς, αίσθηματικούς και... φιλοσοφικούς.)

ΠΡΟ δλίγου καιρού, δυο φοιτηταί του ρουμανικού πανεπιστημίου αποπειράθηκαν να δολοφονήσουν έναν καθηγητή τους, γιατί δεν είχε τις ίδιες... πολιτικές πεποιθήσεις μ' αυτούς.

Θά ήταν λοιπόν επίκαιρο να μιλήσουμε στη σελίδα αυτή για παρόμοια εγκλήματα που διεπράχθησαν από φοιτητάς ή μαθητάς εναντίον των διδασκάλων τους για λόγους πολιτικούς... φιλοσοφικούς και, συνηθέστερα, αίσθηματικούς.

Έν πρώτοις, θ' αναφέρουμε μιά απόπειρα δολοφονίας που άναστάτωσε την Γαλλία το 1901. Κατά τον 'Ιανουάριο τού έτους εκείνου, μιά νεαρά Ρωσσία, η δεσποινίς Βέρα Τζέλο, πυροβόλησε εναντίον του 'Εμιλ Ντεσανέλ, καθηγητού στο Κολέγιο της Γαλλίας, και τραυμάτισε μιά φίλη της, τη διδα Ζελίνιν, η οποία προσπάθησε να την άφοπλίσ.

Ο 'Εμιλ Ντεσανέλ ήταν μιά από τις πιο γνωστές προσωπικότητες του παρισινού επιστημονικού κόσμου των αρχών του αιώνος μας. Ήταν δέ επί πλέον πατέρας του Παύλου Ντεσανέλ, τού μέλλοντος προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας, ο οποίος ήταν κιάλας σημαίνων πολιτικός.

Φαντάζεστε λοιπόν το θόρυβο που προκάλεσε η υπόθεσις αυτή, η οποία, αυτή καθ' έαυτήν, παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον, γιατί άφ' ενός η δεσποινίς Ζελίνιν υπέκυψε στην πληγή της και άφ' ετέρου η δεσποινίς Βέρα Τζέλο κατέθεσε στην άνακρισι ότι θέλησε να σκοτώση τον Ντεσανέλ γιατί άπειράθηκε να την κακοποιήση. 'Αργότερα όμως, όταν την έφεραν σ' αντιπαράστασι με τόν παρ' δλίγον θύμα της, παραδέχθηκε ότι είχε κάνει λάθος στο πρόσωπο κι' ότι άλλος ήταν αυτός που της είχε έπιτεθή.

Αυτό όμως δεν έμποδισε τόν Κακουργιοδικείο τού Σηκουάνα να την καταδικάση σε πέντε χρόνων φυλάκισι.

Πρό δεκαπέντε περίπου μηνών, μιά άλλη, κάπως διαφορετική όμως υπόθεσις, προκάλεσε μεγάλη άσθησι στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Στην 'υπόθεσι Στρέτζ — όπως την άποκάλεσαν — δεν πρόκειται καθ' αυτό περί φόνου καθηγητού από μαθητή.

Τό θύμα, ο καθηγητής Φρίτζ Ζέμπχαρντ είχε γνωρίσει τη δολοφόνου Βέρα Στρέτζ ως μαθήτριά του κι' είχε συνδεθή έρωτικά μαζί της. Μα κατά την εποχή τού εγκλήματος είχε παραιτηθή από καθηγητής κι' είχε μπη στη Μυστική Γερμανική 'Υπηρεσία, στην οποία προσάθθηκε να πάρη με κάθε τρόπο και τη Βέρα Στρέτζ.

Επειδή όμως άρνιόταν, ο καθηγητής Ζέμπχαρντ, ο οποίος και ήξερε, μερικά μυστικά της, την άπειλούσε έκθιαστικά πώς θά την άποκαλύψη.

Τότε κι' εκείνη πήρε ένα πιστόλι και πυροβόλώντας εναντίον τού καθηγητού — κατασκόπου, τού επέβαλε για πάντα σιωπή.

Πολλές αναλογίες με τόν τελευταίο δράμα που έγινε στή Ρουμανία παρουσιάζει η 'υπόθεσις

Σλάικ» που έγινε στή Βιέννη τόν 'Ιούνιο τού 1936.

Ο φιλόσοφος Μόριτζ Σλάικ, καθηγητής τού Πανεπιστημίου της Βιέννης δολοφονήθηκε άγρίως, στή σκάλα τού Πανεπιστημίου, την ώρα που πήγαινε να κάνει τόν μαθημά του. Κατά την ώρα της δολοφονίας θάδιζε πλάι του, μιά άπ' τις πιο καλές του φοιτήτριες, η δεσποινίς Μαργαρίτα Κόρτνερ, η οποία είχε σχέσεις — σχέσεις μαθητού προς τόν διδάσκαλο — με τόν φιλόσοφο. Έξαφνα τότε παρουσιάστηκε μπροστά τους ένας τελειόφοιτος της φιλοσοφίας, ο δόκτωρ Χάινς Νέλμπακ, ηλικίας 32 έτών. Σάλευε άπειλητικά στα χέρια του ένα πιστόριο και φώναζε:

— Καταραμένο σκυλλί! Θά πεθάνης σάν σκυλλί!.. Θά σου δείξω εγώ για να σέ μάθω να μη μ' άναγνωρίζης...

Η φοιτήτρια ρίχτηκε θαρραλέα εναντίον του, μα ο Νέλμπακ, μολοντότι κλονίστηκε από τόν θάρος της, μπόρεσε να προβάλλη τόν χέρι του πάνω άπ' τόν άμο της δίδοις Κόρτνερ, η οποία προσπαθούσε να τόν συγκρατήση, κι' άδειασε τόν πιστόριο τού στον καθηγητή ο οποίος σωριάστηκε νεκρός επί τόπου.

Η σκηνή αυτή δεν θάσθηξε περισσότερο από ένα δυο δευτερόλεπτα. Μα ένα πλήθος φοιτητών, καθηγητών και κλητήρων έτρεξε άμέσως και συνέλαθε τόν δολοφόνο, ο οποίος άλλωστε δεν έφερε καμιά αντίστασι.

Όταν τόν μετέφεραν σε κακά χάλια στήν άστυνομία, γιατί οί φοιτηταί λίγο έλειψε να τόν λυντσάρουν, ο Νέλμπακ ζήτησε ν' άπολογηθή άμέσως.

— Σκότωσα, είπε, γιατί οί φιλοσοφικές άντιλήψεις τού καθηγητού για τόν προορισμό τού ανθρώπου και τόν μέλλον της ανθρωπότητος ήσαν έντελώς αντίθετες από τις δικές μου.

Όλοι τάχασαν μόλις άκουσαν αυτά τά λόγια. 'Ωστόσο, ο Νέλμπακ εξακολούθησε άπαθής:

— Για να μ' έμποδίσω να έκθέσω τις φιλοσοφικές μου άπόψεις, ο καθηγητής Σλάικ χρησιμοποίησε όλη του την έπιδρασι στή Πανεπιστήμιο για να μ' άδιορίσει κι' εγώ καθηγητής...

Επρόκειτο, άπλούστατα, περί ανθρώπου που έπαυσε από μανία καταδικάζων.

Θέλησα τότε να μτώ σ' ένα ιδιωτικό εκπαιδευτήριο, εξακολουθούσε ο Νέλμπακ. Μα και πάλιν φρόντισε να με διαφύγει από εκεί. Και μου παρήγγειλε πώς θά έκανε, ότι μπορούσε για να μ' καταστρέψη, καταστρέφοντας έτσι και τις θεωρίες μου...

Μερικοί μάρτυρες εν τούτοις κατέθεσαν ότι ο δολοφόνος μνησικακούσε κατά τού καθηγητού γιατί νόμιζε πώς είχε έρωτικές σχέσεις με τη φοιτήτρια Κόρτνερ, την οποία αγαπούσε ο ίδιος.

Πάντως, εξακριβώθηκε ότι το 1934, ο Νέλμπακ είχε κλειστή επί έξη μήνες σ' ένα άσυλο φρενοπαθών.

Λίγους μήνες μετά τόν δράμα αυτό της τρέλ-

(Συνέχεια στή σελίδα 54)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Τό άκόοιλ συντομειύει τη ζωή, φίλε μου.
Ο ΠΕΛΑΤΗΣ.— Γι' αυτό λοιπόν μου φαίνονται ή μέρες άτελείωτες όταν δεν πίνω...

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΠΑΙΔΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΕΡΒΑ

(Περίληψις προηγουμένων)

(“Ένας γιατρός του γαλλικού πολεμικού ναυτικού αποστρατεύεται οτις άρχες του περυσμένου αιώνα, αποσύρεται στην έπαρχία του, παντρεύεται μια όμορφη νέα και φέρνει στον κόσμο ένα αλλόκοτο μωρό, τον Μαριδάκη, όπως τον όνομασαν άργότερα! Ο Μαριδάκης είναι γερό βρέφος, αλλά παρουσιάζει παράξενα φαινόμενα φυσιολογικά. “Αναπνέει σ’ αραία διαστήματα, το σώμα του είναι κρύο σαν των ψαριών και του άρέσει να τσαλαθούλη μέσα στο κρύο νερό.

Οι γονείς του άνησυχούν στην αρχή. «Τούτο δέν είναι παιδί, είναι ψάρι!» λέει ο πατέρας του. Μά ο Μαριδάκης μεγαλώνει κανονικά. Είναι γερός, ζωηρός, χαριτωμένος.

Στό μεταξύ πεθαίνει η μητέρα του Μαριδάκη. Κι’ ο πατέρας του φροντίζει πειά για τον μονάκριβο γιοί του.

Σέ ηλικία δεκαπεντε χρόνων ο Μαριδάκης, τέλειο πειά παλληκάρι, είναι ο καλύτερος κολυμβητής και βουτηχτής. “Η θάλασσα τον γοητεύει. Βουτάει και μένει στο βυθό όσο του άρέσει. “Όλοι σαστίζουν μαζί του. Μιά μέρα, ο Μαριδάκης μένει στον πυθμένα μιά δολοκλήρη ώρα για να βρή ένα τάλληρο πούρριξε ο πατέρας του, παίζοντας μαζί του.

— Πώς δέν έσκασες, παιδί μου; του λέει ο πατέρας του, κατάπληκτος για τό κατόρθώμα του.

— Νά σκάσω; Μά δέν αισθάνθηκα καμμιά στενοχώρια πού μουλειπε ο άέρας. Νόμιζα πως βρισκουμαι στο στοιχειο μου. “Ο πατέρας μου σταυροκοπήθηκε. Και από την ήμέρα αυτή δέν άνησυχούσε στην ώρα κι’ αν έμενα μέσα στο νερό, κάτω στους πρασινογάλανους βυθούς.

Γι’ ευχαρίστησι πού αισθανόμουν τις ώρες αυτές! Σιγά-σιγά συνήθισα να διακρίνω καλά γύρω μου στα βάθη εκείνα πού ποτέ δέν είχε πατήσει πόδι άνθρωποι. “Όσο δέ περνούσε ο καιρός, τόσο πιά καθαρό έβλεπα στο βασίλειο εκείνο των ψαριών.

Μέρα με την ήμέρα επίσης προχωρούσα και βαθύτερα.

Μέρα με την ήμέρα έμενα και πιά πολύ στον πυθμένα.

Οί άγνωστοί εκείνοι κόσμοι με καταγοητεύανε και με τραβούσαν όλο και πιά βαθειά.

Πέρασαν μερικά ακόμα χρόνια.

“Η βουτιές μου στη θάλασσα κρατούσαν όλο και πιά πολύ. Τώρα πειά διέκρινα στον πυθμένα και τά παραμικρά αντικείμενα, κι’ άς ήταν μισοσκοτάδιο γύρω μου. Μή σάς φανή περίεργο αυτό. Μην ξεχνάτε ότι οι φυλακισμένοι σε σκοτεινές φυλακές συνιθίζουν με τον καιρό στο σκοτάδι του κελιού τους και βλέπουν τό καθετί εκεί πού άλλοι άνθρωποι δέν θα βλέπανε ούτε τη μύτη τους.

“Η λεπτομέρεια αυτή, κοντά σ’ όλα τ’ άλλα, παραξένεψε τον πατέρα μου. Και με πήγε μιά μέρα σ’ έναν οφθαλμίατρο για να εξετάση τά μάτια μου. “Ο οφθαλμίατρος λοιπόν εξάκριβωσε ότι είχα μάτια παρόμοια με της γάτας!

Στό σκοτάδι η κορη των ματιών μου μεγάλωνε πολύ και μου επέτρεπε έτσι να βλέπω και στα πιά σκοτεινά μέρη.

Σιγά-σιγά ένας πόθος, ένας μεγάλος πόθος, ένα γοητευτικό όνειρο άρχισε να με βασανίζει.

Ποθοόσα να κάνω ένα ταξίδι στα βάθη της θαλάσσης, εκεί πού ποτέ δέν πάτησε τό πόδι ανθρώπου.

Θέέ μου, πόσο άσέλαστος ήταν ο πόθος μου αυτός! “Εμενα ώρες κι’ ώρες με κλειστά τά μάτια και σκεφτόμουν τις όμορφιές του πυθμένος, τους θησαυρούς πού θα εύρισκα, τά παράδοξα πού σ’ αντίκρυζα...

Στό τέλος δέν κρατήθηκα κι’ άνοιξα την καρδιά μου στον πατέρα μου.

— Πατέρα, του είπα, θά μ’ άφήνες να κάνω ένα ταξίδι;

— Γιατί όχι, παιδί μου; “Αλλά πού θές να

(“Ένα παιδί στους βυθούς των θαλασσών)

πας;

— Στους βυθούς, πατέρα.

— Στα βάθη της θαλάσσης!

— Ναι, πατέρα.

“Ο πατέρας μου κούνησε με δισταγμό τό κεφάλι του.

— Παιδί μου, μου είπε, αυτό πού ζητάς είν’ επικίνδυνο.

Γεια σκέψου...Δέν πρόκειται να πάς ως τό Παρίσι ή ως τη Ρώμη και στην Νέα “Υόρκη. Ζητάς να ταξιδέψης στα βάθη της θάλασσας! Ξέρεις, γυιέ μου, τί κίνδυνοι κρύβονται εκεί κάτω; Ξεχνάς τους καρχαρίες; Τά σπαθώματα; Τά θαλασσινά φειδιά; Τά τεράστια χταπόδια πού σ’ αρπάζουν στα πλοκάμια τους και σε ζουλούν σαν μιά φούχτα προζύμι.

Ξεχνάς, παιδάκι μου, τά μεγάλα στρείδια πού μαγνώνουν τον άνθρωπο και τον κόβουν στα δύο; Και να ήταν μονάχα αυτά...

“Ο Θεός ξέρει τί λογής άλλα τέρατα θα κρύβουν οι βυθοί των θαλασσών! “Αλλάξε γνώμη, γυιέ μου... Γύρσε πλώρη...

Τί δουλειά έχεις εσύ, παλληκάρι μου, σ’ εκείνα τα τρισκόταδα του πυθμένος πού δέν θα βλέπης ούτε τη μύτη σου;

— Θά κατέβω στον πυθμένα όπλισμένος, πατέρα.

— “Όπλισμένος; Και τί μπορεί να κάνη ένα μαχαίρι σ’ έναν ξιφία πού θα σε περάση σαν όρνιθι στη σουύλα μιας σπαθωτό ρύγχος του; “Ακου τη συμβουλή μου, μικρέ, και κάθισε στ’ αυγά σου. “Εχασα τη μητέρα σου, δέν θέλω να χάσω κι’ εσένα.

“Η φωνή του πατέρα μου έτρεμε από συγκίνηση καθώς μουλεγε τά λόγια αυτά.

“Αναγκάστηκα λοιπόν να ύποταχθώ, να μνή επιμένω. “Αφησα γι’ άργότερα τό ταξίδι μου στα βάθη της θαλάσσης.

Στό μεταξύ αυτό άρχισα να παρακολουθώ μαθηματά χημείας, πού, όπως θα δήτε, μου χρησίμευσε πολύ κατόπιν σ’ άπαντα βάθη πού κατέβηκα.

“Όταν τέλος πάτησα στα δεκαοχτώ μου χρόνια, σύμφωνα και με την έπιθυμία του πατέρα μου πού με προούριζε για τό ναυτικό, άνεχώρησα μ’ ένα πολεμικό πλοίο μακριά από τη Γαλλία.

Καπετάνιος στο πλοίο αυτό ήταν ένας παλιός φίλος του πατέρα μου. Σ’ αυτόν με σύστησε ο γέρος μου.

“Η στιγμή του άποχωρισμού μου απ’ τον καλό μου πατέρα ήταν συγκινητική. Μ’ άρπαξε στην άγκαλιά του, με φίλησε με λαχτάρα και μου εύχήθηκε καλό κατευόδιο.

— Στό καλό, παιδί μου! “Όρα καλή στην πρόμνη σου κι’ άέρα στα πανιά σου. Με τό καλό να μου γυρίσης πίσω.

Μπαρκάρησα στη Μασσαλία κι’ άνοιχτήκαμε στο πέλαγος.

Ταξίδεψα μήνες, χρόνια...

Είδα ξένες χώρες, ξένες πολιτείες, ανθρώπους μαύρους σαν τό μελάνι της σουπιάς και κόκκινους σαν τον χαλκό και κίτρινους σαν τό θειάφι. Είδαν κι’ είδαν πολλά τά μάτια μου.

Ζούσα στη θάλασσα.

Και πάντα μ’ έτρωγε ο πόθος να βουτήξω και να χαθώ στα γαλάζια της βαθι.

Στά 1835 ο πατέρας μου μούγραψε να γυρίσω κοντά του. Σ’ έπεινε να με νοικοκυρέψη. “Ηθέλε να με παντρέψη δηλαδή με μιά νέα, μακρινή μου συγγενή, όμορφη, υγιαλμένη και πλούσια.

Τη νέα αυτή την ήξερα. Και... για να είμαι ειλικρινής, την συμπαινούσα κι’ ευχαρίστως θά την έκανα γυναίκα μου.

Μά τά πράγματα πήραν άξαφνα στραβά δρόμο. Χωρίς να ξέρη κανένας γιατί, η νέα μετανοιωσε έξαφνα, άλλαξε γνώμη και δήλωσε όρθα-κοφτά πως δέν ήθελε να παν-

τρευτή μαζί μου.

Γιατί; Δέν ξέρω, σάς είπα.

“Η αλήθεια είναι όσσοο πως τό περιστατικό αυτό με καταπύκρανε. Και βαθειά λυπημένος πήρα τά μάτια μου κι’ έφυγα για τό Παρίσι.

“Η άπογοήτευσί μου ήτανε μεγάλη. Αισθανόμουν —ο Θεός να με συγχωρήση— άθλια για τον κόσμο. Και μέσα μου έυπηρεσε πιά ο μεγάλος μου πόθος για τό ταξίδι μου στα βάθη της θαλάσσης.

Πριν όμως παρώ όριστικά μιά τέτοια άπόφασι σκέφθηκα να παρακολουθήσω μερικά ακόμα μαθήματα χημείας, κοντά σε κοσμοεακουσμένους χημικούς. Τελειοποιήθηκα λοιπόν κι’ έγινε πρώτη τάξεως χημικός.

“Ένα πρωί έλαθα ένα γράμμα απ’ τον πατέρα μου, ο οποίος με καλούσε στη Μασσαλία, όπου ήταν τώρα έγκατεστημένος.

“Ετοιμάστηκα να φύγω.

Ξαφνικά όμως διάβασα σε μιά έφημερίδα ότι ο χημικός Κ. Γιραλιέρ κατάρθωσε να στερεοποιήση τό ανθρώπινο όξύ.

“Η είδησι αυτή μ’ έαροποποίησε όσο δέν φαντάζεστε, και τό γιατί θα σάς τό εξηγήσω άμέσως παρακάτω.

Χωρίς να χάσω καιρό, έτρεξα στο εργαστήριο του Γιραλιέρ.

“Ο γέρο χημικός με δέχτηκε με καλωσύνη κι’ όταν τον ρώτησα για τη σπουδαία εφεύρεσί του έκανε πρόθυμα μπροστά μου ένα σχετικό πείραμα. Και είδα τότε με συγκίνηση βαθειά, είδα, λέγω, τό ανθρώπινο όξύ να στερεοποιήται, να γίνεται σαν λευκό, κατάλευκο χιόνι!

Ευχαρίστησα τον σοφό χημικό, τον χαϊρέτησα και γύρισα στο σπίτι μου όπου είχα εγκαταστημένο δικό μου χημικό εργαστήριο. Ρίχτηκα εκεί με τά μούτρα στη δουλειά. “Αρχισα να κάνω διάφορα πειράματα, τό ένα πάνω στ’ άλλο, έχοντας ως βάσι την εφεύρεσι του Γιραλιέρ.

“Όρες κι’ ώρες εργαζόμουν.

Είχα ιδρώσει, είχα αποκάμει.

Κι’ άξαφνα... άξαφνα μιά κραυγή ξέφυγε από τό στόμα μου, μιά κραυγή θριάμβου:

— Βρήκα!... Βρήκα!...

“Ημουν κατακόκκινος, έξαλλος, με μάτια γουρλαμένα.

— Βρήκα!... Βρήκα!... ούρλιαζα, σαν άλλος “Αρχιμήδης.

“Όποιος θα μ’ έβλεπε αυτή τη στιγμή θα μ’ έπαιρνε —και μ’ όλο του τό δικη— για θεοπάλαβο.

Μά η εφεύρεσι πού είχα πετύχει είχε για μένα μεγάλη σπουδαιότητα. Χρόνια έκανα πειράματα για να τό πετύχω αυτό. Και τώρα πειά τά βάσανά μου είχαν τελειώσει.

Είχα κατορθώσει να στερεοποιήσω τό όξυγόνο πού άναπνέει ο άνθρωπος!

Μή με ρωτάτε τί ποιους συνδυασμούς τό κατάφερα αυτό. Θα σάς ζητήσω χωρίς λόγο αν καθομουν να σάς μιλάω λεπτομερώς περι χημείας και των πειραμάτων μου.

Γιατί όμως η τοση μου χαρά;

Γιατί με την εφεύρεσί μου αυτή θα πραγματοποιούσα τώρα τό μεγάλο μου όνειρο να ταξιδέψω στα βάθη των θαλασσών.

“Όπως δηλαδή είχα καταλάβει, δέν μπορούσα να μείνω στον πυθμένα παραπάνω από δυό - τρεις ώρες. “Ενώ τώρα... τώρα έχοντας μαζί μου τό στερεοποιημένο όξυγόνο θα μπορούσα να μείνω στον πυθμένα της θαλάσσης όσον καιρό ήθελα.

Με τί λαχτάρα —Θεέ μου!— κράτησα στα χέρια μου τό πρώτο χάπι στερεοποιημένου όξυγόνου!

“Ηταν μιά υπαλλίτσια γαλανή σαν τον ούρανό.

Βάζοντας τό χάπι αυτό στο στόμα μου θα είχα ν’ άναπνέω άέρα για ένα δολοκλήρο μερόνυχτο. “Ετσι, με κάμποσα τετοιό χάπια, θα ήμουνα καλά έφωδιασμένος για τό μεγάλο μου ταξίδι των βυθών.

Με τί λαχτάρα —Θεέ μου!— κράτησα στα χέρια μου τό πρώτο χάπι στερεοποιημένου όξυγόνου!

“Ηταν μιά υπαλλίτσια γαλανή σαν τον ούρανό.

Βάζοντας τό χάπι αυτό στο στόμα μου θα είχα ν’ άναπνέω άέρα για ένα δολοκλήρο μερόνυχτο. “Ετσι, με κάμποσα τετοιό χάπια, θα ήμουνα καλά έφωδιασμένος για τό μεγάλο μου ταξίδι των βυθών.

“Όταν συνήρθα απ’ την τρελλή χαρά μου, θυμήθηκα τον πατέρα μου, τό ταξίδι μου στη Μασσαλία. Και, χωρίς να χάνω καιρό, έφυγα άμέσως από τό Παρίσι.

Μόλις έφτασα στη Μασσαλία, μεγάλη και άπείραστη λύπη με κυριεψε. Βρήκα τον άγαπημένο μου, τό λαιώριό μου πατέρα άρρωστο βαρεια.

“Οι γιατροί δέν είχαν πειά καμμιά έλπίδα για τη ζωή του.

“Ο καλόκαρδος πατερούλης μου είχε καταλάβει, φαίνεται, πως πλησίασε τό τέλος του. Και

δέν περίμενε παρά να με σφίξη στην άγκαλιά του και να κλείση για πάντα τά μάτια του.

— Παιδάκι μου, ο λαιός μου χτυπάει την πόρτα! μου έλεπε ενώ τον άγκαλιάζα με λαχτάρα.

— Σώπα, πατέρα, του φώναζα, μη λές τέτοια λόγια. Θά ζήσης πολύ ακόμα, πατερούλη.

— “Αχ! καλό μου άγορι! μη ζητάς να με παρηγορήσης. “Εφτασαν τά στερνά μου, γυιέ μου.

— Θά γίνης καλά, πατέρα.

— Δέν τό πιστεύω, παιδί μου. “Ανοίξα τά πανιά μου και τραβάω για τον “Αλλο Κόσμο... Πάω να φουντάρω στη λιμάνι του Χάρου!...

Δάκρυα πλημμύρισαν τά μάτια μου.

— Μην κλαίς, μου έλεπε ο πατέρας μου. Πηγαίνω ν’ άγταμώσω τη μονούλα σου. Είσαι μεγάλος πειά, γυιέ μου! κοτίζα μ’ παλληκάρι. Είσαι πλούσιος. Να ζήσης φρόνιμα, και δακι με, σαν καλός χριστιανός... Και τώρα έλα να σε φιλήσω. “Ο Χάρος βιάζεται να με πάρη!...

“Ο καλός μου πατερας πέθανε τό ίδιο βράδυ.

“Εμεινα μόνος στον κόσμο.

Για ήμουν πλούσιος. Είχα κληρονομήσει μεγάλη περιουσία. Κι’ άναψε τώρα για καλή μέρα μου ο πόθος του ταξιδιού μει στα βάθη των θαλασσών.

Δέν είχα πειά κανένα διαταγμό.

“Όλα ήταν έτοιμα.

“Αποφάσισα λοιπόν ν’ αγοράσω ένα πλοίο και να έγκατασταθώ σ’ αυτό, να τό χρησιμοποιήσω για κατοικία μου, για όρμητήριό μου προκειμένου να κατέβω στα βάθη της θαλάσσης.

Δέν δυσκολεύτηκα φυσικά καθόλου να βρω και ν’ αγοράσω ένα θαυμασίο βρίκιο 200 τόνων, όνομαζόμενο “Ο Σμάραγδος.

Πέρασε λίγος καιρός με τις προετοιμασίες.

Για πού θα τραβούσα;

“Αποφάσισα να ταξιδέψω στην “Ινδική θάλασσα.

Τό πλήρωμα του βρικίου τό διάλεξα με μεγάλη προσοχή. “Επρεπε να βρω ανθρώπους εργατικούς και τιμίους και, με την αλήθεια, υπάρχουν αρκετοί τέτοιοι ανάμεσα στους ναυτικούς. “Ετσι δέν δυσκολεύτηκα να πάρω στο καράβι μου ένα πρώτης τάξεως τσούρμο: Θαλασσοδούλους τιμίους, καλόκαρδους, δοκιμασμένους. Μαζί τους θα μπορούσε να πάη κανείς και στην άκρη του κόσμου...

“Εφτασε η μέρα της άναχωρήσεως.

Πριν μπαρκάρω στο καράβι, πήγα στο νεκροταφείο. “Αναψα ένα μεγάλο κερί στον τάφο του πατέρα μου, γονάτισα στο χώμα και προσευχήθηκα.

— Πατέρα, ψιθύρισα, βοήθα με να τα βγάλω πέρα. Φεύγω για τό μεγάλο ταξίδι μου, πάω να περιηγηθώ τά βάθη της θαλάσσης. Βοήθα με καλέ μου πατερούλη!...

Και μου φάνηκε τότε πως άκουσα μιά φωνή, σαν τό θρόισμα των φύλλων στο πέρασμα του άνέμου, μιά φωνή πού ψιθύρισε άνάσσει:

«“Ο Θεός μαζί σου!»

Γεμάτος έλπίδα πειά, γύρισα στο λιμάνι κι’ άνέβηκα στο καράβι.

Τό ταξίδι μας ήταν θαυμασίο.

Μετά ημερών τέλος ευχαρίστητον διάπλου ήφτάσαμε και είσαμε άγκυρα στο λιμάνι του “Αγίου Διονυσίου.

Τη νύχτα αυτή δέν κοιμήθηκα. Είχα να κανονίσω μιά σπουδαία ύπόθεσι. Δέν ήξερα αν θα ξαναγύριζα άνάμεσα στους ανθρώπους από τά βάθη της θαλάσσης στα όποια θα κατέβαινα. “Ισως νάφωνα τά κόκκαλά μου εκεί κάτω. Γι’ αυτό κάθισα κι’ έγραψα τη διαθήκη μου.

“Όταν τελείωσα τη θλίβερή αυτή δουλειά, η ώρα ήταν τρεις ύστερ απ’ τα μεσάνυχτα.

Κάλεσα τότε στην κάμπινα μου τον πλοίαρχο πού θ’ άφηνα στο καράβι όσο θ’ άπουσιάζα.

— “Όλο τό πλήρωμα, έτσι κι’ ο πλοίαρχος ήταν τιμίοι κι’ εργατικοί άνθρωποι. Είχα σ’ αυτόν άπόλυτη έμπιστοσύνη. Τον έλεγαν Ρογέρ και είχα εκτιμήσει την αξία του και τον καλό του χαρακτήρα κατά τό διαστήμα του ταξιδιού.

Ρογέρ, του είπα μόλις μπήκε στην κάμπινα μου, ξέρεις πόσο σ’ εκτιμώ και σ’ αγαπώ...

— Ευχαριστώ, κύριε, μου αποκρίθηκε. Καλωσύνη σας να μιλάτε έτσι για μένα.

— Λοιπόν, Ρογέρ, σ’ έκαλεσα εδώ τέτοια ώρα για να σου πω κάποιο μυστικό που πρέπει να μνήν τό μάθη άλλος άνθρωπος.

(“Ακολουθεί)

Ο ταχυδρομικός διανομέας κύτταξε καλύτερα το γράμμα που κρατούσε κ' είπε στην θυρωρό:

— Ένα φράγκο ακόμα για το πρόσθετο τέλος...

Η θυρωρός έβαλε τα γυαλιά της για να διαβάσει τη διεύθυνση που ήταν γραμμένη πάνω στο φάκελλο.

— Μπα! έκανε. Είνε για τη δεσποινίδα 'Ελθίρα Μπινιέ... Η καυμένη! Είχε χρόνια να λάβει γράμμα! Πόσο θα χαρή!... Μα, για στάσου, γιατί αυτό το πρόσθετο τέλος, όπως λές;

— Γιατί έβαλαν ένα παλιό γραμματόσημο στο φάκελλο... της εξέγησης ο άλλος. Είνε νέα αυτή η δεσποινίς Μπινιέ;

— Νέαι; φώναξε ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο η θυρωρός. Θα είναι πάνω από εβδομήντα χρόνων!... Κάθεται εδώ πέρα σωστά πενήταέξη χρόνια...

Είνε μάλιστα λίγος καιρός που η δύστυχη δεν βρίσκεται καλά στα λογικά της. Μπερδεύει τις ημερομηνίες, όπως μπερδεύει και τις ανάμνησεις της. Ξέρεις, είχε έναν μεγάλο, μά άτυχον έρωτα στη ζωή της...

— Αλήθεια; έκανε ο γραμματοκομιστής με κάποια συμπόνια στη φωνή. Αυτές η ιστορίες είναι ή πιο αβάσταχτες... Κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

Η δεσποινίς 'Ελθίρα Μπινιέ έπλεκε από το πρωί ως το βράδυ, κοντά στο παράθυρο της. Η ζωή της έβγαινε σιγά-σιγά εκεί πέρα, δίχως καμμία χαρά, ύστερ' από τόσα και τόσα χρόνια μοναξιάς και πίκρας.

Κανείς δεν είχε προσέξει την καρδιά της, την εποχή που ήταν κι' εκείνη μία δροσερή κι' όμορφη νέα. Και τί ρομαντική, τί ιδιότροπη που ήταν! Είχε αγαπήσει με πάθος έναν όμορφο νέο, τον 'Αρμάνδο Φρεναι, που έρχόταν ταχτικά στο σπίτι της, για να δει τους γονείς της. Μα ήταν βέβαιη πως ο 'Αρμάνδος έρχόταν για κείνη. Ο νέος αυτός είχε γίνει ο φίλος του σπιτιού, καθώς κι' ο αδελφός του, ο 'Ανδρέας, ένα καλό παιδί, μά τόσο άσχημο που προκαλούσε τα γέλια. Ο 'Ανδρέας όμως δεν θυμώνα ποτέ του, γιατί είχε μία χρυσή καρδιά.

Η 'Ελθίρα είχε περάσει μ' αυτούς τους δυο αδελφούς Φρεναι πολλές ευχάριστες κι' ευτυχισμένες ημέρες της ζωής της. Η καρδιά της τότε χτυπούσε με λαχτάρα για τον όμορφο 'Αρμάνδο, που τον είχε αγαπήσει όσο δεν είχε αγαπήσει ποτέ της κανέναν άλλον άντρα.

Μα μία μέρα, ο 'Αρμάνδος την ξέχασε. Κι' από τότε δεν ξανάκουσε να γίνεται λόγος ούτε γι' αυτόν, ούτε για τον αδελφό του. Η 'Ελθίρα ωστόσο δεν μπορούσε να τον ξεχάσει κι' υπέφερε όλους τους πόνους μιας έρωτευμένης καρδιάς. Μα ο καυμός δεν γιαιτρενόταν εύκολα και σ' αυτό το μεταξύ, τα χρόνια περνούσαν γρήγορα, σαν μέσα σ' ένα όνειρο...

— Ένα γράμμα για σάς, δεσποινίς Μπινιέ, της είπε η θυρωρός, μπαίνοντας έξαφνα στο σαλόνι. Πλήρωσα μάλιστα κι' ένα φράγκο για πρόσθετο τέλος...

— Θα ξέχασε φαίνεται να βάλει το κανονικό γραμματόσημο ο αποστολέας... έκανε η γεροντοκόρη, ψάχνοντας να βρει τα γυαλιά της.

— Όχι, δεν ξέχασε, μά έκανε λάθος κι' έβαλε ένα παλιό... Μόνο έδω και τριάντα χρόνια υπήρχαν τέτοια κίτρινα γραμματόσημα!...

— Περίεργο!... ψιθύρισε η δεσποινίς Μπινιέ.

— Θα έλεγε κανείς, εξακολούθησε η θυρωρός, ότι το γράμμα αυτό έρχεται από τα βάθη του παρελθόντος... Θα είχε λησμονηθεί δίχως άλλο στο βάθος κανενός κουτιού. 'Ελπίζω πως θα σάς διασκεδάσουν, δεσποινίς, αυτά τα καθυστερημένα χαιρετίσματα!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Θα νά σάς το στείλω ύστερ' από τριάντα δολοκλήρα χρόνια, αυτό το έπιστολή ή υπάρχει ή λεγόμενη «παραγραφή»...

«Δίωσα πολλόν καιρό ώσπου να πάρω αυτή την απόφαση. Έχω πολλά ναί, πολλά χρόνια να σάς δώ κι' όμως συλλογίζομαι διαρκώς πως έπρεπε να σάς γράψω. Μα δεν τόλμυσα... Δεν ήθελα να σάς ενοχλήσω. Κι' έπειτα, προς τί; Είχα εξαφανιστεί, όπως κι' ο αδελφός μου, από τη ζωή σας, δίχως να το θέλω. Η περιστασία ήρθε ανάποδα και μάς πούσαν μακριά... Μα δεν έπαυσα ποτέ να σάς συλλογίζομαι. Τι όνειρο προσώπο σας βρισκόταν διαρκώς μπροστά στα μάτια μου...»

«Και τώρα, πριν πεθάνω, μολονότι μάς χώρισαν τα χρόνια, θέλω να σάς αποκαλύψω το μυστικό μου, θέλω να σάς εξομολογηθώ τον έρωτά μου κι' τη την εξομολόγησή μου, που τη γράφω τώρα, θά τη διαβάσετε ύστερ' από τριάντα χρόνια. Κι' εκείνη την εποχή εγώ δεν θα έγω πια πολλές φορές ζωής μπροστά μου... 'Αλλοίως, δεν θα μπορούσα ποτέ να σάς κάνω αυτή την ερωτική εξομολόγησι. Μα δεν θέλω να πεθάνω δίχως να σάς φανερώνω το μυστικό μου... 'Ελθίρα! 'Ελθίρα! 'Αν ήξερες πόσο σ' αγαπούσα τότε και πόσο ακόμα σ' αγαπώ! Μα ήμουν ένας δειλός, πού δεν τόλμυσα να δείξω το αίσθημά του. Ένας δειλός, πού δεν βρήκε διόλου το θάρρος να δικαιολογηθώ, όταν η περιστασία τον παρέσυραν μακριά σου. Μα δεν πειράζει... 'Ελθίρα, αγαπημένη μου, μάθε τώρα πως ήσουν ο μεγάλος μοναδικός έρωας της ζωής μου.

Ο πιστός σου
Α. ΦΡΕΝΑΙ

Χοντρά δάκρυα κυλούσαν κάτω από τα γυαλιά της 'Ελθίρας Μπινιέ... Με τη φαντασία της, που ήταν λιγάκι θαμπωμένη, έφερνε κοντά της την εικόνα εκείνου που είχε κι' εκείνη αγαπήσει παράφορα, μά σιωπηλά, δίχως ποτέ να του έχει δείξει τον έρωτά της.

«Α! τί σκληρή που ήταν ή ζωή! Μα γιατί τους είχε χωρίσει; Γιατί;

Μα νά, τώρα, εκείνος, ο αγαπημένος της, πριν πεθάνει, θέλησε να της ανοίξει την καρδιά του, να της εξομολογηθώ τον έρωτά του. Κ' είχε τη λεπτότητα να της στείλη τώρα το γράμμα, για να μην την «ενοχλήσει», για να μη φανή φαρτικός, για να μην την κάνει να πονέσει...

Τί κρίμα! Γιατί άρα γε δεν είχε μιλήσει τότε; Για ποιο λόγο; 'Ασφαλώς θα είχε κάποια σοβαρή αφορμή... Που ξέρεις;... Η ζωή είναι τόσο τραγική!...

Μέσα στο μυαλό της ένα σωρό ιδέες χόρευαν τρελά και την ζάλιζαν. Τί καλά πού είχε κάνει να στείλη τώρα το γράμμα... Τώρα, πού δεν μπορούσε πια να στείλει... Τώρα πού βρισκόταν κι' εκείνη στην άκρη της ζωής.

Ναί!... Δεν υπέφερε πια... Κάθε άλλο μάλιστα! Μπορούσε να πη πως ήταν τώρα ευτυχισμένη!...

Και η δεσποινίς Μπινιέ, σαν να είχε ξανανειώσει ξαφνικά περπατούσε πάνω-κάτω στο σαλόνι και γελούσε, άστράγαλα από χαρά κι' ευτυχία, κρατώντας στο χέρι το γράμμα εκείνο.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Μα ή δεσποινίς Μπινιέ δεν γελούσε. Ήταν παραγμένη από αυτή την άπροσπτη περίπτωση. Τα μάτια της μάλιστα είχαν θαμπώσει τόσο πολύ, που δεν έβλεπε τον γραμματοκομιστή της εποχής. Παρακάλεσε λοιπόν την θυρωρό να την αφήσει μόνη και ξανακαθίσει στην πολυθρόνα της, βνίζοντας το γράμμα. Ύστερα, άργα-άργα, έάσασε τα έξης:

«Δεσποινίς 'Ελθίρα,

Σας ζητώ συγγνώμη πού πήρα το θάρρος να σάς γράψω. Προηγούμενος όμως διαβάσε τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Έτσι το γράμμα αυτό έπ'ότι λάβατε μέσω του συμβολαίου γράφου μου, ο οποίος θα στείλει το στείλη το 1937, αν βρισκόταν ακόμη στη ζωή κι' αν είσατε παντρεμένη...

«Κι' αλήθεια, γράφο αυτό το γράμμα στις 11 Μαΐου 1907... Κι' αν διάβει αυτό τη μακρινή ημερομηνία, θέλω να σάς το στείλω ύστερ' από τριάντα δολοκλήρα χρόνια, αυτό το έπιστολή ή υπάρχει ή λεγόμενη «παραγραφή»...

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΓΕΛΑΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Ποιά είναι το μεγαλύτερο θέλγητρο ενός γυναικείου προσώπου; Η κανονικότης των χαρακτηριστικών; Η ομορφιά της επιδερμίδος; Η νεανική χαρίς ή ή γοητεία ενός επιτυχούς μακιγιαζ; 'Ολ' αυτά συντελούν βέβαια στην όμορφια, μά και δεν παίζουν κανένα ρόλο χωρίς μία έκφραση πού άκτινοβολεί από χαρά και ζωή.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

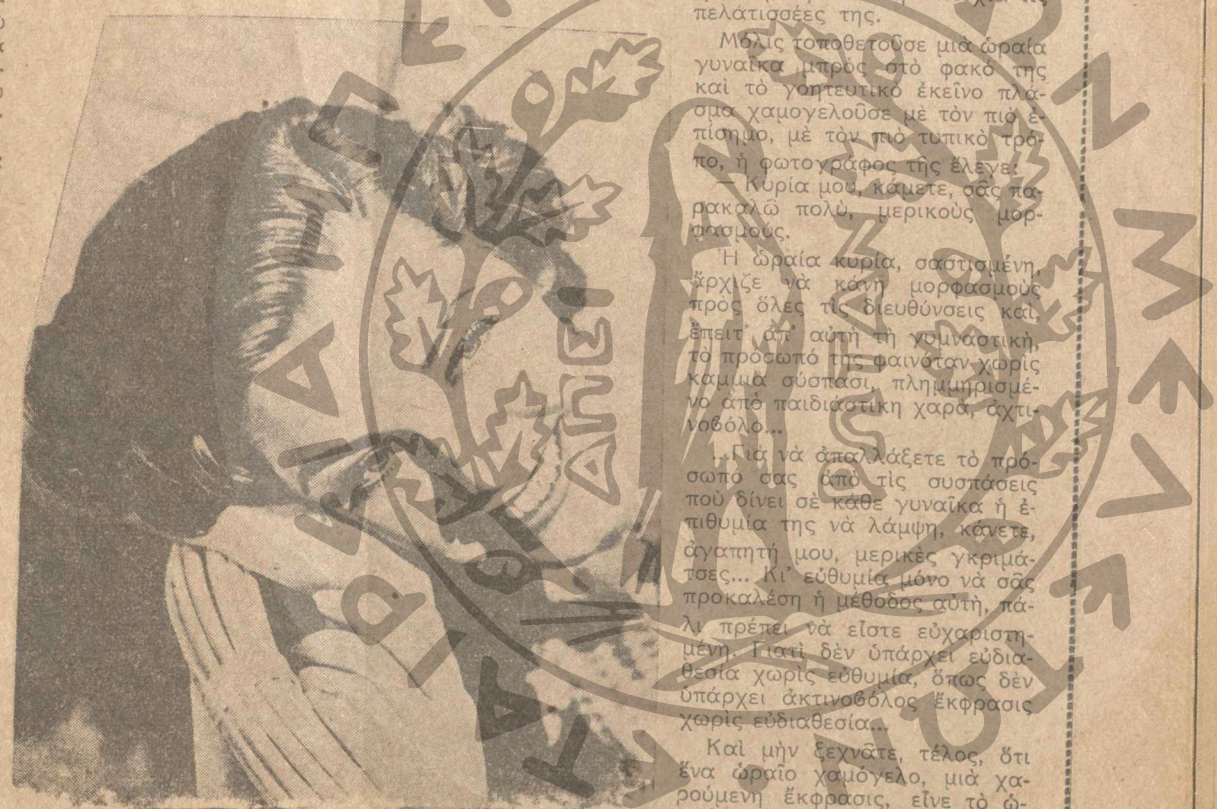
Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Πολλές φορές μου συνέβη να δώ μία γυναίκα και να μου φανή ασημαντή και να την ξαναδώ σε λίγον καιρό και να ή βρώ πραγματικά ώραία.

Ένα όμορφο χαμόγελο κάνει την όμορφιά της γυναίκας ν' άκτινοβολή.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

ΓΑΛΛΟΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΡΙΚΟΚΟ

ΤΩΝ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ. ΦΙΣΚΕΡ

Ο έξερευνητής Θεόφραστος Ντυπὸν διέσχισε τὴ φλογισμένη ἀφρικανικὴ ἔρημο. Ὁταν χαρούμενος γιατί εἶχε διανύσει, μέσα σὲ τέσσερες ἡμέρες, ἑκατὸν εἰκοσίδιο χιλιόμετρα. Μὰ συγχρόνως ὑπέφερε φριχτά γιατί εἶχε σαρανταοχτὼ ὥρες νὰ βάλῃ μπουκιά στὸ στόμα του.

— «Αἱ καμήλες! Ἡ καμήλες! ἐπαναλάμβανε ἀδιάκοπα.

Καὶ μετανοοῦσε πικρά γιατί εἶχε ἀμελήσει νὰ πάρῃ μαζί του, στὸ ἐξερευνητικὸ ταξίδι του, μερικά ἀπ' αὐτὰ τὰ τετράποδα. Ἦξερε μὲ πόση ὑπομονὴ μεταφέρουν ἀπὸ πάνω στὴν κυματιστὴ ράχη τους κιβώτια μὲ τρόφιμα κ' ἤξερε ἀκόμα ὅτι καὶ τὰ τρόφιμα νὰ σωζόντουσαν, θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τρόφιμα τὶς ίδιες καμήλες. Τὸ κεφάλι τῆς καμήλας μὲ ξίδι, τὸ φιλέτο τῆς καμήλας «ἀ-λά-μαίτρ-ν» ὅτελ, τὰ πόδια τῆς καμήλας μὲ καρότα, δὲν φιγουράρουν καθημερινῶς στοὺς μονοτόνους καταλόγους τῶν εὐρωπαϊκῶν ρεστωράν.

Μὰ εἴπαμε, δυστυχῶς ὁ κ. Ντυπὸν εἶχε ἀμελήσει νὰ πάρῃ μαζί του καμήλες.

Τὸ βράδυ τῆς πέμπτης ἡμέρας, ὁ Θεόφραστος Ντυπὸν ἔφτασε σὲ μιά μικροσκοπικὴ ὁάσα.

Εἶδε ἐκεῖ ἕναν ἀράπη καμμιὰ σαρανταριά χρόνων, πού κοιμόταν ἐσπλωμένος κάτω ἀπὸ μιά φοινικιά. Πεινοῦσε τόσο, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν φάῃ ὡμό.

Μὰ ἡ μόρφωσις φέρνει πάντα τοὺς καρπούς της. Ἡ ἀρχὴς τῆς ἡθικῆς, πού τοῦ εἶχαν διδάξει οἱ καθηγηταὶ του πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα, τότε πού τὸν ἔλεγαν ἀκόμη τυφλό, τὸν ἐμπόδισαν νὰ ὑπακούσῃ στὸ ἐνστικτὸ του.

Συλλογίστηκε: «Ἕνας ἄνθρωπος σ' αὐτὴ τὴ χώρα ἔχει ἐμπορικὴ ἀξία. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φάω αὐτὸ τὸν ἱθαγενῆ. Δὲν εἶνε δικός μου. Ἄν τὸν ἔτρωγα, θὰ ἔκανα κλοπὴ!»

Κ' ἄρχισε νὰ ναστενάζῃ βαθεῖα. «Θεὲ μου!... Θεὲ μου! ἔλεγε. Φαίνεται τόσο καλοθερμμένος. Γιατὶ νὰ μὴ φαίνεται πουθενὰ γύρω κανένα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του; Θὰ μπορούσα νὰ τὸ ἀγοράσω!

Ἀσφαλῶς, ἡ Θεῖα Πρόνοια δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ ὁ Ντυπὸν ἀπὸ τὴν πείνα. Ὁ ἔξερευνητὴς μας εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ συναντήσῃ ἑκατὸ μέτρα πρὸ πέρα τρεῖς ἱθαγενεῖς καθισμένους στὴν ὄχθη ἑνὸς βάλτου, ἕνα νεκρὸ κάτισχνο, ἕνα γέρο κοκκαλιάρη καὶ μιά γυναῖκα μὲ σάρκες σὰν πετοῖ.

Μ' ἕναν τρόπο γεμάτο σεβασμὸ κ' εὐγένεια, ὁ Ντυπὸν φώναζε τὸ γέρο καὶ τὸν ἐπῆρε παράμερα. Δὲν ἤξερε μὲ ποῖο τρόπο νὰ τοῦ διατυπώσῃ τὴν αἰτήσί του. Κοκκίνισε, χλόμιασε, στριφογύρισε πολλές φορὲς τὴν κάσκα του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ἡ πείνα ὅμως ἐξαγιάζει τὰ μέσα. Κατανίκησε τὴ δειλία του τοῦ ἀξέβγαλτου ἀνθρωποφάγου καὶ εἶπε:

— Γέρο, θὰ ἤθελα νὰ φάω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο πού κοιμάται ἐκεῖ κάτω, στὴν εἴσοδο τῆς ὁάσεως, κάτω ἀπὸ μιά φοινικιά. Φαίνεται ὀρεκτικὸς καὶ τὸ στομάχι μου ξεφωνίζει ἀπὸ τὴν πείνα.

— Στ' ἀλήθεια, ἄνθρωπε μὲ τὸ λευκὸ πρόσωπο, ἀπάντησε ὁ γέρος μὲ τόνο μομφῆς, τὰ λόγια πού βγαίνουν ἀπ' τὰ λεπτά σου γελά με κάνουν νὰ ὑποθέτω πὺς ἔχασες τὸ λογικὸ σου. Ἄγνοεῖς λοιπὸν ποῖα εἶνε ἡ δύναμις τῶν δεσμών τῆς στοργῆς πού συνδέει ἕναν πατέρα μὲ τὸ παιδί του. Ὁ ἄνθρωπος, πού θέλεις νὰ ἐξαφανίσῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ὀνομάζεται Ρικοκό. Καὶ ὁ Ρικοκό, μάθε το, εἶνε παιδί μου, σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα μου, αἷμα ἀπὸ

τὸ αἷμα μου!

Ὁ Θεόφραστος Ντυπὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα χρυσὸ λουδοθῖκειο καὶ τὸ ἔδειξε στὸ γέρο ἀράπη.

Ἦξερε τάχα ἐκεῖνος τὴν ἀκριβὴ ἀξία τοῦ νομίσματος, τὸ ὁποῖο πετοῦσε λάμψεις κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο;

Τὸ κύτταξε ἐπὶ πολλὴ ὥρα σκεπτικὸς κ' εἶπε στὸν ἑλ:

— Δόσε μου στὰ χέρια μου ἄλλα πενήντα τέτοια... πενήντα, οὔτε ἕνα λιγώτερο κ' ὁ Ρικοκό εἶνε δικός σου...

Τοῦ ζητοῦσε χίλια φράγκα.

Ὁ Ντυπὸν ἔψαξε τοῦ κάκου τὶς τσέπες του. Δὲν εἶχε ἀλλοίμονο! Παρὰ ἑκατὸν εἰκοσιτρία φράγκα, καὶ πενήντα λεπτά. Τί νὰ κάνῃ; Θέλησε νὰ παζαρεύῃ.

Μὰ ὁ γέρος τὸν χαρέτησε ξερά καὶ χάθηκε μέσα στὰ δέντρα μουρμουρίζοντας:

— Αὐτὸς ὁ ξένος εἶνε τυφλός... Ἀκούς ἐκεῖ νὰ ζητῇ νὰ τοῦ κατεβάσῃ τὴν τιμὴ... Ποτέ! Ποτέ! Ἀγανάκω πού τὸ γυῖό μου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα βασιανιστικὸ κέντρισμα τοῦ στομαχίου του ἀπέσπασε τὸ Ντυπὸν ἀπὸ τὶς θλιβερὰς σκέψεις.

Ἀποφασιστικά, πλησίασε τὸν κάτισχνο νέο πού καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ βάλτου καὶ τοῦ ἐγενεψε ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε πάλι νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

— Θὰ ἤθελα, τοῦ εἶπε μὲ φωνισμένη, ὅταν βρέθηκαν μόνον, νὰ φάω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο πού κοιμάται ἐκεῖ κάτω στὴν εἴσοδο τῆς ὁάσεως. Φαίνεται πολὺ ὀρεκτικὸς καὶ τὸ στομάχι μου ξεφωνίζει ἀπ' τὴν πείνα.

Κ' ἔδειξε στὸ νεαρὸ νέγρο τὸ λουδοθῖκειο πού εἶχε περιφρονῇ ὁ γέρος, ρωτώντας τον:

— Γιά πόσα τέτοια νομίσματα θέλω παραχωροῦσε τὴν ἀδεια πού σοῦ ζητάω.

— Μοῦ ζητᾷς, ἄνθρωπε μὲ τὸ λευκὸ πρόσωπο, τὴν ἀδεια νὰ φάω τὸν Ρικοκό; Ἐκανε ὁ νεαρὸς κάτισχνος νέγρος. Ἄγνοεῖς λοιπὸν, τρελὴ ποῖα εἶνε ἡ δύναμις τῶν δεσμών τῆς στοργῆς, πού συνδέει ἕνα παιδί μὲ τὸν πατέρα του. Στ' αὐτὸν χάρισε τὸ ὅτι γεννήθηκε. Γιά νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀδεια πού μου ζητᾷς θέλω εἰκοσι τέτοια νομίσματα τοῦ ἀράπη.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις.

Ποῦ νὰ τὰ βρῇ ὁ Ντυπὸν εἰκοσι λουδοθῖκεια; Τότε μόνον σκέφθηκε πόσο ἀπρονόητο εἶνε νὰ παζαρεύῃ κανεὶς στὴν ἔρημο χωρὶς πολλὰ χρήματα μαζί του... Εἶπε στὸν νεαρόν του ὑπογράψῃ ἕνα τσέκ, μὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Καὶ, μὲ τὴ σειρά του, ἀδύνατος.

Ἄδύνατος, ἐξαφανίστηκε μέσα στὰ δέντρα.

Ὁ Θεόφραστος Ντυπὸν κόντευε νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἡ μαύρη, πού συμπλήρωνε τὸν οἰκογενειακὸ αὐτὸ ὁμίλο, τὸν ὁποῖο εἶχε δεῖ φθάνοντας στὴν ὁάσα, εἶχε ἀρμεῖν καθισμένη στὴ θέσι της. Ὁ Ντυπὸν τὴν κύτταξε καὶ σκέφθηκε ἀπογοητευμένος: «Καθὼς φαίνεται, εἶνε ἀδύνατος ἂν θὰ κατορθώσω νὰ ῥθῶ σὲ συμφωνία μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα».

Ἡ πείνα σπρώχνει τοὺς λύκους ἔξω ἀπ' τὰ δάση. Δίνει στοὺς ἀνθρώπους μιά τὸλη ἀφάνταστη. Σύρθηκε λοιπὸν εἰς τὰ πόδια τῆς μαύρης καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ «δουλειά» πού ἔχω νὰ σοῦ προτείνω δὲν θὰ σοῦ φανῇ καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα... Ἀκούσε με ὡς τόσο, σὲ ἱκετεύω... Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ φάω τὸν ἄνθρωπο πού κοιμάται στὴν ἀρχὴ τῆς ὁάσεως... Ὑπὸ ποιὸς ὄρους μοῦ τὸν παραχωρεῖς;

— Ἐπιθυμοῦν νὰ φᾶς τὸν Ρικοκό; Ἐκανε ἡ μαύρη, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμψαν. Μήπως ἀπειθεύσαι;... Ὁχι... Καλὴ δρεξί, φιλε μου. Καλὴ δρεξί. Κράτα τὰ λεφτά σου...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Ὁ Λαθελὸ δεχόντουσαν τοὺς φίλους τοὺς κάθε Πέμπτη ἀπόγευμα καὶ τοὺς κρατοῦσαν τὸ βράδυ σὲ γεῦμα. Καὶ κάθε λίγο καὶ λιγάκι δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ ν' ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ Ἑμμανουήλ.

Ἄν, π.χ., ὁ κ. Στίλμαν ἢ ὁ κ. Νουνὸν ἔκαναν λόγο γιὰ τὰ εἰσδήματα τοῦ Α... ἢ τοῦ Β..., ἀμέσως ὁ κ. Λαθελὸ ἔσπευδε νὰ τοὺς διακόψῃ, λέγοντας:

— Μπα! αὐτὰ εἶνε μικροπράγματα, μπροστὰ στὴν περιουσία τοῦ θεοῦ μας Ἑμμανουήλ... ἔξερете, τοῦ θεοῦ μας Ἑμμανουήλ πού μένει στὴν Ἀμερική.

Ἄν πάλι ἡ κ. Μαρκῶ ἔλεγε ὅτι εἶχε δὴ μιά περίφημη πινακοθήκη, ἢ ὁ κ. Λαθελὸ ἔκανε περιφρονητικά:

— Πφ! αὐτὰ εἶνε ἔργα μογιατζήδων μπροστὰ στὴ συλλογὴ πού ἔχει ὁ θεὸς μας Ἑμμανουήλ... ἔξερете, ὁ θεὸς μας Ἑμμανουήλ, πού μένει στὴν Ἀμερική...

Τὴν Πέμπτη, 15 Μαΐου, τὴν ὥρα πού ἡ ὑπηρετρία σερβίριζε τὸ ψιτὸ στὸ τραπέζι, παρέδωσε συγχρόνως στὸν κ. Λαθελὸ καὶ ἕνα τηλεγράφημα. Ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ τὸ διάβασε δυνατά:

«Ἐρχομαι στὸ Παρίσι γιὰ δύο μῆνες. Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς φιλήσω καὶ νὰ σὰς φέρω ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο. Φθάνω αὔριο πρωί.

Ο ΘΕΙΟΣ ΣΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ»

Οἱ καλεσμένοι ἀνοιξαν τὸ στόμα τους ἀπὸ τὴ ζήλεια τους.

— Ὁ θεὸς σας Ἑμμανουήλ! φώναξε ἡ κ. Μαρκῶ. Καὶ σὰς προσαναγγέλλει ὅτι θὰ σὰς φέρῃ ἕνα ἐνθύμιο. «Ὡ! τί τυχεροὶ τῆς θέσι σας, ἐπρόσθεσε ἡ κ. Νουνὸν, θὰ ἤθελα ἕνα ἑκκρεμὲς καὶ δύο καντηλιέρια γιὰ τὸ τζάκι.

Κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ θεοῦ Ἑμμανουήλ, τὸ ἐπόμενο Σάββατο, ὁ κ. Ζιλ Λαθελὸ δὲν ἀνοίξε καθόλου τὸ στόμα του. Ἐσπασε ὡστόσο μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ἀμερικανοῦ θεοῦ:

— Ὁ παλητοσυγκούνης, ὁ παληόγερος!... Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μοῦ φέρῃ ὡς δῶρο ἕνα στυλὸ μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θὰ τὸν σκέφτωμαι ὅταν θὰ ἐργάζωμαι στὸ γραφεῖο...

Καὶ νὰ δώσῃ καὶ στὴ γυναῖκα μου ἕνα πορτραῖτο τοῦ κοριτοῦ μου γιὰ νὰ τὸν σκεφτεῖται στὸ σπίτι... «Ὡ! πολὺ ὠραία δῶρα μὰς ἔφερε αὐτὸς ὁ θεὸς Ἑμμανουήλ...

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε κ' αὐτὸ, ἔσπασε καὶ μιά συζυγικὴ ἀκνή.

— Περιφροῦμαι τελοσπάντων αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς σου! ἔλεγε ἡ κ. Λαθελὸ.

— Οἱ συγγενεῖς μου! Τοὺς βρίζεις τώρα... Καὶ ὅμως ἡσούν περήφανη ὅταν μῆγκες στὴν οἰκογενεία μου...

— «Ὡ! τί κοροϊδεῖα ἔχουν νὰ μὰς πατήσουν οἱ Στίλμαν, οἱ Νουνὸν, οἱ Μαρκῶ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη... Θὰ νομίσουν πὺς τοὺς λέγαμε ψέματα γιὰ τὸ θεὸ Ἑμμανουήλ... Θὰ νομίσουν πὺς δὲν εἶχε πεντάρα... Ὅτι δὲν θὰ κληρονομήσουμε ποτε αὐτὸ μονόλεπτο ἀπ' αὐτόν... Ὅτι...

Ἀφοῦ ἐξαντλήθηκαν τὰ πλεμεφόδια τοῦ βαρέος πυροβολικοῦ τῶν συζυγικῶν σκηνῶν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λαθελὸ ξαναγύρισαν σὲ πρὶν εἰρηνικὰ αἰσθήματα. Κάθησαν σὲ δύο πολυθρόνες καὶ συζήτησαν μὲ σιγανὴ φωνὴ ἐπὶ πολλὴν ὥρα.

Στὸ τέλος κατέληξαν στὸ συμπέρασμα:

— Τόσο τὸ χειρότερο!... Εἶνε μιά ἀναγκαία δαπάνη! Δὲν πρέπει νὰ διατάξουμε!...

Ἡ κ. Λαθελὸ, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν ὑπηρετρία, ἐτοιμάζε τὸ τζάι, ἐνῶ ὁ κ. Λαθελὸ ἀνοίγε τὸ βιβλίο τῶν λογαριασμῶν του. Στὶ σελίδες «Ἐξόδα τοῦ μηνὸς» ἔγραφε:

Κάθησαν σὲ δύο πολυθρόνες...

Ὁ Ζιλ κάθησε κ' ἔγραψε στὸ θεῖο του...

21 Μαρτίου.— Ἐνοικίσεις διὰ 2—4 ὥρας ἑνὸς ἑκκρεμὸς καὶ δύο καντηλιέρια γιὰ τὸ τζάκι (ἀξίας 9.600 φράγκων) προωρισμένον νὰ φιγουράρουν ὡς δῶρον τοῦ θεοῦ Ἑμμανουήλ. Φράγκα 800.

Σὲ λίγο, ὅπως κάθε Πέμπτη, οἱ Στίλμαν, οἱ Νουνὸν, οἱ Μαρκῶ ἔφτασαν.

Ποτὲ διακόσμησης τζακιῦ δὲν ἄκουσε τόσο κολακευτικά λόγια, ὅπως αὐτὴ πού φιγουράριζε γιὰ δῶρο τοῦ θεοῦ Ἑμμανουήλ.

— Ὑπέροχη! φώναξε ἡ κ. Μαρκῶ.

— Ἀλήθεια! ἀπάντησε ἡ κ. Λαθελὸ.

— Θαυμάσια! ὑπερέβαλε ὁ κ. Νουνὸν.

— Ἀλήθεια! ἀπάντησε ὁ κ. Λαθελὸ.

— Θὰ πληρώσω γι' αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ θεὸς σας ἔξω κόσμο λεφτά! εἶπε ἡ κ. Στίλμαν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, οἱ καλεσμένοι ἐτοιμάστηκαν ν' ἀποχωρήσουν.

— Ὁ ἐξάδελφός μου Ρενέ, ψιθύρισε ὁ κ. Στίλμαν, τρελαίνεται γιὰ τὶς ἀρτίστικες ἐπιπλώσεις. Θὰ ἤθελα, ἀν' μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, νὰ τὸν φέρω νὰ θαυμάσῃ τὸ τζάκι σας.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ Λαθελὸ. Αὔριο τὸ πρωὶ ἂν θέλετε.

— «Ὡ! ὄχι... Δὲν ὑπάρχει βία. Θὰ σὰς τὸν φέρω τὴν ἐρχόμενη Τρίτη. ***

Ὁ ἐπιπλωπῶλης ὡστόσο ἀρνήθηκε νὰ πάρῃ πίσω τὸ ἑκκρεμὲς καὶ τὰ δύο καντηλιέρια, γιατί οἱ Λαθελὸ πού τὰ εἶχαν νοικιάσει ἕνα μῆρα, τὰ κράτησαν μιά βδομάδα.

Ἔτσι ὁ Ζιλ Λαθελὸ ὑποχρεώθηκε νὰ γράψῃ στὸ βιβλίο τῶν λογαριασμῶν του, ἐκτός ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ ἔξοδο τῶν 800 φρ., καὶ τὰ ἀκόλουθα ἔξοδα:

31 Μαΐου.— Προκαταβολὴ εἰς ἐπιπλωπῶλην διὰ τροποποίησιν ἐνοικιάσεως δώρου θεοῦ Ἑμμανουήλ εἰς ἀνδρῶν φρ. 600

3 Ἰουνίου.— Καταβολὴ εἰς ἀπατητικὸν ἐπιπλωπῶλην ἑνὸς ἀνδρὸς δώρου θεοῦ Ἑμμανουήλ (χρήματα παρεχόμενα ἐξ ἐμοῦ) φρ. 300

16 Ἰουνίου.— Νέα καταβολὴ εἰς ἐπιπλωπῶλην (χρήματα παρεχόμενα ἐξ ἐμοῦ) φρ. 500

Τὴν τελευταία ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου οἱ Λαθελὸ ἔκαναν πρόσθεσι καὶ εἶδαν ὅτι τὸ δῶρο τοῦ θεοῦ Ἑμμανουήλ τοὺς εἶχε στοιχίσει ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη 3.100 φράγκα. Καὶ ὅτι ἔμενε ἀκόμα νὰ πληρώσουν ἄλλες 6.500 φρ.

Ἔτσι ὅλα τὰ ἐπιπλά τοῦ ζεύγους Λαθελὸ πῆραν τὸ δρόμο τοῦ Δημοπρατηρίου ἢ τοῦ Ἐνεχυροδανειστηρίου. Γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὰς φιλικὰς τοὺς ἔλεγαν ὅτι τὰ εἶχαν παραχωρήσει στὸν θεὸ Ἑμμανουήλ.

— Ὁ θεὸς ἦρθε χθὲς καὶ τοῦ ἔφερε πολὺ ὁ μπουφές... ἔλεγον. Τοῦ τὸν χάρισαν λοιπὸν. Ἐξ ἄλλου ἐμεῖς πρόκειται ν' ἀντικαταστήσουμε τὰ ἐπιπλά μας.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ ὅλα τ' ἄλλα ἐπιπλά.

Ἔτσι δὲν τοὺς ἔμενε πλεῖν παρὰ τὸ ἑκκρεμὲς καὶ τὰ δύο καντηλιέρια τοῦ τζακιῦ. Μὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν τὴ νύχτα ὡς κρεβάτι καὶ τὴν ἡμέρα ὡς τραπέζι.

Ἔτσι ὁ Ζιλ κάθησε κ' ἔγραψε στὸ θεῖο του τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

Ἐπρὸ δύο μηνῶν ἀπὸ τότε πού μὰς τίμησες μὲ τὴν ἐπισκέψιν σου, ἀναγκαστήκαμε νὰ ὑποβληθῶμε σὲ ἀπρόοπτα ἔξοδα. Δὲν ἔχουμε πλεῖν στὸ σπίτι οὔτε τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ τὰ πωλήσουμε καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΓΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Η υπό των άγνωστών μας άστοιχολογία συνεργασία και μη νοδευόμενη υπό δικαιώματος κρισεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται όπ' όμιν.

Τό φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμάται παντοῦ δραχμάς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς του παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγινώσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δέν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Γοῦς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μᾶς στείλουν 8 δραχμάς εἰς γραμματόσημα δι' ἑκάστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγέλαν εἰς τὸ Ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Ἰσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι, θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΑΝΤΩΝΗΝ Κ.— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Πρὸς τὸ φιλολογικὸν τμήμα τοῦ περοδικοῦ;
Κύριε,
Σὰς ἐσωκλείω ἕνα ποιηματάκι μου πρὸς ἐξακριβῶσιν τῆς
...ποιητικῆς του βαρητικότητος.

Εὐχαριστῶ»

Δυστυχῶς στὸ ποιηματάκι σας δέν ὑπάρχει «βαρητικότητα», οὔτε καὶ δυναμικότης. Μ' ἄλλους λόγους, φίλε κ. Ἀντώνιε, τὸ ποίημα δέν εἶνε καθόλου καλὸ καὶ ἱσοῦ.

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

Πέρα στῆς βουνοκορφές καὶ γύρω στὰ πλατέματα στὸν
(κάμπο
Ἀπλώθηκαν τῆς νύχτας τὰ πιχτὰ σκοτάδια.
Τριγύρω κυπαρήσσια ὀρθόστεκα, καὶ πάρα κεῖ,
ὀρθάνυχτο ἕνα μῆμα πού με καρτερὰ γιὰ νάμπο.
Ἀπὸ μακριὰ κουδούνια ἤχουν καὶ ὄχλοβοὶ στερνῇ ἀπὸ τὸ
γυρισμὸ τους τὰ κοπάδια.

Καὶ πὶὸ φιλᾷ, στὴ μαύρη τοῦ οὐρανοῦ θαμπάδα
Ἐνα ἀστεράκη θλίβετε καὶ μ' ὅλη του τὴν τρεμουλιάρα
(λάμψη
Φέγγει πάνω στὸ μῆμα μου σὰ νεκρικὰ λαμπάδα
Κ' ὁ γκυόνης ἐτημάζετε, μέσα ἀπὸ τὰ φυλλόματα,
σιγόλλαλα νὰ κλάψη.

Καὶ ἡ φλογέρα ἑνὸς βο-
(σκοῦ ἀπὸ μακριὰ, μι-
(σοσθημένα φέρνῃ κά-
(πιο θρίνο
— Ἐνα σκυλὴ, σκούζει λυ-
(πητερὰ κάτω στὸ κάμ-
(πο—
Μέσα στὸ θόγγολάλημά
(τῆς δεινῆ ζωτανεμένα
(τὰ ρημάδια ἀπόντα
(θρύλο.
Τρυγύρω κυπαρήσσια ὀρθό-
(στεκα καὶ πάρα κεῖ
— Ὄρθάνυχτο ἕνα
(μῆμα πού με
(καρτερὰ γιὰ
(νάμπο...

Διαβάστε Ἑλληνας ποιητὰς
Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη συμβουλὴ πού
μποροῦμε νὰ σὰς δώσουμε ἐπὶ τοῦ
παρόντος.

ΦΑΙΔΩΝΑ, Ἐνταῦθα.— Μᾶς

«Αγαπητό μου Μπουκέτο

Χωρὶς ἐκ τῶν προτέρων νὰ ζητήσω τὴν θέλησίν σας, θάνα τὸ θάρρος νὰ σὰς στείλω τὸ ποίημά μου αὐτὸ μετὰ τὴν παρὰκλήσιν ἔάν εἶνε καλὸ τὸ δημοσιεύετε ἔάν ὄχι μὴ γράφετε σὰς παρακαλῶ τὸ ἐλλάτομά του γιὰ νὰ προσπαθῶ διωρθῶν τὰς ἐνοίας τῶν διαφόρων διμυουργημάτων μου περιμένο ἀπλῶς διὰ τῆς στήλης σας ἕνα ναι ἢ ἕνα ὄχι. Μεθ' ἀγάπης.

Καὶ τὸ δικὸ σας ποίημα ἀνεπιτυχές. Τὸ δημοσιεύουμε ἔδω γιὰ τὴν ὑποδείξουμε ὠρισμένα τοῦ χονδρεῖδῃ λάθῃ. Ἰδοῦ:

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ Η ΑΣΠΛΑΧΝΙΑ

Καράθια στὰ ταξείδια σας καράθια ὅπου κ' ἂν πάτε
γιὰ νὰ μοῦ βρῆτε, ὅτι ἀγαπῶ, τὴν κόρη τὴν ἀγνὴ
τοῦ ἑλίκος σας τὴν ὀρμη, ἂν θέλετε κρατᾶτε
ποῦνε ἀπὸ μάνας ἀγκαλιὰ στὸν κόσμο ὀρφανή.

Καράθια στὰ ταξείδια σας ὅταν τὴν συναντήστε
τῆς λέτε πῶς τὴν ἀγαπῶ, πῶς ζῶ γι' αὐτὴν καὶ μόνον
στείλτε με κύμα μῆνιμα κ' ἂν θέλετε ρωτήστε
μήπως ἡ δόλια τῆς καρδιά ἐγνώρισε τὸν πόνο
Καράθια σὰς παρακαλῶ, καὶ κάντε μου τὴν χάρι
σάν θέλῃ νὰ ἔρθῃ πάρτε τὴν, τὴν κόρη, π' ἀγαπῶ
ἐσεῖς πού ἐγενήκατε τῆς θαλάσσης καμάρι
φερτε τὴν πίσω τὴν καλὴν, κ' ἐγὼ γιὰ νὰ χαρῶ

Κ' ἕνα καράθι, ἕνα πρωτὶ, με κύμα συνοδεῖα μετὰ τὴν
(μπαρ
με μαῦρα τὰ πανιά
ἀχόρταγα, ἀλήπητα, ἄχ τὴν καρδιά μου δέρνει
τῆς μοῖρας ἡ ἀσπλάχνια τοῦ κόσμου ἡ ἀπονία
καὶ μοῦ εἶπε ὅτι τὸ κύμα
σοῦ γινε ἀγάπη μου γλυκιά, καὶ ὑστερινὸ σου μῆμα

Λοιπόν: Ἡ ἐνοία τοῦ τετάρτου στίχου τοῦ πρώτου τετραστίχου πᾶν-
ρετε πού; Στόν... ἔλικα! Οἱ τελευταῖοι στίχοι ἔξω μέτρου καὶ ρυθμοῦ. Σ-
ναλκικῶς τὸ ποίημά σας πολὺ κακόν. Μὴ γράφετε στίχους. Διαβάστε, πρὸς
στὸ νόημα τῆς ποιήσεως, μορφωθῆτε σχετικῶς κ' ἔχει ὁ θεὸς κατὰ
ῖς ὀρισμένα ἐφόδια στίχοι καλοὶ δέν γράφονται.
Γ. ΠΑΠ.— Τὸ ποιηματάκι σας συμπαθέστατο. Θὰ δημοσιεύῃ στὴν αὐτὴν
στήλην.

ΜΑΡΙΑΝ, Πάτρας.— Ναί, ἔχετε δίκην. Θὰ κάνουμε ὅτι μποροῦμε
νὰ σὰς εὐχαριστήσουμε.
ΝΙΝΑΝ Π.— Τὸ ἐρωτικὸν
νέττο ἐπιτυχμένον ἀρκετὰ καὶ
δημοσιευθὲν στὴν οἰκίαν στή-
Δ. Δ. Δ.— Ἐνταῦθα.— Στεί-
μας κατάλογον τῶν βιβλίων
θὰ σὰς πληρωθῶν εἰς τὴν
πολύτως ἱκανοποιητικῇ.
ΜΑΡ. ΙΩΑΝΝΟΥ, Πάτρας.—
Ἡ ἀκροστιχίδα σας πολὺ προ-
πικὴ καὶ ἀτεχνος. Συναρπάζει
ρὶφθῇ. Στείλτε τίποτε ἄλλο
δημοσιεύθῃ, ἀρκεῖ νὰ εἶνε
ΠΕΤΡΟΝ ΣΦΗΝΑΝ.— Τὸ
νέττο σας δέν ἔχει τὴν φῶ-
νέττου. Ἐνα σονέτο πρέπει
ἔχει δεκατέσσερες στίχους, δι-
δύο τετραστίχα καὶ δύο τρι-
τὰ τετραστίχα μάλιστα συναρ-
ται νὰ ἔχουν τὴν ἴδιαν ὁμοιο-
ληξίαν.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙ'Α: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικὸν δι' ἕν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικὸν Δολλάρια 6
ἑξαμήνου » 100 Ἀμερικῆς » 1

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἔτησι συνδρομὴν σελλ-
νια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται
πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.

Γιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλ-
λον πώλησιν, ἡ ἔταιρία New York News Agency General P. O.
Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλο-
παύλου.

ΤΙ ΤΡΑΒΑΜΕ...

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἄς μιλήσουμε λιγάκι, ἀγαπημένη μου! Ἡ μόνη μου εὐ-
τυχία εἶνε νὰ σ' ἀκούω καὶ νὰ μεθῶ μετὰ τὰ λόγια σου...

Νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα οὔτε μπορῶ, οὔτε τὸ θέλω, φιλ-
τάτη μου! Ἐσένα ἢ τὸν θάνατο!

Τὴν ἀγάπην σου ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος καὶ μετὰ τὴν ζωὴν μου νὰ
πληρώσω. Διάταξέ μεν καὶ εἶμαι πρόθυμος ν' ἀναγκάσω
ὅλο τὸν κόσμον νὰ γονατίσῃ μπροστά σου! Ὅταν θὰ γίνῃς
σὺζυγός μου, ποτὲ, μὰ ποτὲ δέν θ' ἀκούσης ἀπὸ τὸ στόμα
μου πικρά καὶ δυσάρεστα λόγια...

Ἐσένα μόνον θ' ἀγαπῶ αἰωνίως! Σὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ
πάνι Ποτὲ τὸ βλέμμα μου δέν θ' ἀτενίσῃ ἄλλῃ γυναίκα! Τὸ
σὺμβόλόν μου εἶνε: «Πίστις μέχρι τάφου»!

Πόση ἡδονὴ νὰ χορεύῃ κανεὶς μαζί σου καὶ νὰ μεθᾷ μετὰ
τὰ ἀγγελικά βλέμματά σου!...

Μαζὺ σου, ἀγγελέ μου, εἶμαι ἔτοιμος καὶ νὰ πεινάσω ἄ-
κομα! Μαζὺ σου θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος καὶ στὴν ἐρημίᾳ!...

Γίνου γυναίκα μου καὶ θὰ στρώσω ρόδα νὰ βαδίζης καὶ
θὰ κατεβάσω πρὸς χάριν σου τὸν Παράδεισον!...

Θὰ εἶμαι δοῦλος σου! Θὰ εἶνε διαταγὴς γιὰ μένα καὶ ἡ
παραμικρὴ ἐπιθυμία σου. Μόνη μου χαρὰ θὰ εἶνε νὰ σέ ὁ-
πακούω!...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

Εἶνε τρομερὸ! Ἐννοεῖς νὰ ἀνακατώνεσαι σὲ ὄλα... Θεέ
μου! Δέν ἐννοεῖς νὰ κλείσῃς τὸ στόμα σου οὔτε μιὰ στιγμή!

Πόσον εὐτυχεὶς εἶνε οἱ ἄγαμοι! Ὁ ἔγγαμος βίος δέν ἀξί-
ζει οὔτε ἕνα βελόνι!

Πάλι γκρινιῖς; Ἐγὼ σοῦ εἶπα ἑκατὸ χιλιάδες φορές ὅτι
ἐπισκέπτομαι τὴν Α... ἀπλῶς ὡς συμπατριώτιδά. Εἶνε μόνῃ
ἡ δυστυχίς, χωρὶς προστασία. Ἰδοῦ τὸ πᾶν! Γιατὶ ζηλεύεις
καὶ τρώεσαι;

Ἐννοεῖς καλὰ καὶ σώνει νὰ πᾶμε στὸ χορὸ, ἀφοῦ ξέρεις
ὅτι ὁ χορὸς μοῦ φέρνει δύσπνοια... Ὅχι! δέν θὰ πᾶμε που-
θεν! Εἶσαι τρομερὰ ἀπαιτητικὴ!... Θὰ με θανατώσῃς!...

Πάλι θεωρεῖς στὸ θέατρο! Μὰ δέν πέρασε μῆνας πού κά-
ταμε τὰ ἴδια ἐξόδα... Ἀ! ὄλα κι' ὄλα... Μήπως νόμισες πὺς
εἶμαι ὁ μακαρίτης Ζαχαρῶς;

Θὰ ἦταν προτιμότερο ἂν ἀντὶ νὰ χάνης τὸν καιρὸ σου
διαβάζοντας μυθιστορήματα, διάβαζες ἕναν ὁδηγὸ μαγειρι-
κῆς. Πετῶ τόσα χρήματα γιὰ τὸ φαί καὶ ποτὲ δέν εὐχαριστῇ-
σθαι!...

Εἶσαι θηρίο, τίγρις, ἐριννύς! Μ' ἀνάγκασες νὰ σέ μπα-
ταίσω. Ἀλλὰ τί φταίω ἐγὼ; Μ' ἔχεις τρελλάνει πειὰ μετὶς
ἰδιοτροπιῆς σου. Καλύτερα νὰ πεθάνεις νὰ γλύτωνω...

Ἐπειὰ βαθύτατης λύπης ἀναγγέλλομεν εἰς τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους
τὸν θάνατον τῆς σὺζυγῆς μου Ν. Ν. Παρακαλοῦμεν τοὺς εὐαρεστουμένους
ἐκ τῶν φίλων κτλ. κτλ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.— Νεαρὸς χῆρος, κάτοχος καλῆς περιουσίας, ἐπιθυμεῖ νὰ
νημευθῇ. Γράψατε ἄνευ ἀναβολῆς...

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 51)

νὰ πάρουμε λίγα λεπτὰ. Θὰ σοῦ εἰμαστε λοιπὸν εὐγνώμονες ἂν μποροῦσε
νά... ὅ,τι θέλεις τελοσπάντων, ἕνα μικρὸ ποσόν... κτλ»

Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ θεὸς Ἐμμανουὴλ χτυποῦσε τὴν πόρτα
τοῦ ἀνηψιοῦ του. Οἱ Λαθελοὶ ὅμως δέν ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ ὁ-
πηρέτρια τοῦ ἀνοιξε.

Μπήκε μέσα καὶ εἶδε ὅτι κι' ὁ πὶὸ ἐπιδέξιος λωποδύτης
δέν θὰ κατάρθωνε νὰ γυμνώσῃ περισσότερο τὸ διάστημα
πού ἦταν μεισθὲν τῶν τεσσάρων τοίχων κάθε δωματίου. Λυ-
πήθηκε μετὰ τὴν καρδιά του γιὰ τὸ θέαμα αὐτό.

— Μπα! εἶπε ἔξαφνα, σταματώντας μπρὸς στὸ τζάκι τοῦ
σαλονιοῦ. Νὰ ἕνα ἐκκρεμές καὶ δύο καντηλιέρια πολὺ ὡμορ-
φα. Δέν τὰ εἶχα προσέξει κατὰ τὴν πρώτη μου ἐπίσκεψιν...
Γιατὶ ὁ ἀνηψιὸς μου δέν τα πούλησε; Ὁ δυστυχισμένος... Δέν
θὰ βρῆκε ἴσως ἀγορὰς αὐτήν...

Μιά ἐφημερίδα σερντόταν καταγής. Ὁ θεὸς Ἐμμανουὴλ
τὴν πήρε καὶ τύλιξε μετὰ προσοχὴ τὰ δύο καντηλιέρια καὶ τὸ
ἐκκρεμές. Πρὶν φύγῃ, ἄφησε πάνω στὸ μάρμαρον τοῦ τζα-
κιῦ ἕνα φάκελλο. Μέσα στὸ φάκελλο εἶχε βάλει τρία ἑ-
κατόφραγκα καὶ πάνω στὸ φάκελλο εἶχε γράψει τὰ ἑξῆς:

«Δέξου αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο, ἀγαπητὲ μου ἀνηψιέ, ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ
σου Ἐμμανουὴλ».

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

ΡΙΚΟΚΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 50)

Δέν θέλω τίποτε... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μάλιστα νὰ σοῦ
προσφέρω, γιὰ νὰ με θυμᾶσαι, αὐτὸ τὸ κομψὸ κοράλλιο
περιδέραιο...

Μιά κραυγὴ εὐγνωμοσύνης ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ
ἐξερευνητοῦ Ντυπόν.

Φίλησε τὰ χέρια τῆς εὐεργετιδὸς του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ
ἀπὸ συγκίνηση.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. Μὰ ποῖα εἶσαι, ὦ εὐγενὴς
μαύρη, ἐσὺ πού μοῦ φέρεσαι μετὰ τόση καλωσύνη;

— Ἡ κυρία Ρικοκό, ἀπάντησε ἡ μαύρη, ἡ γυναίκα αὐ-
τοῦ τοῦ ἀνθρώπου πού κοιμάται.

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΞΕΡ

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 48)

νο τοῦ ἀγαπημένου της.

Δέν τὴν ἐνοιάζε πειὰ τί εἶχε συμβῇ καὶ γιατί δέν εἶχε μι-
λήσει τότε. Ὅλα τὰ ῥα εἶχαν λησμονηθῇ. Ὅλα! Τὸ μόνο
πού λογαριαζόταν ἦταν αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις.

Καὶ ἡ Ἐλθίρα Μπωνιέ φιλοῦσε σάν τρελλὴ τὸ τσαλακω-
μένο χαρτί τοῦ γράμματος, διότι νὰ προσέχῃ μετὰ κόουρα-
σμένα ματὰ τῆς τὴν ὑπογραφήν του: Ἀ. Φρεαί. Γιατὶ αὐτὸ
τὸ «Α» τῆς ὑπογραφῆς δέν ἤθελε νὰ πῇ Ἀρμάνδος, ἀλλὰ
Ἀνδρέας! Κι' ὁ Ἀνδρέας ἦταν ὁ ἄλλος ἀδελφὸς ὁ ἀσχη-
μος, ἐκεῖνος πού οὔτε τὸν προσεχε καθόλου ἡ Ἐλθίρα! Κι'
ἀπότονος, αὐτὸς, ὁ Ἀνδρέας, αὐτὸς μόνον τὴν εἶχε ἀγαπήσει,
μὰ δέν τολμοῦσε τότε νὰ τῆς ἐξομολογήθῃ τὸν ἐρωτὰ του!...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 5)

— Παίρνεις τὴν καρδιά μου, ἀγάπη μου, τοῦ ἀπάντη-
σε ἡ Μαρία.

Θαμμένη ζωντανὴ στὴ φυλακὴ, ὅπου τὴν ἐκλείσε κατό-
πιν ἡ ἀδόσσητη ἐχθρὰ τῆς ἡ βασιλίσσα Ἐλισάβετ τῆς
Ἀγγλίας, ἡ Μαρία Στουαρτ κατατομήθηκε ἐπὶ τὸ 18
χρόνια.

Δέν ἔμαθε ποτὲ ὅτι Μπόθουελ, τρελλὸς ἀπ' τὸν πό-
νο, μόλις λίγες βδομάδες ἔζησε στὴν φυλακὴ, ὅπου τὸν
ἔρριξαν. Πέθανε ὄχι γιατί ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν του, ἀλλὰ
τὴν ἀγάπην του.

ΜΑΡΣΕΛ ΒΙΟΥ

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

καταστάματα... Θυμάσαι κάποτε πού έλειψε τρεις μήνες; Λοιπόν! τούς τρεις αυτούς μήνες τούς πέρασε στη φυλακή, για μία παλιά υπόθεση... Όταν θγήκε έξω, δεν μπόρεσε ή δυστυχισμένη ν' αλλάξει ζωή. Τά μικρά πακέτα πού είχε πάντοτε μαζί της, ήταν κλεμμένα... Μας έδινε ραντεβού στην Όπερα, στο Σατελέ, επειδή εκεί βρίσκονται τά μεγάλα καταστήματα...

Η αστυνομία την κυνηγούσε... Ήταν αναγκασμένη ν' αλλάξει συχνά όνομα και κατοικία... Γι' αυτόν τόν λόγο μας έκρυβε τη ζωή της... Δεν έχει κανέναν στον κόσμο... Είπε τελείως μόνη... Όταν έμεινε χωρίς δουλειά, — την έδιωξαν από ένα γραφείο επειδή δεν δέχτηκε τις ανήλικες προτάσεις του προϊσταμένου της, — άρχισε νά κλέβη για νά ζήσει... Τά κλοπιμαία τά πουλούσε σέ μία γρηά κλεπταποδόχο...

Όταν ήρθε στο «Έξέλιος», στις 15 'Οκτωβρίου, έβγαине από τη φυλακή... Και την ημέρα πού δεν ήρθε στο ραντεβού μας, την είχε συλλάβει ή αστυνομία... Όλα τά ξέρω τώρα, όλα... Ξέρω ακόμα ότι ή Ζιζέλ μ' αγαπά, ότι με λατρεύει...

Είπα μερικά κοινά λόγια για νά παρηγορήσω τόν Πιέρ, για νά τόν πείσω ότι δεν έπρεπε πεινά ν' ασχολήται με τη γυναίκα αυτήν...

Παρακολούθησα την δίκη τής Ζάν Μαρουά. Την υπεράσπισε την ανέλαβε ο Μερλέν, επειδή ο Πιέρ καταλάβαινε ότι δεν θα είχε την δύναμη νά μιλήσει... Τά μεγάλα μάτια τής Ζάν—Ζιζέλ, φάνηκαν πιό μελαγχολικά από κάθε άλλη φορά...

...Η Ζάν Ζιζέλ καταδικάστηκε σ' ένα χρόνο φυλακή και πέντε χρόνια υπερорία.

Ο Μερλέν ήταν ευχαριστημένος. Δεν περίμενε νά φανή τó δικαστήριο τόσο επιεικής.

Πέρασε ένας μήνας από τότε. Ο Πιέρ φαινότανε σαν νά είχε λησμονήσει την Ζάν. Είχε άφοσιωθεί ολόκληρος στην εργασία του. Ένα απόγευμα, πήγα νά τόν πάρω απ' το γραφείο του, νά κάνουμε μαζί περίπατο... Συζητήσαμε για διάφορα θέματα... Σε μία στιγμή, ο Πιέρ χτύπησε με δύναμη τη γροθιά του στο τραπέζι και μου είπε με φωνή αλλομένη:

— Α! όσο συλλογίζομαι ότι ήθελα νά την κάνω γυναίκα μου!

Δεν την είχε ξεχάσει λοιπόν την Ζάν; Η ανάμνησίς της εξακολουθούσε νά τόν βασανίζει!

— Φαντάσου τó σκάνδαλο, συνέχισε ο Πιέρ, όταν θα μαθευόταν ότι ή γυναίκα ενός δικηγόρου, ή νύφη ενός ανωτάτου δικαστικού, ήταν μία κοινή κλέφτρα!... Θα κατέστρεφε τó μέλλον μου; Θα τά χαλούσα με την οικογένειά μου!...

Α! ο Θεός με φύλαξε από μία τέτοια συμφορά!...

Μά ενώ ο Πιέρ έλεγε αυτά, γύριζε μηχανικά, με τρεμάμενα δάκτυλα, τά φύλλα ενός έπιτραπέζιου ημερολογίου. Και πρόσεξα τότε ότι σε κάθε φύλλο είχε σημειώσει και από έναν αριθμό. Μετρούσε τις μέρες πού περνούσαν. Α νυπομονούσε νά δη την αγαπημένη του ελεύθερη.

Στις 5 Νοεμβρίου 1937, ή Ζάν θ' άποφυλακισθί...

Και τότε... τότε... τη μέρα εκείνη, είμαι βέβαιος, πως καμμία λογική, καμμία δύναμη στον κόσμο δεν θα έμποδισή τó φίλο μου νά παντρευτή μία «κοινή κλέφτρα»...

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

λας, μία υπόθεση πού τελείωσε, ευτυχώς, λιγώτερο τραγικά και παρέμεινε μυστηριώδης, προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση στο Στραφορντσάιρ τής Αγγλίας.

Ένας μικρός μαθητής δεκατριών χρόνων, τού οποίου σύμφωνα με τόν αγγλικό νόμο τó όνομα δεν άποκαλύπτηκε, άποπειράθηκε νά δηλητηριάση τó διδάσκαλό του κ. Τόμπσον ρίχνοντας στο τσάι του μελλαντόνα.

Για τήν ένοχη τού μικρού δεν υπήρχε καμμία άμφιβολία. Τό μυστήριο άρχισε όταν έληξαν νά διαφωτίσουν τά αίτια τής πράξεώς του.

Ο μικρός άπαντούσε έπίμονα:

— Δεν τόν αγαπούσα. Δεν τόν αγαπούσα.

Δεν μπόρεσαν νά τού άποσπάσουν ούτε μία λέξη περισσότερο.

Τόν κατεδίκασαν σέ δυό χρόνων φυλάκιση σ' ένα σωφρονιστήριο.

ΠΙΕΡ ΣΑΛ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

πέλασι τής 'Ελαφράς Ταξιαρχίας».

Η έπιτυχία των δυό ρόλων με έπεισαν για ένα πρόγματοι στó κοινόν άρέσουν περισσότερο, από όλους τούς άλλους, οί ήρωικοί ρόλοι.

Μου φαίνεται ότι ή «'Επέλασις τής 'Ελαφράς Ταξιαρχίας» είναι ή πιό καταπληκτική έπιτυχία τής ταινίας τού παιθρου πού πραγματοποιήσε τó Χόλλυγουντ. Δεν τó λέω αυτό από ματαιοδοξία επειδή είμαι ο πρωταγωνιστής της. Αυτή είναι ή αλήθεια...

Για πρώτη φορά στη ζωή μου κυνήγησα λεοπαρδαλί, ενώ γυρίζαμε αυτό τó φίλμ. Νοικιάσαμε τέσσερες έλέφαντες και ξεκινήσαμε για τή ζουγκλα. Η λεοπαρδαλίς πού τó νοικιάσαμε από ένα θηριοτροφείο, μετέφερε ής τó μέρος όπου θά γυρίζαται ή σχετική σκηνή, μέσα σ' ένα κλουβί.

Όταν τή, άπολύσαν, υπό τούς ήχους των τυμπάνων — έγήκε περπατώντας άργά και τράθηξε πρós τó Μικαέλ Κούρτιζ, τó διευθυντή τής παραγωγής. Έπειτα προχώρησε πρós τούς θάμνους κι' άρχισε νά κυλιέται στο έδαφος με τήν ράχη.

Γυρίστε! ούρλιαξε ο Κούρτιζ στόν «καμεράμαν».

Ο έλέφας μου φάνηκε σαν νά κατάλαβε κι' άρχισε νά ταλαντεύεται δεξιά κι' άριστερά, ενώ ο πυργόκος πού ήταν στη ράχη του έτριξε και κουνιόταν.

Δυό ήθοποιόι πού θρискόντουσαν άπάνω του μαζί με μένα, φώναξαν περίτρομοι στόν οδηγό νά σταθή: από τó φόβο τούς τούς είχε πιάσει πόνος στην καρδιά.

Ο έλέφας γονάτισε τότε, ενώ έμεις νομίσαμε ότι ή γρήγοχωρούσε από κάτω μας.

Πήδησε κάτω! μάς φώναξε ο Τζάκ Σούλιθαν ο βοηθός τού σκηνοθέτου.

Υπακούσαμε... Άν άργούσαμε μία στιγμή, θά γινότανε λυώμα, γιατί ο έλέφας άρχισε νά κατακυλιέται κατά γής.

Τέτοιες συγκινήσεις δίνουν σέ μένα διην την δέξια τής ζωής μου ως ήθοποιού.

Δεν ένδιαφέρωμαι ούτε για τή δόξα, ούτε για τó γρήμα. Ός τήν ώρα τά πράγματα θάδισαν πολύ καλά. Μά καμμία φορά θυμάμαι τις περιπέτειες τής αλήτικης ζωής μου κι' άναστενάζω...

Πότε θά τις ξαναρχίσω;

Αυτό εξαρτάται από σάς, αγαπητοί μου θεαταί τού κινηματογράφου...

ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

ωνή πού έτρεμε.

— Τόν θυμάσαι λοιπόν;

— Τόν θυμάμαι γιατί από τότε δεν χόρεψα ποτέ δωδεκαχορούς μέσα σ' ένα θράδυ.

— Γιατί;

— Γιατί περίμενα έσένα, Γκαστόν, νά χορέψουμε μαζί... Ο δωδέκατος χορός μονάχα σ' έσένα άνήκει...

Ο Γκαστόν τήν κύταξε προσεκτικώτερα και όταν άντακρυσε τή λάμψη των ματιών της, τά κατάλαβε όλα...

Η καρδιά του κόντευε νά σπάση μέσα στο στήθος του από τά δυνατά χτυπήματα. Άρπαξε τó κεφάλι τής Γενεβιέθς με τά δυό του χέρια και τήν φίλησε κρελλά στα μάτια.

— Έκλαιγαν κι' οί δυό.

— Άγαπημένη μου Γενεβιέθ.

— Πήγαινε τώρα στους πιστωτάς σου, τού είπε ή έξαδελφή του πού άνέκτησε πρώτη τήν ψυχραιμία της κι' άφησε τους αυτά τά κομήματα ως ένέχυρο. Κ' ύστερα έλα στο σπίτι για τó δωδέκατο χορό μας... Μήν άργήσης... γιατί θιάζομαι ν' άναγγείλω άπόψε τούς αρραβώνες μας...

ΣΥΝΤΑΓΗ

2

ΚΕΙ'Κ
ΣΤΑΦΙΔΟΣ

ΔΟΣΕΙΣ

200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις
200 γραμμάδια, 50 δόσεις

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Βάζουμε τó άλεύρι εις μίαν λεκάνην και, προσθέτοντες σιγά-σιγά όλα τά άναφερόμενα υλικά, τά δουλεύουμε κατά τοιοῦτον τρόπον ώστε, νά γίνουν

μία μζα. Παίρνουμε τότε μίαν σφύρα, τήν λαδώνουμε και τήν άλευρώνουμε άκριβώς και τήν γεμίζουμε με τήν άνωτέρω μζαν. Κατόπιν τήν στέλλουμε, ως άν φαίνον νά ψηθί.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΔΑ ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΔΙΑΝΙΚΩΣ ΔΡ. 9 Η ΟΚΑ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ 7.20

ΠΡΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Ο.
ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΜΗΝΥΤΑΡ

ΚΑΙ

ΖΑΧΑΡΟ-

ΠΛΑΣΤΙΚΗ

Μαθήματα διο Κυρίας και Δεσποινίδας πού θέλουν νά πλουτίσουν τάς γνώσεις των με όλίγα μόνον μαθήματα

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Όδός Σίνα Βησαρίωνος 8

Τηλ. 31.339

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-789

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

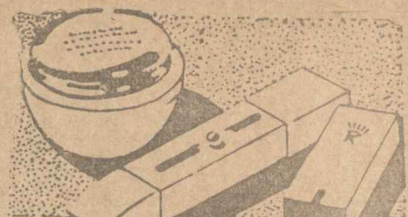
ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
L. T. PIVER

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

ΚΡΕΜΑ
KHASANA

Η εκκλησική ανακαίνυσις
ένος Ιατροῦ
ἐπαναδίδει
τὴν νεότητα
σὲ μιὰ ἐπιδερμίδα
παρμένη καὶ ρυτιδωμένη

Μία Ιατρική ἡμέρη τῆς Βιέννης ἀναγγέλλει τὸν τελευταῖον θρίαμβον τῆς ἐπιστήμης ποὺ θὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον. Ὅχι μόνον εἶρε τὴν ἀφορμὴν τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ μεσον νὰ τὶς ἀφαιροῦν. Μητέρες ἀκόμη καὶ γιαγιάδες δύναται τώρα νὰ ξαναῦρουν τὸ φρέσκο καὶ καθαρὸ χρῶμα τῆς νεότητός των. Γυναίκες 50 χρονῶν καὶ πλέον μποροῦν νὰ ξαναῦρουν τὴν θελουτὴ ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδες τῆς νεότητός των.

Αἱ ρυτίδες προέρχονται διότι ἐνῶ γηράσκουμεν ἡ ἐπιδερμὶς χάνει μερικά ζωτικά καὶ θρεπτικά συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικά τώρα προέρχονται ἀπὸ νέα ζῶα. Ὄταν τὰ ἐπαναβίδῃ τις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ νέου φρέσκην καὶ νέαν. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικά ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν τῶν γεννημένων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Dr Stéjkal. Τὰ ἀποκλειστικά δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἡγορήθησαν παρὰ τῆς To Kalon

ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ. Τὸ ἐκχέλισμα τῶν ζωντανῶν δερματικῶν κυττάρων, ὀνομαζομένων «Biocel» δὲν εὐρίσκεται παρὰ ἐντὸς τῆς κρέμας To Kalon (χρώματος ρόζ). Κατὰ τὰς γενομένης δοκιμὰς εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν 60 ἐτῶν, αἱ οὐτίδες ἀφαιρέθησαν ἐντὸς 6 ἐβδομάδων (βλέπε τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἠμερίδα τῆς Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν To Kalon, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε ὅραδον πρωτοῦ πλυσίματος. Τρέφει καὶ ξανανέωνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον σας. Αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται ταχέως. Ἐντὸς μερικῶν ἐβδομάδων θὰ φαίνεσθε ἀρκετὰ χρόνια νεώτερα. Τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα To Kalon χρώματος λευκοῦ μὴ λιπαρά.) Διαλύει τὰ μαύρα στίγματα, ξαννασφίγγει τοὺς διασταλμένους πόρους, καθιστὰ λευκὴν, γλυκεῖαν καὶ θελουτὴ τὴν πλέον σκοτεινὴν ἐπιδερμίδα, ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Ὑψηλῆ τοῦ τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Μενάνδρου 27— Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60.

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετὰ ἂν θὰ ξεβάψουν ποτέ

ARTI

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Τέσσερα νέα πραγματικῶς Παριζιάνικα ἄρώματὰ CREATION 1937 ἀφίχθησαν καὶ πωλοῦνται χωρὶς τὰ Μυροπωλεῖα Γεωργαντὰ Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1915

Ἐν Ἀθῆναις, ὁδὸς Βύσσης καὶ Ἀγάθωνος 10

Ἐν Χαλανδρίῳ, ὁδὸς Ἀγίου Γεωργίου 19
Ἐν Νέᾳ Κοκκινίᾳ, ὁδὸς Π. Τσαλδάρη 150 καὶ
Λαοδικείας (γωνία), ἔναντι φαρμακείου Μαιρομμάτων.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν.
Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐφαρμόζεται νέα μέθοδος τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.
Ἀποτελέσματα θετικώτατα καὶ ἡγυγημένα.

Εἰς τὸ Κεντρικὸν Ἀθηνῶν λειτουργεῖ τμήμα διὰ Μοντελλίστας. Τμήμα διὰ πρακτικὰς Μοδίστας. Τμήμα διὰ Κυρίας.

Τὸ ATTELLIER γυναικείων φορεμάτων λειτουργεῖ ὡς πάντοτε, μετὰ τὰ Μοντέλλα τῶν Οἴκων τῶν Παρισίων ΡΑΤΟΥ καὶ GENU. Τμήμα Μοντέλλων διὰ Μοδίστας.

Τὸ οἰκοτροφεῖον λειτουργεῖ ὡς πάντοτε, μόνον εἰς τὸ Κεντρικὸν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοὺς καλύτερους παιδαγωγικοὺς ὁδούς.

Ὡραι ἐγγραφῶν 9—12 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ. ἐκάστην

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς καὶ ἐν ὅλοιαν τοῦ κοινοῦ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ἈΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαλίας ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη καὶ Καλλιθέας.
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συροῦ καὶ πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΣΑ.
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχανοῦ.
ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α.
ΠΑ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καρσιώκη 31.
ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῆς Στῆς ἀριθ. 56
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Πατρῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιστοίας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνάλασσόμενοι μετὰ τὴν πλειοτέραν συνεισφοράν παροχῆς μας ἀποφενύετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀγορασίν τῆς μεταβιβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετὰ ἂν θὰ ξεβάψουν ποτέ.

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

Εἶναι τόσο εὐκόλο δταν χρησιμοποιοῦτε «ΚΟΛΥΝΟΣ», ὡς ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», προσδίδει εἰς τὰ δόντια γοητεῖαν εὐχάριστον εἰς τὸ βλέμμα.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», εἶναι ἡ πλέον ἀποτελεσματικὴ. Διαρκεῖ δύο φορές περισσότερον ἀπὸ τὴς ΚΟΙΝΕΣ ὁδοντοκρέμες, διότι χρησιμοποιοῦτε μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην. Δοκιμάσατε τὴν τεχνικὴν τῆς ξηρᾶς ψήκτρας μετὰ ἡμῶν ἑκατοστόμετρον «ΚΟΛΥΝΟΣ». Ὅσα ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τὴν Χ' καὶ ΧΙ
Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσσαλονίκης
νίκης μετὰ Μεγά Βραβεῖον
ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΛΕ., ὉΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ - ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΟΥΚΑΤΟΣ ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΘΗΣΕΩΣ, 175 --- ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 9.515 ΚΑΛΛΙΘΕΑ

ΒΙΒΛΙΑ: Ἑλληνικά, Γαλλ. κ.λ. Λογοτεχνικά. Ἱστορικά, Κοινωνιολογικά, Ἐπιστημονικά, Τέχνης, Φιλοσοφικά, Εγκυκλοπαιδικά, Αἱ ἐκδόσεις τῶν ἡμερησίων, Ἀκροπόλεως, Ἑλλ. Μέλλοντος, Ἡ Κόσμος, Πατρίδος, Ἀνεξαρτήτου, Βραδυνῆς, Ἡχοῦ, Μπουκέτου, Ἐβδόμαδος, τεύχη περιοδικῶν, Ῥομάντο, Διαβάσε με, Μυστήριον, Μάσκα.

Ἐφημερίδες ὅκας

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντήματος - ραπτικής) εἰς τιμὴν εὐκαρίας. Πληροφορία: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 5, τυπογραφεῖα «Μπουκέτος» (Πλατεῖα Κλαυθιδῶνος).

ELBEO

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ

«ELBEO»

Εἶναι θαύμα ὠραιότητος, ἀντοχής καὶ ἐλαστικότητος. ΠΑΝΤΟΤΕ Εἰς τοὺς πλέον μόδερνους χροματισμούς. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰς τὴν ἀπολύτως ὀριζμένην. ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ

Κυρία,

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνον τὰς φορέματά σας μόνον μετὰ τὴν γυνήσας καὶ παγκοσμίως φήμης Γερμανικᾶς Βαφῆς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἴσθε βεβαίως ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαρὴν χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθοράν το φορέματός σας. Μία βαφή εἰς νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ βάψῃ τὸ ὑφάσμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ πάντων καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὴν μετὰ «ARTI» οὐδέποτε ἀναγεννιέται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπριμέ φορέματὰ βαφονται ἐπιτυχῶς μετὰ Βαφῆς «ARTI», ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματιστοῦν μετὰ τὸν εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν τῇ ἐστὶ Πινδάρου 38 κατοικία ἐξ ἑξ ὡματίων, λουτροῦ, καλοριφέρ καὶ λοιπῶν χρειωδῶν.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΝΤΖΗΣ ΔΕΡΜΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ ἰδρυὴν ἐπιτελής τῆς ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Δ. Γ. Φωτεινοῦ δεχεται ὁδὸς Κεφαλῆνης καὶ Τεγέας 1

Ὡραὶ 8—11 — 4—6
Ἀρ. Τηλ. 80215

ΛΟΙΣΙΓΗΣ, πεπειραμένος, διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν διελώνων Πληροφορίας Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' Κήπος Κλαυθιδῶνος

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ μάρκα Σίγγερ μεταχειρισμένη καὶ παλαιά.

Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

Ὁ Βορονῶφ τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶναι αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ «ARTI».

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ποτέ κανένα Ίνστιτούτον καλλονῆς στὰς Ἀθήνας
δὲν ἐφήρμοσε τὴν μέθοδόν μας.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἅπαντόν μας. Ἐὰν μπορῇ νὰ διορθωθῇ
τὸ δέρμα σας θὰ σᾶς τὸ ποῦμε εἰλικρινῶς, ποτέ δὲν
θὰ σᾶς γελάσωμε, ποτέ δὲ θὰ σᾶς ποῦμε ψέματα.

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ πεισθῆτε διὰ τὴν εἰλικρί-
νειά μας.

Ἄν ἦσθε στὴν ἐπαρχία γράψτε μας καὶ θὰ ἔχετε
αὐθημερόν ἀπάντησιν.

INSTITUT SCIENTIFIQUE DE BEAUTÉ
(Ἐντὸς τοῦ Κομμωτηρίου Χαμαράκη)
ΣΤΑΔΙΟΥ 37 (ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

21 ΕΡΜΟΥ 21

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

ΠΑΡΕΛΑΒΟΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ,
ΔΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΛΑΜΕ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΤΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΟ
ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Α^{ΦΟΙ} ΤΣΑΟΥΣΗ & Σ^{ΙΑ}

ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΜΑΛΛΙΝΩΝ, ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ & ΛΕΥΚΩΝ ΕΛΕΓΧΟΝ

